Tunurile din Bagdad

Gérard de Villiers

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Tunurile din Bagdad

Coperta: Marius Costineanu

ISBN: *973 – 95440 – 4 – 5*

Acest volum a fost realizat cu sprijinul editurii IPREC

Gérard de Villiers, Les canons de Bagdad
© *Gérard de Villiers, 1990*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA *1991*

Gérard de Villiers

SAS

Tunurile din Bagdad

În românește de
Maria Denise Theodoru

EDITURA Tineretului

1991

Capitolul I

– Uite-l. Hai, pleacă.

Vocea lui Tarik Hamadi vibra de emoţie. Se simţea aidoma unui elev de liceu care zăreşte starul de cinema, obiectul cel mai îndrăgit, steaua nopţilor din ultimele săptămîni. Dinţii lui desăvîrşiţi apărură printre buzele desfăcute într-un surîs radios, sub mustaţa neagră, ţepoasă şi tăiată cu grijă. Avea un asemenea păr, o asemenea vigoare, încît obrajii lui erau deja aspri, la numai o oră după ce se rădea. Cu părul foarte des, tăiat scurt, fruntea îngustă, trăsăturile greoaie şi energice, privirea rece, uşor crudă, exercita asupra celor din jurul său o fascinaţie de şarpe.

Cel care îl însoţea îi semnăna, deşi era mai tînăr şi mai fin. Se ridică dintr-o zvîcnire şi traversă încăperea rotundă, cu pereţii din piatră ce servise, pe vremuri, drept sală de conferinţe lui Adolf Hitler. Era "cuibul de vultur" al Führerului, reşedinţa sa favorită, construită pe înălţimile muntelui Kehlstein, la 1800 metri altitudine, chiar în inima acelui Obersalzberg, în Alpii bavarezi, foarte aproape de Austria şi deasupra lui Berchtesgaden, transformat acum în salon de ceai unde soseau zilnic sute de turişti, atraşi atît de priveliştea superbă, cît şi de oarece porniri subconştiente – uşor bolnăvicioase. În jurul lui Tarik Hamadi, zeci de americani şi nemţi se repeziseră în prăvălia cu suveniruri sau admirau sala uriaşă, cu pereţi de granit. Acolo nu se schimbase nimic din 1945. Nici grinzile aparente ale plafonului, nici majestuosul şemineu din marmură roşie, oferit de Mussolini. De la ferestre era vizibilă perspectiva Alpilor bavarezi. "Cuibul de vultur" nu fusese atins de bombele aliaţilor şi nimeni nu îndrăznise să-l demoleze. Doar cei care-l ocupaseră se schimbaseră. În

schimbul a 24 de mărci, vizitatorii se urcau într-un autobuz portocaliu, la opt sute de metri mai jos, la Intereck şi puteau admira de-a lungul a şase kilometri şi jumătate o privelişte excepţională, înainte de a gusta din paharul cu bere sau din farfuria cu gulaş la restaurantul Kehlstein Haus.

Autobuzele debarcau călătorii în faţa unui tunel lung de 300 de metri din marmură pură, care mergea pînă la luxosul ascensor cu bancheta din piele, conceput pentru parcurgera ultimilor 124 de metri. Turiştii cei mai curajoşi puteau înlocui ascensorul cu mersul pe jos, pe o cărăruie acoperită cu urme de zăpadă.

Tarik Hamadi făcu un semn bărbatului care mai eziţa pe treptele dintre salonul de ceai şi sala pentru dejun. Şi respectivul era reprezentativ pentru tipologia orientală, fiind dotat cu un nas uriaş şi o coamă abundentă, spicată. Mic de statură, părea depăşit în volum de servieta pe care o ţinea în mînă. Îl observă pe Hamadi şi coborî scările. Tarik Hamadi se ridică să-l întîmpine şi să-l îmbrăţişeze, dar fu nevoit să se aplece, pentru că celălalt îi ajungea doar pînă la umăr.

– Farid! Eram îngrijorat, ce s-a întîmplat?

Farid Badr se prăbuşi pe un scaun, suspinînd.

– E în regulă, dar nu suport înălţimea, am nişte ameţeli grozave... În autobuzul acela mi s-a părut că zbor cu elicopterul. Şi mor de foame.

Tarik Hamadi se ridică.

– Vino, am rezervat o masă. Aici e doar un salon de ceai.

Cei doi bărbaţi traversară sala rotundă şi intrară într-una mai mică, pătrată, ceva mai intimă cu lambriurile ei de brad, supranumită sala "Eva Braun". Era aproape goală şi Tarik se instală în apropierea unei ferestre de unde se vedeau, spre vest, ultimele zăpezi de pe muntele Watzmann. O picoliţă în costum bavarez veni să ia comanda. Şniţel vienez, gulaş şi ştrudel cu mere. Turiştii nu veneau acolo pentru minuni gastronomice, ci pentru a se inspira din efluviile satanice ale locului de memorie nazistă. Era incitant să-ţi imaginezi că sala

aceea cochetă în stil bavarez, o tavernă contemporană, îi servise lui Hitler drept sală de conferințe...

După ce plecă picolița, Tarik Hamadi se aplecă spre noul venit.

– Îl ai?

Farid Badr aprobă din cap.

– Arată-mi-l!

– Aici?

Tarik întîmpină obiecțiunea ridicînd din umeri.

– Nu sînt decît turiști. Dar ești sigur că nu ai fost urmărit?

– M-am străduit să-mi șterg urmele de la München pînă aici.

– Și înainte?

– Nimic special.

În fața privirii insistente a lui Tarik Hamadi, Farid Badr deschise servieta și scoase o pungă de plastic. În ea se afla un mic cilindru roșu, puțin mai gros decît un rulou de peliculă foto de 24x36, din care ieșea un cablu negru în a cărui secțiune se vedeau cel puțin zece fire foarte fine. Tarik Hamadi luă obiectul cu atenție, ca pe o bijuterie de preț. Apoi întinse mîna peste masă și strînse umărul lui Farid Badr ca într-un clește.

– Bravo! Și celelalte? Cîte mai sînt?

– Patruzeci. Vor sosi pe filiera pe care am prevăzut-o.

Tarik Hamadi se juca cu micul obiect negru, fără să se hotărască să-l pună la loc, în pungă.

– Deci, așa arată un *krytron*? Și noi cum de nu știm să facem așa ceva?

Farid Badr, posesor al unor vagi cunoștințe științifice, surîse cu indulgență.

– Nici englezii nu fac asemenea specialități. Astea sînt fabricate la Wellesley, în Massachusetts. Și, sub aspectul ăsta banal e, de fapt, o lucrare de înaltă tehnologie. Ca să înceapă o reacție nucleară, e nevoie de o cantitate de energie inițială. Asta se obține printr-un dispozitiv dotat cu un exploziv clasic, pus în contact cu plutoniul. Declanșatorul este un *krytron*, care

produce un impuls electric de înaltă tensiune într-o fracţiune de secundă. Aşa ceva fabrică doar patru mari puteri, SUA, Franţa, China şi Israelul.

– Dar cum ai reuşit să pui mîna pe ele? întrebă Tarik Hamadi cu admiraţie.

Înainte de a-i răspunde, Farid Badr îi luă cu delicateţe krytronul şi îl puse la loc în servietă.

– Krytronii ăştia sînt folosiţi şi în industria laserilor, explică el, şi în explorările petroliere. A trebuit să pregătesc o mică punere în scenă ca să pot trece drept un cumpărător obişnuit...

Picoliţa le aduse şniţelul vienez şi gulaşul. Tarik Hamadi se repezi cu poftă asupra cărnii.

– E fantastic, spuse el încet. În sfîrşit, proiectul *OSIRAK* poate prinde viaţă.

Cu excepţia lui Farid Badr, doar cîţiva intimi ai preşedintelui irakian, Saddam Hussein, ştiau în ce consta proiectul *OSIRAK*.

Unele fapte erau însă, de notorietate publică. Se ştia, de pildă că, de mai mulţi ani, Irakul încerca să fabrice arma nucleară, pentru a avea astfel arma absolută împotriva Israelului, duşmanul urît din răsputeri. În 1981, aviaţia israeliană distrusese un reactor experimental, la Tammuz, dar operaţiunile continuaseră în secret.

Tarik Hamadi mînca în mare viteză. Termină cu mult înaintea lui Farid Badr şi se aplecă peste masă.

– Din China ne-au sosit deja centrifugele acelea sofisticate de care avem nevoie pentru spararea izotopilor, spuse el încet. Sînt instalate şi funcţionează. Cu ajutorul acestor krytroni, vom putea asambla şi testa primele jucării nucleare.

– Unde? nu se putu abţine Farid Badr să întrebe.

– Este încă un secret, explică Tarid Hamadi. În Mauritania. Ăştia au o nevoie teribilă de bani. Şi dacă ai cu ce să-i plăteşti, de la africani obţii tot ce vrei. În felul ăsta se vor putea face ultimile retuşuri înaintea utilizării efective.

– Şi cu asta veţi echipa rachetele *EL ABBAS**, cele

* *Varianta irakiană a SCUD-ului sovietic.*

fabricate la noi după modelul rachetelor sovietice *SCUD*?

Irakianul se întunecă brusc.

– Nu, din trei motive. Mai întîi pentru că El Abbas nu poate transporta o încărcătură suficientă. Apoi, precizia lui este relativă. Şi, în sfîrşit, pentru că nenorociţii ăştia de sionişti posedă un sistem de apărare anti-rachetă foarte sofisticat, capabil să oprească din zbor jucăriile noastre.

– Şi cum o să faceţi atunci? Avioanele voastre de vînătoare sînt şi mai vulnerabile.

Irakianul privi în jurul lui, în salonul gol, ca şi cînd s-ar fi temut de un spion invizibil şi, coborînd vocea şi mai mult, mărturisi:

– Am rezolvat şi problema asta. Datorită unui balistician de geniu care lucrează de mulţi ani în serviciul nostru. N-ai auzit niciodată de un oarecare Georges Bear?

– Niciodată.

– Poate ai să-l vezi într-o zi. Se află la Viena acum şi trebuie să mă întîlnesc cu el. Tipul ăsta a conceput un tun uriaş.

– Un tun?!

Tarik Hamadi îşi dezveli toţi dinţii albi într-un surîs feroce.

– Da, dar nu orice fel de tun. Un tun gigant, cu ţeava de cincizeci de metri, care poate lansa un proiectil de o tonă la peste trei sute de kilometri.

– Cu încărcătură nucleară?

– Nucleară sau chimică. Sistemul sioniştilor, rachetele anti-rachetă *PATRIOT*, nu poate să oprească un astfel de proiectil. Lucrăm la comedia asta de peste un an. Georges Bear a comandat în ţări din Europa diferitele componente ale ţevii tunului şi mecanismul de recul. O parte sînt făcute în Austria, iată de ce omul nostru se află la Viena.

– Şi, l-aţi asamblat deja?

– Din cele cincizeci şi două de componente, avem pînă acum patruzeci şi opt. Trei tuburi au fost asamblate într-un loc secret şi au fost îngropate ca să scape de bombardamentele

sioniştilor.

Farid Badr era totuşi foarte sceptic.

– Şi crezi că o să funcţioneze? Tipul n-o fi vreun visător ori un nebun?

– Nu, omul a mai construit două exemplare de tun, mai puţin puternice. Unul a fost instalat în Barbados şi a expediat un satelit la 180 km altitudine. Şi a mai făcut un alt tun, de 155, cu tirul rapid şi fără erori, pe care l-am şi folosit perfect în timpul războiului cu Iranul.

– Aş vrea să văd şi eu cum naiba trage un asemenea tun... spuse visător Farid Badr.

– O să vezi, peste cîteva săptămîni, afirmă Tarik Hamadi. Mai avem de primit doar chiulasa şi mecanismul de recul. Şi apoi...

Îşi lăsă fraza în suspensie, observînd un bărbat roşcovan care se uita cu insistenţă la ei. Omul făcu stînga împrejur şi se pierdu în mulţime.

Cerul începea să se întunece iar turiştii e grăbeau să urce în ascensor. La altitudinea respectivă, vremea se schimbă foarte rapid.

Alertat de prezenţa necunoscutului în costum local, Farid Badr împinse farfuria cu un surîs nelămurit.

– Nu înţeleg de ce mi-ai dat întîlnire aici. Am făcut o oră cu maşina de la München. Chiar nu ne puteam întîlni la hotel? Era mai confortabil şi mai discret...

Tarik Hamadi îşi regăsi surîsul feroce.

– Am făcut-o special. Ca să ne poarte noroc. În locul acesta, acum cincizeci de ani, Adolf Hitler s-a jurat să-i lichideze pe sionişti. Şi numea asta – soluţia finală. El a eşuat parţial, dar noi îi vom continua opera. Datorită planului *OSIRAK* şi al lui Allah, Palestina va fi în curînd mormîntul sioniştilor iar fraţii noştri palestinieni îşi vor primi înapoi pămîntul care le-a fost furat.

Aplecat peste masă, Tarik Hamadi vorbea încet, dar cu o violenţă pe care şi-o stăpînea cu greu. Farid Badr era conştient

că nu era vorba de o amenințare ușuratică. Tarik ocupa un loc foarte important în serviciile secrete irakiene, răspundea de toate operațiunile clandestine din Europa și nu asculta decît ordinele a doi oameni, președintele Saddam Hussein și generalul Saadun Shaker, însărcinatul cu afaceri secrete al Irakului. Nici fiul lui Saddam Hussein, Ouadai Hussein nu știa nimic despre planul *OSIRAK*.

– Și îți asumi responsabilitatea să distrugi Moscheea Sfîntă de la Ierusalim? se neliniști Farid Badr.

Tarik Hamadi fu pe punctul de a se îneca cu o bucată de plăcintă cu mere.

– Cum îți închipui așa ceva? Musulmanul ce ar comite o asemenea crimă, ar rămîne blestemat pînă la sfîrșitul lumii! Proiectul nostru este să expediem proiectilul nuclear asupra Tel Avivului, care este la patruzeci de kilometri de Ierusalim. Și datorită preciziei tunului inventat de Georges Bear, este posibil. Fără riscul unei erori. Explozia va ucide cîteva zeci de mii de sioniști. După care, cei rămași vor fi atît de slăbiți, încît vor accepta să restituie pămînturile furate. Și, dacă tot nu vor fi de acord, o să-i convingem expediindu-le și alte bombe. După trei proiectile trase de tunul nostru, nu va rămîne din Israel decît un morman de cenușă, fără însă a atinge Moscheea Sfîntă.

Se făcu liniște. Dar Farid Badr, ca un libanez curios și cu simț practic ce era, voi să afle mai mult.

– Și dacă sioniștii ripostează? Doar au cu ce...

– Numai că nu vor avea timp să o facă, tranșă Tarik Hamadi. Habar n-au de existența unui asemenea tun minunat. Și, chiar dacă s-ar întîmpla așa ceva, o să avem și noi cîteva milioane de martiri, dar Israelul va fi șters de pe fața pămîntului. După care, întreaga națiune arabă ne va ajuta la reconstrucția țării.

La acest capitol, Farid Badr își spuse că irakianul se lăsa pradă lirismului oriental. Fără îndoială că cea mai mare parte a țărilor arabe ar fi aprobat desființarea Israelului, dar nu era

convins că s-ar fi grăbit să sară în ajutorul Irakului. Saddam Hussein era un personaj temut, dar nu iubit. Iar în ce-i privește pe vecinii lui, Siria, Iranul, Arabia Saudită, era un veritabil concert de ură. Eroismul războinic al lui Tarik Hamadi provenea din siguranța că întreaga operațiune va fi condusă din spatele unui zid de beton gros de zece metri, unde se va afla și el. Iar curajul nu excludea prudența... În tot cazul, Farid Badr încasase pentru furnizarea krytronilor zece milioane de dolari într-o bancă din Atlanta, și se simțea absolvit de orice responsabilitate în fața evenimentelor.

Abandonînd ștrudelul, Farid Badr se uită la ceas.

– Trebuie să mergem, spuse el. Chiar în seara asta plec la Paris. Mă găsești la Hotelul Platza.

Lui Tarik Hamadi îi plăcea foarte mult Parisul și vorbea perfect franțuzește. Acolo se simțea mai în siguranță pentru punerea la punct a ultimelor detalii ale afacerii. Datorită unor vechi relații comerciale cu statul francez, Irakul era foarte bine tratat. Ca și la Londra, de altfel, unde serviciile britanice închideau ochii în multe privințe, din dispreț față de Iran. Fără ajutorul englezilor, Irakul n-ar fi fost în stare niciodată să construiască uzina de obuze chimice de care era atît de mîndru Saddam Hussein. Încercarea lor pe pielea minorității kurde fusese relevantă – nimic nu rezista la o operațiune desfășurată cu minuție, iar prețul nu era exorbitant. Evident, efectul nu era comparabil cu cel al bombei nucleare. Iar visul lui Saddam Hussein era limpede, dorea să desființeze pentru totdeauna Israelul...

Irakul era un fel de dușman ereditar al Israelului Cruciada antisionistă a lui Saddam avea un ecou profund în țara sa, populată cu locuitori săraci și analfabeți. Pentru irakieni era vorba de un veritabil **Jihad**, un război sfînt. În același timp, irakienii își cam băteau joc de palestinieni a căror cauză o îmbrățișau numai pentru motive politice.

Irakul, stat relativ modern, nu era la vremea aceea, în pofida populației șiite, un stat cu pretenții integriste. În forul său

interior, lui Tarik Hamadi îi era indiferentă Moscheea Sfîntă, ca şi orice tip de incantaţie religioasă a credincioşilor fanatici.

Scoaterea din circulaţie a Israelului era cel de al doilea cerc al unei vaste operaţiuni ce ar fi trebuit să propulseze Irakul în rîndul puterilor necontestate ale Orientului Mijlociu. Înainte de aceasta însă, tezaurul lui Saddam Hussein, subţiat serios după războiul cu Iranul, trebuia reumplut. Irakienii aveau un plan pentru aceasta, ţinut în mare secret.

Întoarcerea Palestinei în sînul lumii arabe, plus Moscheea Sfîntă de la Ierusalim, ar fi aruncat brusc Arabia Saudită pe un plan secund şi ar fi conferit Irakului autoritatea morală de care avea nevoie.

Arabul ce ar fi reuşit să redea credincioşilor Moscheea Sfîntă, ar fi fost plasat, pentru eternitate, pe un piedestal intangibil...

Tarik Hamadi chemă picoliţa şi scoase un teanc de mărci. Pentru proiectul *Osirak* nu se făcea restricţie la bani. În momentul în care lua restul, auzi un mic zumzăit ce străbătea stofa subţire a hainei.

Scoase de la piept un mic emiţător radio miniaturizat, de mărimea unui pachet de ţigări şi-i trase antena înainte de a-l lipi de ureche.

Imediat, chipul său îşi modifică expresia. Ascultă cîteva clipe, murmură cîteva cuvinte de neînţeles pentru vecinul său şi puse la loc aparatul în buzunar. Ochii lui negri se transformaseră în doi cărbuni aprinşi.

– Ai fost urmărit, îi spuse lui Badr cu vocea modificată. Băieţii care îmi asigură paza au reperat un cuplu suspect. Trebuie să fie ori de la CIA ori ai sioniştilor.

***

Heidi Reid avea coapsele bronzate, dezvelite cu generozitate de fusta mini din piele galbenă, atrăgînd atenţia privitorilor mai mult decît coama roşcovană a însoţitorului ei, John MacKenzie. Cei doi tineri, aşezaţi pe terasa de la

Kehlstein Haus, nu se deosebeau prea mult de ceilalţi turişti ce admirau ultimele raze de soare. Perspectiva era la fel de majestuoasă, dar începea să se răcorească, pe măsură ce norii acoperau cerul. Un corb uriaş, cu ciocul galben, ateriză pe masa lor, apucă o bucată de brînză şi îşi luă zborul.

– Doamne, cît e de frumos!

Cei doi bavarezi de lîngă ei se topeau de admiraţie. Păsările nu încetau să fure bucăţi din farfuriile turiştilor. John o atinse pe Heidi uşor, pe mînă.

– Nu ţi-e frig.

– Încă nu. Sper însă ca mizerabilii ăia să iasă odată. Ce vrei să faci?

– Îmi trebuie o fotografie a bărbatului care s-a întîlnit cu Farid, spuse John cu o voce cît mai normală, fără să-şi şteargă surîsul, ca şi cînd şi-ar fi spus unul altuia numai lucruri plăcute. Nu ştim cine este.

– Nu poţi să-l urmăreşti?

– E prea periculos.

Heidi şi John lucrau împreună la Divizia de operaţiuni a CIA. Heidi fusese recrutată de Centrul de la Viena, mai ales pentru că meseria ei de ziaristă îi oferea o acoperire excelentă şi nimeni nu-i bănuia apartenenţa la CIA. Ambele meserii o pasionau în egală măsură şi încă nu se gîndise la care să se stabilească din punct de vedere sentimental. Ultima ei aventură fusese cu un italian, mare maestru în materie de amor, însă pretenţios peste măsură şi vicios cum numai un italian îşi poate permite să fie.

Din păcate, nu o amuzase decît cîteva luni. Hiperfeminină, purtînd ciorapi fini din mătase şi bluze transparente prin care i se vedeau dantelele sutienului, cocoţată pe tocuri ascuţite şi strînsă în fustiţe foarte ajustate, Heidi fascina bărbaţii de orice vîrstă. Chipul ei de madonă pofticioasă, iluminat de ochi imenşi cu nuanţe gri, îi transporta în împărăţia viselor erotice. John MacKenzie surîse privindu-i bustul. Din cauza frigului, sînii i se proiectau rigizi prin transparenţa pulloverului.

– Mă duc să văd unde sînt, spuse el ridicîndu-se.

– Nu, lasă, mă duc eu. Tu ai mai fost o dată.

Se ridică şi trecu prin faţa barului unde îşi pierdeau timpul cîţiva beţivi. Traversă restaurantul şi tresări. Nu mai era nimeni înăuntru. Îşi aminti de salonul Eva Braun. Se îndreptă spre standul cu suveniruri, trecînd prin faţa şemineului uriaş, cumpără cîteva ilustrate şi se întoarse.

Înainte de a ieşi, îi zări pe cei doi arabi la masă.

John MacKenzie îngheţase de-a binelea. Soarele se ascunsese undeva departe, în spatele norilor. Se ridică imediat.

– Hai, spuse el. Să ne aşezăm la coadă la ascensor. În felul acesta nu putem să-i scăpăm. Şi o să încerc să le fac o fotografie cînd se vor urca în autocar.

•••

– Nimeni nu trebuie să afle cu cine te-ai întîlnit. Aş putea fi identificat foarte uşor şi totul s-ar transforma într-o catastrofă.

Farid Badr nu se putu abţine.

– Dar te-au văzut deja.

Privirea lui Tarik Hamadi îl ţintui pe scaun. Cu o voce de gheaţă, mîrîi printre dinţi:

– Nu se va mai repeta.

– Cine te-a avertizat?

Şeful serviciilor irakiene îşi permise un nou zîmbet de satisfacţie feroce.

– Nu plec niciodată singur la drum. Iar oamenii meu au ordin, chiar de la Intereck, să observe tot şi să şteargă orice urmă. Au cu ei tot ce trebuie ca să facă faţă situaţiei, nu-ţi face probleme. Mai aşteptăm cîteva minute.

– De ce?

Tarik Hamadi îi arătă dincolo de fereastră culmile masivului muntos de unde cobora cu repeziciune o pînză uriaşă de nori.

– Peste un sfert de oră vom fi într-o ceaţă totală. Se va putea lucra mult mai uşor.

– Şi dacă tipii pleacă înaintea noastră?

– Am cîţiva oameni şi jos, la punctul terminus al autocarului, la Intereck. Aştia ştiu foarte bine ce au de făcut. Mai vrei o cafea?

Farid Badr refuză, indispus şi îngrijorat. Tarik Hamadi îşi disimula angoasa sub un aer triumfător, dar nu se simţea nici el prea liniştit. Farid avea dreptate, făcuse o mare imprudenţă chemîndu-l în locul acela, cînd un hotel din München ar fi fost mult mai sigur. Dacă preşedintele Irakului afla că planul *Osirak* ar putea eşua din pricina unei fantezii, îl aştepta spînzurătoarea. Urmărea grijuliu norii ce coborau de pe vîrful Hoch Kalter, scufundînd totul în ceaţă.

Crucea uriaşă, împodobită cu o floare de colţ în locul Christului, cea care marca altitudinea de 1834 m, punctul cel mai înalt, dispăruse în nori. Ultimii turişti se grăbeau spre restaurant sau spre ascensor, urmaţi de panglici compacte de ceaţă. Începuse şi ploaia, iar baraca cu suveniruri se închisese. Arabul îşi privi ceasul şi se ridică. În acel moment, oamenii lui erau deja în dispozitiv.

– Hai, spuse el. Vino cu mine.

Traversară salonul rotund, în întregime nepopulat, apoi restaurantul. Culoarul şi micul hol din faţa ascensorului erau înţesate de lume. O coadă liniştită şi civilizată. Aerul era aproape rece, deşi erau în iunie.

Tarik Hamadi coborî treptele terasei şi se îndrepta spre cărare, urmat de Farid. În cîteva clipe dispărură, înghiţiţi de ceaţă.

John MacKenzie fu luat pe nepregătite. Îi văzuse pe cei doi ieşind din restaurant şi se întoarse cu spatele. În momentul în care se îndrepta spre toaletă ca să-i zărească din nou, constată că dispăruseră. Într-o secundă îşi dădu seama că, în loc să ia ascensorul ca toată lumea, cei doi coborau pe cărare. John se aplecă spre Heidi.

– Rămîi aici, mă duc să văd unde sînt. Poate e doar o manevră. Străbătu mulţimea şi ieşi din Kehlstein Haus chiar în

momentul în care cei doi arabi se pierdeau în ceaţă. Cărăruia se afla în spatele clădirii, dar puteau să mai existe şi altele. Nu putea să riște să-i piardă. O porni şi el prin ceaţa murdară şi cînd întoarse capul, după cîţiva metri, nu mai zări nimic în spate. Vîrful Kehlstein dispăruse, iar norii deveneau compacţi.

John Mac Kenzie avansa cu prudenţă, atent la toate sunetele, încercînd să distingă ceva în ceaţa plumburie. Dar, încet-încet, nu se mai putu orienta. Marea cruce îi apăru brusc în faţă şi fu nevoit să o ocolească. Nu se zărea nici o urmă a celor doi arabi. Era imposibil să ghicească pe ce cărare au luat-o, în supa aceea densă şi lipicioasă.

Apoi îşi dădu seama unde greşise. Chiar dacă cei doi coborau pe jos, ar fi trebuit să ia autocarul portocaliu de la ultima staţie a ascensorului. Deci ar fi fost suficient să-i aştepte acolo. În ceaţa aceea risca să se învîrtească în cerc şi să-i piardă definitiv.

Deodată, din ceaţă se decupară două siluete, chiar în faţa lui. Se gîndi mai întîi că puteau fi doi turişti întîrziaţi, apoi le distinse figurile negricioase şi mustăcioase, expresia ochilor şi, mai ales, binoclurile cu infraroşii prin care puteau vedea clar prin ceaţă.

Observă apoi pumnalele, ţinute la orizontală. Încercă să dea înapoi, dar imediat, două braţe musculoase îl ridicară aproape pe sus.

Se zbătu, dar fu imobilizat rapid.

În spate, cineva spuse în arabă:

– Hai, Ibrahim, fă-i felul.

Capitolul II

Ibrahim Kamel îşi începuse cariera cu prizonierii de război iranieni. Imaginaţia sa bogată pentru crearea unor noi procedee de tortură îl propulsaseră rapid la rangul de şef interogatoriu. Nu exista nici o tortură de tip arab, chinezesc, rusesc, pe care să n-o ştie şi să nu o aplice cu talent. Suferinţele pe care le provocase erau atroce, astfel încît nimeni nu supravieţuise după cîteva şedinţe cu el.

Era un ţărănoi brutal, care nu pusese niciodată preţ pe viaţa omului. Asculta ordinele orbeşte, indiferent de ororile pe care trebuia să le comită. Generalul Saadun Shaker îl remarcase imediat, îl mutase în Serviciul secret şi îl însărcinase cu lichidarea opozanţilor regimului de la Bagdad. Acum îşi putea permite să călătorească, să poarte un Rolex din aur şi să-şi plătească cu bani cîştigaţi uşor cîteva prostituate de lux. Poseda un paşaport diplomatic pentru Europa, în calitate de reprezentant al OPEC la Viena, fapt care-i conferea o imunitate absolută. Devenise extrem de rafinat, purta numai cămăşi de mătase, el, care făcuse prima baie la douăzeci şi cinci de ani...

Cei doi bărbaţi care îi răsuciseră braţele la spate lui John MacKenzie erau doar nişte simpli executanţi. Americanul încercă să-şi domolească bătăile inimii. Nici nu se gîndise la o cursă. Fără ajutorul ceţii, ar fi fost imposibil să fie atacat în mijlocul turiştilor. Privi în ochii arabului care îl ţinea şi înţelese că va muri. O sudoare rece îi izbucni din pori, lipindu-i cămaşa de spate.

— Daţi-mi drumul, strigă el. Sînteţi nebuni!

Ibrahim Kamel se apropie şi îl zgîrie puţin cu pumnalul deasupra buricului. Era mai scund decît americanul, dar solid,

aproape chel şi cu bărbia moale.

– Tacă-ţi gura, sionistule!

Îşi puse la loc pumnalul la centură şi îl percheziţionă pe John, aruncînd într-un săculeţ fin pînză neagră toate obiectele pe care le avea asupra lui. Cînd termină, se dădu cîţiva paşi înapoi, cu un rictus feroce.

A ucide oricînd şi oricum, rămăsese pentru el partea cea mai plăcută a meseriei. Rosti un ordin în arabă spre cei doi acoliţi care îl traseră pe John MacKenzie. Acesta se zbătu din toate puterile, dar fără rezultat. Nu vedea mai nimic din cauza ceţii, dar ştia că prăpastia era foarte aproape. Unul dintre bărbăţoii ce îl ţineau îi dădu o lovitură puternică peste ceafă, făcîndu-l să-şi piardă cunoştinţa. Cînd îşi reveni, se afla pe o stîncă plată, deasupra prăpăstiei a cărei adîncime depăşea o sută de metri. Norii nu coborîseră încă pînă acolo şi zărea pata albastră a rîului Königsee. Îşi spuse că avea o şansă minusculă să scape doar cu cîteva fracturi, deşi stîncile erau foarte ascuţite.

Ibrahim Kamel reapăru în faţa lui, cu acelaşi zîmbet pervers. Preţ de cîteva clipe îi plimbă lama pumnalului prin faţa ochilor. Apoi, cu un gest sigur, atinse gîtul americanului cu lama ascuţită ca un brici. Acesta simţi mai întîi o senzaţie de arsură şi se gîndi că irakianul a vrut a vrut doar să-l sperie cu o zgîrietură. Dar, peste o fracţiune de secundă, un văl negru îi împăienjeni privirea. Sîngele ţîşni din ambele carotide. Voi să ţipe, dar nu se auzi decît un sunet confuz. Cînd îl propulsară în vid, încă mai trăia.

Ibrahim Kamel privi trupul care dispărea în adîncuri, izbindu-se de pereţii stîncoşi, înainte de a dispărea în masa de vegetaţie.

Satisfăcut, se întoarse şi o luă la fugă spre marea cruce de la Edelweis, unde îl aşteptau Tarik Hamadi şi Farid Badr. Irakianul îi mulţumi cu un surîs şi luă săculeţul negru ce conţinea lucrurile din buzunarele agentului CIA.

– Acum fata, ordonă el, sec.

– Mahud e în spatele ei, răspunse Ibrahim Kamel. Are ordin să acționeze de îndată ce poate.

– Du-te și tu, spuse Tarik Hamadi. Noi coborîm pe cărare și ne găsiți la Intereck.

Îi lăsă pe cei trei asasini să o ia înainte, apoi o porni și el, urmat de Farid Badr. Acesta nu văzuse scena de la prăpastie, dar calmul lui Tarik îi era suficient; în privința agentului de la CIA nu mai era nici un pericol. Libanezul își spuse că toată viața o să-i rămînă în memorie sunetul acela inconfundabil ce se aude în momentul în care i se taie gîtul cuiva. Îl mai auzise o dată în Liban, cînd un polițist executase un trădător la trei metri de el.

•••

Heidi Ried era speriată, dar nu din cauza altitudiinii. Lăsase o mulțime de turiști să i-o ia înainte și rămăseseră doar cîțiva în fața ascensorului. Întorcea mereu capul în direcția unde dispăruse John. În fața masei compacte de ceață, spaima ei creștea de la o clipă al alta. Nici Farid Badr, nici însoțitorul său, nici John MacKenzie nu reapăruseră. Observase însă un bărbat cu tenul negricios care fuma în fața ușii de la toaletă, lăsînd și el turiștii să-l depășească. Îi urmărise de mai multe ori privirea ațintită asupra ei și nu era o simplă ocheadă admirativă.

Era pur și simplu o privire de ucigaș.

Heidi Ried nu prea știa ce să facă. Presimțirea îi spunea că lui John MacKenzie i se întîmplase ceva și simțea cum i se strînge inima de groază. Pînă în momentul acela se simțise protejată de mulțime, dar după plecarea ascensorului nu mai rămăsese decît ea cu chelnerițele de la restaurant, plus individul acela negricios.

Din pricina timpului nefavorabil, turiștii își scurtaseră vizita. În timp ce se gîndea intens, se întîmplară două evenimente simultane.

Mai întîi, se deschise uşa cabinei, descoperind pereţii de bronz şi bancheta din piele verde. Apoi, din ceaţă apărură trei bărbaţi care schimbară cîteva cuvinte cu tipul de lîngă toaletă. Toţi erau figuri specifice Orientului Mijlociu. Unul dintre ei, mătăhălos şi chel, o fixă pe Heidi cu insistenţă. Fata simţi că i se moaie genunchii. Cei patru bărbaţi se apropiară, izolînd-o de restul lumii.

Din instinct de conservare, Heidi îşi făcu loc şi intră prima în cabină, adăpostindu-se în spatele unui cuplu de americani întîrziaţi. Aşteptă să se închidă uşa, cu sufletul la buze.

Dar unde era John MacKenzie?

Încercă să se liniştească, spunîndu-şi că îi urmărea pe cei doi arabi. Deci, trebuie să se întoarcă singură la Intereck, unde parcaseră maşina şi să-l aştepte pe american. Ascensorul începu coborîrea. Întoarse capul şi remarcă privirea unuia dintre cei patru bărbaţi aţintită asupra ei. Omul întoarse la rîndul lui capul, dar răul fusese făcut. Heidi simţi o cascadă de gheaţă prelingîndu-i-se pe spate.

În momentul în care uşa ascensorului se deschise, Heidi Ried se năpusti pe culoarul umed şi rece săpat în stîncă, aproape lipită de cuplul de americani.

Ieşiră la aer şi se îndreptară spre cele trei autocare portocalii ce coborau la Intereck. Heidi îşi aşteptă rîndul şi întinse liniştită biletul. Şoferul îl examină şi i-l dădu înapoi.

– Domnişoară, v-aţi ştampilat biletul pentru întoarcere la ora cinci, iar autocarul acesta pleacă la patru. Nu puteţi urca decît dacă rămîne vreun loc liber. Aşteptaţi aici.

Heidi Ried se dădu la o parte şi începu să numere turiştii care urcau. Cel care o supraveghease se urcă grăbit, iar şoferul se întoarse spre ea, dezolat:

– Îmi pare rău, nu mai sînt locuri, trebuie să aşteptaţi următorul autocar.

Obiceiul cerea ca fiecare turist să-şi ştampileze biletul cu ora întoarcerii. În felul acesta se evita îmbulzeala. Firește, organizare tipic nemţească. Heidi Ried se dădu înapoi,

cuprinsă de panică, în timp ce autocarele portocalii plecau spre Intereck. Rămăsese singură pe esplanadă. Se simţea aproape leşinată de frică. Îi era frig, îngrozitor de frig. Cei ce o urmăriseră dispăruseră, probabil cu autocarele portocalii. Şi ideea de a aştepta acolo peste o jumătate de oră, în ceaţa aceea teribilă, i se păru dintr-o dată de nesuportat. Nu erau decît şase kilometri. Adică un marş de trei sferturi de oră. Ar fi fost preferabil, decît să stea şi să aştepte în parcarea aceea pustie.

***

Peisajul era splendid, dar Heidi nu se putea bucura de el, pentru că mergea foarte repede, aluneca mereu pe locurile cu zăpadă şi se poticnea. Pornise cam de zece minute şi trecuse dincolo de primul dintre cele cinci tuneluri ce se aflau pe drum. Nu era nici ţipenie. Cu excepţia autocarelor portocalii, circulaţia era interzisă şi doar unii turişti temerari îşi permiteau să coboare pe jos. Cu fusta ei mini şi pantofi cu toc, Heidi se simţea deplasată în peisajul acela de brazi.

Un zgomot de crăci rupte sub paşi o făcu să întoarcă brusc capul spre peretele stîncos ce mărginea drumul.

I se păru că i se opreşte inima. Trei bărbaţi alergau spre ea, la vale. Erau cei trei pe care îi văzuse sus, la Kelhstein Haus. Primul dintre ei sări în mijlocul cărării, tăindu-i drumul. Ceilalţi doi veniră din spate, fără zgomot, ca nişte pisici. Heidi se opri şi scoase un strigăt de groază. Nu reuşea să-şi păstreze calmul. Unul dintre cei trei agresori o lovi brutal peste faţă, iar ceilalţi doi o luară pe sus, conducînd-o spre o cărare lăturalnică. Printre lacrimi, fata zări în vale vîrful Königsee şi munţii ce îl înconjurau. Agresorii o lipiră cu spatele de peretele de piatră şi îi răsuciră mîinile la spate.

– Daţi-mi drumul! O să mă plîng la poliţie!

Îşi dădea seama cît era de ridicolă. Nu avea cum să o găsească cineva în locurile acelea. Nimeni nu se mai aventura la ora aceea pe un drum atît de periculos. Nu putea spera în

ajutorul nimănui.

Mătahălosul se apropie de ea şi o apucă de păr, pălmuind-o cu toată puterea.

– Amicul tău sionist a crăpat! îi strigă el. Şi asta o să ţi se întîmple şi ţie dacă nu-mi răspunzi la cîteva întrebări. Cine eşti?

Heidi Ried încercă să-şi recapete sîngele rece.

– Sînt austriacă, am venit şi eu să mă plimb pe aici, se bîlbîi ea. Nu ştiu ce vreţi de la mine. Cine sînteţi?

O palmă o făcu să vadă negru înaintea ochilor.

– Ţi-am spus să răspunzi la întrebări, nu să minţi, urlă matahala. Cine te-a trimis aici? Pe cine urmăreai?

Austriaca rămase mută de frică. Simţi apoi vîrful unui pumnal atingîndu-i pieptul.

– Uite ce te aşteaptă dacă nu te hotărăşti să vorbeşti! ameninţă irakianul.

Şi înfipse cîţiva milimentri din lama pumnalului în abdomenul fetei. Heidi simţi o durere atroce şi ţipătul ce îi ieşi din gîtlej se auzi pînă departe. O mînă îi astupă gura cu brutalitate. Simţea un lichid cald scurgîndu-i-se de-a lungul abdomenului.

– Ei, ce spui, vorbeşti sau continuăm?

Era pentru prima oară în viaţa lui cînd îşi putea exercita meseria favorită pe o femeie străină şi se simţea îngrozitor de excitat.

Şi pentru că fata nu vorbea, înfipse pumnalul puţin mai mult. Heidi nu rezistă. Cînd reuşi să-şi stăpînească strigătul şi lacrimile, începu să răspundă, docilă, la toate întrebările. Ceva se sfărîmase în ea, se simţea indiferentă faţă de orice i s-ar fi întîmplat. Cei doi acoliţi ai lui Ibrahim Kamel se îndepărtaseră puţin. Dar veni şi momentul cînd irakianul sfîrşi cu întrebările. Privi peste umărul fetei pereţii prăpastiei, presăraţi cu brazi ce se menţineau într-un straniu echilibru. Se mai uită la chipul tumefiat al fetei, la privirea umedă care cerşea implorare, un soi de abandon tipic feminin.

Simţi că mai voia ceva, înainte de a o împinge în vid. Violul fiind pedepsit cu spînzurătoarea în lumea islamică putea, în sfîrşit, să-şi realizeze această dorinţă. Îi urmară cei doi subalterni. Heidi nu mai avea nici o reacţie. Zdrobită psihic şi fizic, nici nu simţi lovitura ce îi sfărîmă vertebrele cervicale, după care trupul ei se rostogoli în prăpastie stîrnind un zbor de păsări speriate.

În pofida întîrzierii, Tarik Hamadi nu putea să fie decît mulţumit de acurateţea interogatoriului. Rezultatul era important. Cei doi spioni sionişti fuseseră eliminaţi.

– Coborîm, spuse Ibrahim Kamel.

Reveniră pe cărarea principală şi începură să coboare în şir indian. Înainte de a ajunge la Intereck, unde aveau întîlnire cu Tarik Hamadi, făcură un ocol să-şi recupereze maşina ascunsă în pădure.

Capitolul III

Puţină lume aştepta la ieşirea din biserica Kahlenberg, în partea de nord a Vienei. Cîteva femei în doliu, un bărbat cu o ţinută foarte demnă şi ochii roşii – tatăl lui Heidi – cîţiva prieteni, doi fotografi de la ziarele locale şi cîteva bătrîne a căror unică distracţie rămăseseră înmormîntările. Un grup de turişti aştepta cu respect finalul ceremoniei, pentru a vizita biserica. Privirile lor curioase erau aţintite asupra lui Malko şi a Alexandrei, din momentul în care coborîseră din Rolls-ul albastru şi se alăturaseră cortegiului. Dar nimeni nu dăduse atenţie unui bărbat înalt, distins, cu părul aproape alb, tipul oxfordian, care depusese o coroană fără nici o inscripţie pe sicriu. Nici nu era posibil pentru locuitorii acestei periferii să ghicească identitatea personajului – Jack Ferguson, şeful serviciului vienez al CIA.

Oficial, Heidi Ried murise în urma unui accident în munţii Obersalzberg. Familia nu fusese înştiinţată că fusese violată. Serviciile speciale vieneze fuseseră de o mare discreţie. De altfel, presa nu se interesase de loc de această afacere. Trupul lui John Mac Kenzie fusese expediat în SUA într-un sicriu de plumb. Şi pentru el, presa germană acceptase versiunea căderii accidentale într-o prăpastie, datorată ceţii din ziua respectivă. Cu toate acestea, hainele şi trupurile celor două victime fuseseră examinate cu mare grijă de cei mai buni specialişti ai poliţiei criminale germane, care transmisese observaţiile sale la CIA.

Malko privi sicriul dispărînd în maşina mortuară şi uşile ce se închideau. O masă de flori însoţea trupul fără viaţă al fetei ce fusese Heidi Ried. Malko era trist. Avusese şi el cîndva o scurtă şi agreabilă aventură cu Heidi. Jack Ferguson trecu pe

lîngă el şi spuse încet:

– Ne întîlnim peste o jumătate de oră în biroul meu.

O maşină obişnuită îl aştepta ceva mai departe. Micul grup se împrăştia. La cimitir mergea numai familia. La volanul maşinii lui Malko, un Silver Spirit, era Elko Krisantem.

– Unde mergem, excelenţa voastră?

– O ducem pe contesa Alexandra la Sacher şi mergem apoi la Ambasada americană.

Alexandra se enervă brusc.

– Mi-ai promis că mergi cu mine la cumpărături...

– Îmi pare rău, Jack mă aşteaptă la Ambasadă.

– Jack, Jack, mi se pare că nu cu el faci dragoste ori de cîte ori ai chef, remarcă Alexandra cu o francheţe absolută.

Arăta superb, într-un taior din piele verde, ultra scurt, care nu ascundea nici un detaliu al anatomiei ei, imediat ce se aşeza. Nu îşi pusese bluză pe sub taior, astfel că, ori de cîte ori respira şi i se bomba pieptul, Elko Krisantem se simţea în pragul infarctului.

– Dacă doreşti acum un mic intermezzo, aş putea amîna întîlnirea cu cîteva minute, spuse Malko, strecurîndu-i o mînă sub fustă. Cunoştea gusturile Alexandrei şi fanteziile ei. De la scurta lui aventură cu prinţesa Mathilda von Grünsig, Malko fusese de o fidelitate exemplară şi se simţeau amîndoi în a doua lună de miere.

Maşina se opri în faţa hotelului Sacher. Alexandra coborî, provocînd noi palpitaţii bietului Elko Krisantem.

– După ce termini cu întîlnirea de la Ambasadă, sper că mă duci la cripta imperială de la Stephan Kirche îi mai spuse ea lui Malko.

•••

– Eu am transmis toate coordonatele întîlnirii cu John Mac Kenzie. M-am întîlnit cu Heidi Ried la hotelul Geiger, la Berchesgaden. Nu ştiam nimic în plus. Ea mai lucrase cu John şi se cunoşteau foarte bine.

– Întîlnirea a avut loc, confirmă Jack Ferguson. John sosise la München chiar în dimineaţa aceea. Îl urmărea pe un oarecare Farid Badr, un libanez care poseda paşaport iordanian şi sosise de la New York. Tipul luase o cameră la Vierjahrezeiten, în München, închiriase o maşină şi o pornise la drum.

Malko se afla în biroul şefului biroului CIA, în apropierea Praterului, pe malul Dunării. Se auzea în surdină zgomotul produs de instalaţia de aer condiţionat. Dinspre oraş nu le parvenea nici un sunet. Americanul îşi scosese haina şi rămăsese într-o cămaşă cu dungi roşii, asortată cu bretelele. Foarte britanic ca ţinută. La fiecare trei minute sorbea cîte o gură de cafea. De mai multe ori, secretara îi adusese diverse mesaje urgente de la Langley. Viena era una din antenele cele mai importante ale CIA.

– Cine este acest Farid Badr, întrebă Malko.

– Un om de afaceri libanez, stabilit la New York. Foarte bogat. Familia lui posedă mai multe imobile la Beirut. El se ocupă cu afaceri de import-export. Lucrează cu toată lumea. Mai ales în domeniul electronicii. A fost la suprafaţă şi în epoca celebrei afaceri Irangate. Atunci încerca să facă rost de hărţile programelor electronice pentru avioanele Phantom iraniene, condamnate să rămînă pe sol.

– Şi nu a avut probleme?

Şeful local al CIA negă.

– Nu, a ştiut cînd să se retragă.

– De ce vă interesaţi acum de el?

– Pentru că FBI-ul ne-a semnalat o afacere suspectă. Badr s-a dat bine pe lîngă singura uzină din SUA care fabrică krytroni; s-a dat drept un industriaş interesat şi le-a comandat asemenea jucării.

– Ce e un krytron?

Americanul făcu un gest vag.

– O şmecherie electronică de înaltă tehnologie. Un fel de întrerupător utilizat în tehnologiile de vîrf, de pildă în laseri. Dar

este şi un fel de focos atomic! Indispensabil pentru declanşarea unei explozii nucleare. Doar cîteva ţări îl fabrică. Iar exportul lor este cu desăvîrşire interzis. FBI, care supraveghează îndeaproape comenzile pentru krytroni, a sesizat imediat apariţia lui Farid Badr. A fost lăsat să-şi facă numărul, sub observaţie, de comun acord cu Casa Albă şi cu noi, ca să ne dăm seama cui îi erau destinate jucăriile acelea periculoase. Badr a plecat de la New York cu un singur exemplar, alte patruzeci urmînd să-i fie livrate la Paris, peste cîteva zile. Are însă pe urmele lui o escortă puternică, prietenii dumitale, Chris Jones şi Milton Brabeck, plus cîţiva oameni de la FBI.

– Şi individul ăsta vrea să facă o bombă atomică?

Americanul se simţi obligat să precizeze:

– Este doar un intermediar care dispune de capitaluri enorme. Nici nu am reuşit să demontăm tot acest circuit financiar ce trece prin fel de fel de societăţi dubioase, o reţea de minuni fiscale şi printr-o bancă din Atlanta. Este aproape imposibil să aflăm capătul firului. Dar în contul lui personal au apărut trei milioane de dolari noi nouţi, de la începutul operaţiunii krytron.

– Dar pentru cine lucrează?

– Aici e problema! recunoscu americanul. Pe vremuri, Farid Badr a lucrat cu iranienii.

– Numai că pe ei nu-i interesează arma nucleară!

– Aşa este ! Şahul începuse să se intereseze de aşa ceva în colaborare cu Africa de Sud, apoi însă molahii i-au dat prea mult de furcă. Dar în lumea a treia există mai multe ţări care ar dori teribil o jucărie atomică. În primul rînd Libia, apoi India, Africa de Sud, Argentina, Irakul şi Pakistanul. Fără să mai pomenim Israelul care se pare că o posedă, în secret.

Principiul de fabricaţie a armei atomice este cunoscut de toată lumea, dar realizarea ei necesită mijloace de foarte înaltă tehnologie, pe care le posedă doar cîteva ţări. Ceilalţi sînt obligaţi să facă felurite acrobaţii pentru a-şi procura, pe lîngă

carburantul nuclear, elementele pe care nu le pot fabrica. Şi pentru că exportul unor asemenea specialităţi este strict interzis, se recurge la cele mai năstrușnice combinaţii pentru a le obţine. Ceea ce mă determină să mă gîndesc la iranieni. Pentru că se au foarte bine cu pakistanezii, integrişti ca şi ei. Este posibil să fi vrut să-i ajute... Potrivit informaţiilor noastre, pakistanezii nu mai au mult pînă la finalizarea bombei A pe care speră să o folosească împotriva Indiei, duşmanul lor declarat.

Malko sorbi o gură de cafea călduţă şi cam lipsită de gust. Americanii nu se pricep deloc la cafea...

I se povestea, deci, despre spionajul tehnologic. Dar apăruseră între timp doi morţi. Fapt neobişnuit pentru acest gen de operaţiuni.

– Ce s-a întîmplat sus, pe munte? întrebă el.

Jack Ferguson ridică din umeri.

– Habar n-avem. John Mac Kenzie nu a mai luat contact cu noi după ce a plecat din München. Asupra cadavrului nu a fost găsit nici unul dintre obiectele personale. Nici la Heidi Ried. Poliţia germană ne-a furnizat un raport detaliat. Omul a fost înjunghiat înainte de a fi aruncat în prăpastie. Cu o armă foarte ascuţită, ceva ca un brici. Biata Heidi a fost găsită cu vertebrele cervicale fracturate de o lovitură de maestru. A fost şi violată de trei bărbaţi. Raportul poliţiei este categoric.

John Mac Kenzie era înarmat?

Nu, era însărcinat doar cu urmărirea...

Se pare că au văzut amîndoi ceva ce nu trebuia văzut, pe cei care i-au pe cei ce i-au comandat lui Badr krytronii... Turiştii nu au remarcat nimic?

– Acolo se plimbă două mii de oameni pe zi. Personalul de la Kehlstein Haus a observat cîţiva indivizi de tip oriental, dar nimic altceva. Fără elicopterul poliţiei bavareze nu s-ar fi găsit nici cadavrele.

– Şi poliţia nu a mai găsit nimic asupra lor? Nici la hotelurile unde au stat?

– Nimic. Avem doar o vagă informaţie.

– Care?

În loc de răspuns, Jack Ferguson îi arătă o fotografie.

– Recunoşti ceva?

Malko examină documentul. Era decorul unui bar în care se afla o creatură superbă, cocoţată pe un scaun înalt. Cu plete pînă la talie, cu ochi negri, imenşi, o gură senzuală, una dintre făpturile ce emoţionează orice bărbat normal. Avea picioare interminabile şi o rochie foarte scurtă. Surîdea fericită, dar nu bărbatului ce o ţinea pe după umeri.

– Este barul hotelului Bristol din Viena, spuse Maiko. Iar tipa este o oarecare Pamela Blazer.

– O cunoşti?

– Cine naiba n-o cunoaşte la Viena? spuse Malko. A venit în urmă cu doi ani de la Londra, cu o reputaţie destul de suspectă. Se numea atunci Pamela Singh. O indiancă de o frumuseţe rară, cu trup de zeiţă tantrică. Unii pretind că se masează în fiecare dimineaţă cu un fel de ulei afrodisiac, dar ar fi inutil. S-a măritat cu un oarecare Kurt Blazer, de care a divorţat după şase luni, păstrîndu-i numele. Are un apartament pe Schubertring şi apare în fiecare seară în oraş. Mereu cu alt bărbat. Am dansat şi eu de două ori cu ea.

Americanul îl privi cu suspiciune,

– Doar nu ai...

Malko surîse. Îngereşte.

– Dama asta de vis nu este pe măsura pungii mele... De ce mă întrebi?

– Poliţia austriacă afirmă că este o prostituată care se învîrteşte numai în înalta societate. Şi s-ar putea să fie amestecată în afacerea noastră. La postul de frontieră Market-Schellenberg, între Berchtesgaden şi Salzburg, a fost remarcată, în ziua accidentelor, o maşină înmatriculată la Viena, care revenea în Austria cu trei bărbaţi la bord. Şoferul, genul de oriental arab, a prezentat un paşaport diplomatic, în vreme ce maşina avea un număr normal. Era un Volvo negru,

480. Primele trei cifre ale numărului sînt 529... Iar Pamela Blazer posedă o maşină de acelaşi tip, aceeaşi culoare, iar numărul de înmatriculare este V-529664...

– E cam subţire pista, remarcă Malko.

– Bineînţeles, recunoscu americanul. Numai că poliţia vieneză a făcut o anchetă fulger printre cei ce închiriază maşini Volvo aici. Nici un alt număr nu corespunde...

– Pamela Blazer a fost interogată?

– Da, sub pretextul unui accident de circulaţie cu o maşină ce a dispărut de la locul faptei. Ea pretinde că maşina personală nu a ieşit din garaj în ziua aceea. Şi nu se poate verifica. Exact la un sfert de oră după întrebările puse de poliţie, s-a primit un telefon de la cabinetul primului-ministru care se interesa de "mizeriile" ce i se fac Pamelei Blazer...

– Are o încărcătură electrică specială muierea asta, confirmă Malko. Sînt convins că în cei doi ani de cînd este aici, s-a culcat cu toate oficialităţile din Viena şi din Austria superioară. Dar nu văd de ce ar putea fi amestecată în aceste asasinate.

– Nici eu, mărturisi americanul. Dar este singura pistă pe care o avem. Drept pentru care m-am gîndit că eşti cel mai indicat să încerci o apropiere de această persoană.

– Păi, dacă va trebui să o fac în calitate de client, poţi să fii sigur că cei de la CIA vor leşina...

Americanul nu avea însă simţul umorului.

– Hai să ne înţelegem, mîrîi el, doar nu-ţi închipui că sînt dispus să-ţi finanţez instinctele grosiere?! Am pierdut deja doi agenţi şi sîntem legaţi de mîini. Fără nici o pistă. Toate personajele acelea selecte, Farid Badr, libanezul, au dispărut. Probabil au ajuns deja la Teheran.

– Ce te face să crezi asta?

Americanul căută iarăşi prin hîrtiile lui şi scoase un raport de la poliţia de frontieră, pe care se afla fotocopia unei pagini de paşaport.

– Seara, după incidentele de pe munte, un bărbat ce

corespunde semnalmentelor lui Farid Badr, s-a îmbarcat pe avionul de Larnaca, în Cypru, cu acest paşaport. Austriecii fotocopiază toate paşapoartele orientalilor, ca mijloc de precauţie. Ni l-au comunicat pe acesta şi l-am băgat în calculator. Rezultatul ne confirmă bănuielile.

– Adică...

– Este un paşaport ce face parte dintr-un lot iranian de paşapoarte în alb, puse la dispoziţie de Hezbollah, pentru operaţiunile teroriste.

– Cum aţi reuşit să descoperiţi filiera?

– A fost o scăpare, dar voită, din partea unui iranian, diplomat, care a apreciat că o astfel de regizare poate dăuna imaginii ţării sale...

Malko privi spre Marea Roată din Prater, care începuse să se învîrtească. Chiar şi în timpul verii, marele parc – situat între Dunăre şi canalul său – era plin, în pofida căldurii. Toate indiciile enumerate de american concordau. Dar nu rezulta nici o pistă.

– Trebuie văzut cine va prelua lotul de krytronii ce sosesc din SUA. Poate reuşim să dăm de un fir.

Americanul îşi termină cafeaua şi aprinse un Marlboro.

– Aşa ne gîndisem şi noi, dar după toate cele întîmplate ar însemna să ne jucăm cu focul. Poate vom reuşi să-l arestăm pe cel ce le va prelua, dar nimic mai mult. Sînt convins că nu vom scoate nimic de la el.

– O să văd ce pot face, spuse Malko. Dacă Pamela Blazer este amestecată în povestea asta, înseamnă că s-a blindat deja cu argumente şi n-o să aflu nimic.

– Încearcă totuşi. Îţi deschid un credit de o mie de dolari din bugetul nostru, adăugă americanul cu generozitate.

Malko îl privi ironic.

– Cu asemenea sumă, voi reuşi, poate, să-i sărut mîna...

•••

Barul hotelului Bristol nu era prea frecventat înaintea

dejunului. Barmanul se înseninã la faţã, văzîndu-l pe Malko.

– Ah, înălţimea voastrăl Ce plăcerel În sfîrşit vă declaraţi infidel faţă de Sacherl Pot să vă ofer o Stolichinaya, în semn de bun venit?

– Cu plăcere, răspunse Malko, urcîndu-se pe un taburet.

Aşteptă vodca rece ca gheaţa ca să întrebe:

– Ai văzut-o pe Pamela Blazer în ultima vreme?

Barmanul îşi ascunse cu abilitate surprinderea. Se uită cu reproş la Malko, înainte de a-i spune cu o gentileţe respectuoasă:

– Înălţimea voastră, o asemenea femeie... Dacă aţi şti cu cine se întîlneşte...

– Cu cine? Am văzut-o totuşi la recepţii foarte elegante...

Barmanul făcu un gest plin de milă.

– Din cauza tînărului duce de Wittemberg. E nebun după ea şi o cară peste tot. Şi pentru că este unul dintre numele cele mai mari din ţară, mă rog, pentru că nici nu se vede de unde ia banii, nimeni nu îndrăzneşte să-l facă atent. Tipa îl duce de nas, pur şi simplu. I-a oferit, de curînd, un smarald ce valorează vreo două milioane de şilingi. Şi ea are cam zece ani mai mult decît el...

– Se întîlneşte numai cu el?

– Glumiţi! Acum patru zile a fost aici cu un arab negru ca o cioară, un tip ciudat, aproape chel, în tot cazul un străin. O pipăia fără nici o reţinere. Am crezut că se întîmplă cine ştie ce scenă chiar în public...

– Cine era tipul?

Barmanul clătină din cap.

– Nu-l ştiu, înălţimea voastră. Nu a stat aici, în hotel. Iar cel care-l însoţea, tot arab, am uitat să vă spun, nu era nici el de prin partea locului. Cred că pe ăsta îl mai văzusem de cîteva ori.

Malko bău o gură de vodcă. Cu patru zile înainte, adică în ajunul asasinatelor din pădure.

– Eşti sigur de ziua cînd i-ai văzut?

– Absolut. Îmi amintesc chiar şi că doamna Blazer a mai cerut gheaţă pentru paharul ei de *Cointreau* şi că arabul a comandat o sticlă întreagă de Johnny Walker, cu eticheta neagră.

– Descrie-l, te rog, pe arab.

– Înalt, atletic, cu o mustaţă enormă, părul scurt şi un aer de brută. Avea un inel din aur masiv pe mîna stîngă. Tot el a şi plătit, cu o bancnotă de 10 000 de şilingi.

Malko înregistra. Numai că nu afla nimic în plus faţă de ce ştia. În momentul în care cobora de pe taburet, barmanul îi şopti:

– Mai e o chestie. Pe tipul ăsta l-am văzut mereu cu indivizi din OPEC, nişte arabi ce-şi pierd timpul pe aici în fiecare seară.

Malko îi mulţumi barmanului şi ieşi. Îi trebuia un scenariu diavolesc să o poată aborda pe Pamela Blazer. Dar, mai întîi, trebuia să se asigure că CIA avea dreptate. Dacă individa nu era amestecată în cele două asasinate, nu vedea de ce şi-ar bate capul. Se duse la Sacher pe jos. Elko Krisantem coborî din Rolls şi veni înaintea lui.

– V-a telefoant domnul Ferguson, de la Ambasada americană. Trebuie să-l sunaţi de urgenţă.

Malko urcă în Rolls şi formă numărul direct al lui Ferguson, la ambasadă. Acesta părea foarte aprins.

– Vino repede, spuse el. Am primit o informaţie importantă. Nu pot să vorbesc la telefon.

***

– Pusesem un "observator" la faţa locului, pe munte. Tipul a făcut un fel de aşa zisă anchetă asupra mediului înconjurător şi a aflat că faimoasa Volvo 480 s-a aflat în revizie tehnică în ajunul accidentului.

– Şi ce-i cu asta?

– Păi, nu-ţi dai seama? La garaj, s-a înregistrat kilometrajul. Trebuie comparat cu ce arată acum... Pamela Blazer foloseşte

mașina doar în timpul week-endului. Iar zilele astea nu a scos-o de loc, am verificat.

– Unde este mașina acum?

– În parcarea ei. Păzită. Sau poate, în fața casei.

Malko se gîndi intens.

– Bine, mă ocup eu de ea.

•••

De pe o alee lăturalnică, Malko supraveghea fără dificultate intrarea în garajul subteran al Pamelei Blazer. Stătea acolo de o jumătate de oră. După cîteva telefoane bine direcționate, aflase că trebuia să se întîlnească pentru dejun cu logodnicul ei, la Palatul Schwartzenberg. Era ora unu. Trebuia să apară...

Botul negru al mașinii ieși încet din garaj și reuși să vadă, la volan, figura extraordinară a Pamelei Blazer, cu părul căzîndu-i în cascadă pe umeri. Ea întoarse spre dreapta și acceleră imediat.

– Hai și noi, Elko, spuse Malko.

Rollsul o porni în urmărire la o distanță respectuoasă. Pamela Blazer conducea ca un bărbat și se ținea cu greutate după ea. Se opri în fața palatului vechi, transformat acum în restaurant.

– Fă ce ți-am zis, ordonă Malko.

Elko încetini, lăsînd timp indiencei să parcheze mașina. În momentul în care o văzu că deschide portiera să coboare, acceleră brusc. În zece secunde, bara din față a Rollsului smulse portiera întredeschisă a mașinii negre, turtind-o complet, într-un zgomot asurzitor de fiare.

Malko sări din mașina oprită la cinci metri mai în față și alergă spre femeia care contempla dezastrul. Pamela Blazer se îmbrăcase cu un costum taior alb, foarte elegant, cu fusta mai scurtă în partea stîngă, detaliu ce îi descoperea în întregime coapsa. Iar ochii ei aruncau flăcări.

– Șoferul dumitale e un imbecil! țipă ea. Unde naiba se uita? Doar avea destul loc să treacă! Am și întîrziat la dejun...

Doar n-o să las mașina aici în halul ăsta!

Malko reuși să-i prindă mîna dreaptă și să i-o sărute. Privirea lui aurie era capabilă, la ora aceea, să topească o banchiză...

– Minunată domnișoară, începu el cu cel mai desăvîrșit accent vienez, sînt dezolat! O să-l dau afară. Înainte, însă, dați-mi voie să vă conduc unde aveți treabă.

– Nu mă duc prea departe, chiar la acest restaurant, dar ce fac cu mașina?

– Dați-mi voie, din cauza mea s-a întîmplat! Mă ocup eu de ea, o remorchez pînă la garajul dumneavoastră. Nici nu trebuie să luați legătura cu asigurările, am eu grijă de tot..

În fața unor cuvinte atît de conciliante, Pamela începu să se calmeze, iar privirea i se îndulci. Era într-adevăr superbă, cărnoasă, cu gura aceea frumos desenată și ochii migdalați de orientală. Taiorul îi sublinia subțirimea taliei și de sub el ieșeau dantelele mov ale unei bluzițe simbolice. Ducele de Wittemberg era un tip cu gust.

Lîngă Rolls, vinovat, aștepta Elko Krisantem.

– Imbecilule, îi aruncă Malko pentru a nu falsifica nota momentului. Ai stricat ziua acestei adorabile domnișoare! Încearcă să mai dregi ceva și du mașina la garajul pe care ți-l indică.

Pamela Blazer îl urmărea pe Malko cu un surîs de formă, pe sub sprîncenele încruntate.

– Parcă ne-am mai văzut undeva...

Malko se înclină ușor.

– Sînt prințul Malko Linge. Cred că ne-am întîlnit la niște dineuri, unde remarcasem deja frumusețea dumneavoastră ieșită din comun.

Ea surîse flatată și îi aruncă o privire întrebătoare.

– Sînteți sigur că vă puteți descurca?

– Nici să nu vă gîndiți măcar, spuse Malko. Duceți-vă la întîlnirea cu fericitul care v-a invitat la dejun.

Dar, luînd în considerare ținuta pe care o avea, era sigur că

nu se va opri la plăcerile gastronomiei...

Aşteptă ca ea să intre în Palatul Schwartzenberg şi examină maşina accidentată. Eticheta reviziei tehnice era lipită pe spatele uşii din stînga, cea care fusese smulsă. Malko citi kilometrajul: 10 456. Se aşeză la volan şi privi ceasul de înregistrare: 10 987. Peste patru sute de kilometri în plus.

Deci, Pamela Blazer minţise. Se afla chiar în maşina ce-i transportase pe asasinii lui John MacKenzie şi ai lui Heidi Ried.

Capitolul IV

– Trebuie neapărat să-i identificăm pe cei cu care s-a întîlnit Pamela Blazer la Bristol, mîrîi Jack Ferguson.

– Uşor de zis, greu de făcut, remarcă Malko, numai că s-ar putea să am o pistă.

– Care?

Malko scoase o bucăţică de hîrtie din buzunar şi i-o întinse.

– Am găsit acest număr de telefon în torpedoul maşinii negre.

– Al cui este?

– Am sunat acolo. Este vorba de sediul delegaţiei irakiene la OPEC.

– Irakieni?

Americanul părea stupefiat. Clătină din cap.

– Probabil nu e nici o legătură cu ei. Fata asta frecventează o mulţime de lume.

Malko însă, nu era mirat.

– Acest dublu asasinat brutal este în stil foarte irakian, remarcă el. Niciodată iranienii nu s-au pretat la asemenea acţiuni în Europa unde nu au reţea de susţinere.

– Dar şi iranienii fac parte din OPEC, observă Jack Ferguson. Paşaportul lui Farid Badr constituie un indice suplimentar. În tot cazul, trebuie montată o întreagă operaţiune cu această Pamela Blazer. Te simţi în stare?

– O să fie greu, remarcă Malko. Sigur că am stabilit deja contactul, dar nu cred că e genul de femeie care se destăinuie în pat, chiar dacă merg pînă acolo. Trebuie să găsesc o chestie foarte isteaţă.

– Un agent strălucit ca dumneata ar trebui să o găsească, comentă Jack Ferguson. Sper că nu i-ai stricat prea tare

mașina.

– Cred că bara din față a Rollsului meu o să te coste mai mult decît portiera ei, comentă Malko, sobru.

– Pe tipul mai alb la piele trebuie să-l identificăm, lansă americanul, cel care a fost la bar la Bristol. Roagă-l pe barman să-ți facă un portret-robot...

– Și ce o să faci cu el? Să-l afișezi în toată Europa? ironiză Malko. Nici nu-i cunoaștem naționalitatea. Cel mai bun mijloc este să o seduc pe Pamela și să o fac să vorbească. Acum mă întorc la Liezen, am niște musafiri diseară. Și oricum, nu o pot brusca, pentru că ar deveni bănuitoare.

Jack Ferguson îl privi cu gravitate.

– John și Heidi sînt morți. Vreau neapărat să-i răzbun.

– Și eu vreau același lucru, poți fi sigur.

•••

Noaptea nu fusese un sfetnic mai bun pentru Malko. După ce o recuperase pe Alexandra de la Sacher, copleșită de un teanc de pachete, se întorseseră la Liezen și cinaseră cu niște prieteni. Ceva simplu. Ied la frigare cu salată și delicioasele prăjituri de la Sacher. După care, Alexandra își încercase pe rînd toaletele în fața oglinzilor din dormitor...

Malko terminase micul dejun și răsfoia un ziar, încercînd să găsească o modalitate pentru a ajunge la inima splendidei Pamela Blazer. Îi veni o idee. O singură persoană îl putea ajuta.

Mandy. Afurisita de Mandy!

Între ei doi era o poveste veche, dar nu chiar o poveste de dragoste. Cu cîțiva ani înainte, el reușise să o smulgă pe Mandy Brown din mîinile unui gangster din Honolulu, îi procurase primul ei orgasm pe un așternut făcut din trei milioane de dolari în hîrtii de cîte o sută, iar ea îi păstrase o recunoștință eternă. De atunci, Malko apelase la ea de două-trei ori, în circumstanțe dificile, în care Mandy, mai perfidă și mai seducătoare decît Dalila, făcuse adevărate minuni.

Specialitatea ei erau arabii pe care îi înnebunise cu trupul ei plin de curbe voluptoase, capabil de orice perversitate. A fost cît pe ce să ajungă regină în Yemen, reuşise să ducă un emir la spînzurătoare şi scăpase ca prin urechile acului dintr-o răpire senzaţională, pusă la cale de unul dintre fraţii sultanului din Brunei. La fiecare aventură avea partea ei de cîştig. Îşi oferise chiar, ca soţ legitim, un lord veritabil, un vicios, care îşi permitea să o biciuiască din cînd în cînd pentru a-i crea iluzia măritişului. Malko deschise carneţelul cu adrese şi formă un număr de telefon din Londra...

O voce capabilă să excite un ayatollah în descompunere susură imediat în aparat.

– Bună ziua. Mandy Brown nu este acasă, dar nu va întîrzia să revină. Lăsaţi, vă rog, numele dumneavoastră şi cîteva cuvinte drăguţe.

Malko îşi spuse numele şi rugă să fie contactat. Mandy îi telefona întotdeauna... Abia închisese, cînd Alexandra pătrunse în bibliotecă. Machiată, cu părul împletit în cozi ce-i încadrau chipul senzual, cu pleoapele umbrite cu un fard roz ce accentua verdele ochilor. Dar, mai ales toaleta ei îl uimi pe Malko. Purta o rochie lungă, maron sidefat, cu un decolteu pătrat, foarte ajustată pe talie şi deschizîndu-se într-o corolă foşnitoare în partea de jos. Un veritabil tablou în stil renascentist. Ea se opri în faţa lui Malko, apoi se învîrti jur-împrejur, ceea ce îi permise să vadă că ţesătura, înainte de a se evaza spre poale, se mula perfect pe crupa ei somptuoasă.

– Îţi place?

– Ce mai e şi asta? întrebă Malko, stupefiat de asemenea apariţie matinală.

– Uite, priveştel

Şi îi întinse o invitaţie pe care o citi. Alteţa Sa Serenisimă era invitat la o serată de gală, un bal costumat, în castelul de la Saint Brice, la Amboise, în Franţa, cu prilejul comemorării a cinci sute de ani de la trecerea prin acele locuri a lui Leonardo Da Vinci. Toţi invitaţii trebuiau să poarte costume de epocă.

Ridică privirea. Alexandra îl fixa cu un aer cochet.

– Am impresia că sînt o altă femeie, spuse ea deodată, impresionată.

Ceva ciudat îi ardea în priviri, iar buzele parcă i se umflaseră. Malko se apropie, emoţionat la rîndul lui. Îşi aruncă ochii în decolteu şi simţi că ameţeşte. O mîngîie, iar ea îi întoarse o privire uşor tulbure.

– Nemernicule! Sînt convinsă că ai deja impresia că mă înşeli!

– Cam aşa ceva, recunoscu Malko.

•••

Căldura toridă crease o brumă uşoară în jurul aeroportului Roissy-Charles de Gaulle. Era şapte şi jumătate dimineaţa şi pe pistă aterizase deja un Boeing 747, de la New York. În spatele geamurilor din salonul de aşteptare, un bărbat într-un costum deschis la culoare aştepta privind avionul cu sufletul la gură. Farid Badr plecase din Viena spre Larnaca, numai ca să se întoarcă la Paris, via Cairo, sub un alt nume. Evident, nu putea să-şi modifice nici ţinuta, nici nasul. Dar paşaportul, evident fals, era dovada efortului de a deveni altcineva.

Se întoarse, încercînd să deceleze vreun pericol posibil. De astă dată, rolul său era cel al unei escorte pasive. Unul dintre complicii săi aducea într-o valiză de la New York restul de patruzeci de krytroni.

Trebuia să meargă într-un hotel cu camere reţinute dinainte şi acolo Farid Badr urma să preia încărcătura în condiţii de siguranţă perfectă. Ştia că cei doi agenţi ai CIA care-l urmăriseră pe munte fuseseră lichidaţi şi că americanii îi pierduseră urma. Pe de altă parte, luase toate măsurile de precauţie ca FBI-ul şi CIA să nu poată depista krytronii. Iar faptul că putuseră ieşi din SUA îl mai liniştea puţin... Privi spre Boeingul 747 care ajunsese la capătul pistei. Îi mai trebuia puţină răbdare.

***

Inspectorul direcției Servicii Secrete își aprinsese cea de a treia țigară Gauloise din acea zi. Uniforma de funcționar al aeroportului îi venea perfect, deși era împrumutată. Sub haină avea un pistol Magnum Manurhin 357, redutabil. Alți doi colegi de-ai lui, îmbrăcați în hamali, așteptau împreună cu el sosirea călătorilor. Buvier, unul dintre ei, era însarcinat să nu piardă din ochi valiza ce conținea krytronii pînă ce ajungea la banda rulantă. Apoi, o a doua echipă avea grijă de restul afacerii, adăugîndu-se băieților de la FBI care călătoriseră cu cel ce aducea prețioasa încărcătură cu detonatoare nucleare. Ar fi trebuit ca nimic să nu scape unor asemenea doze de supraveghere. Tunisianul Ahmed Faruk, cel cu valiza, trebuia să se întîlnească cu cineva. Rămînea de văzut cu cine. Pentru urmărire erau prevăzute cinci mașini și două motociclete. Se gîndiseră și la situația în care suspectul ar fi plecat imediat înapoi tot cu avionul. Doi polițiști ai Poliției aeriene supravegheau computerele diferitelor companii cărora le fusese comunicat numele suspectului. La simpla apariție a unei steluțe luminoase, urma tunisianului era semnalată cu precizie.

Paul Bouvier căscă. Îi era foame, iar cornurile pe care le găsise la bar erau departe de a-i potoli nerăbdarea. Nici n-ai fi spus că Franța este o țară vestită pentru gastronomia ei...

Spera însă ca peste o jumătate de oră să poată pleca în oraș la restaurantul lui preferat.

***

Chris Jones se întinse și aruncă o privire critică spre vecinul lui, Milton Brabek, care se pregătea să-și înnoade la gît o cravată cu floricele, absolut dezgustătoare.

– Nu-ți stă prea bine neras, remarcă el.

Milton Brabeck îi întoarse o uitătură furioasă.

– Tu arăți ca scos din coșul cu rufe murdare!

Privi prin hublou clădirile triste, din beton întunecat.

– Oare apa de aici se poate bea?

Chris Jones ridică din umeri fatalist.

– Poate găsim Coca, numai că dacă o fac aici, cu apă plouată...

– Am auzit că ar fi plin de snackuri Mac Donald, reluă Milton plin de speranţă. N-o să murim de foame...

Cei doi duri, Milton şi Chris, cu state vechi în Serviciul Secret şi actuali oameni de bază ai CIA în probleme de luptă, duceau cu ei cam tot atîta muniţie cît un portavion de escortă, plus o totală lipsă de scrupule pentru oricine s-ar fi comportat ca un duşman al Statelor Unite. Tot ce nu mirosea ca în SUA îi făcea să întoarcă nasul cu dispreţ. Chris Jones avea obiceiul să traverseze New Yorkul cu batista la gură. Iar în ce priveşte restul lumii, era vorba numai de zone periculoase, infestate de microbi, de duhori, bacili, viruşi, în care un american normal n-ar trebui să intre decît în costum de astronaut...

O gură de apă din Europa le întorcea stomacul pe dos pentru mai multe zile şi multe dintre felurile înşirate în menuuri le sunau în ureche a veritabile obscenităţi.

– Cum naiba pot ăştia să mănînce intestine de vacă? se mira Chris. E o infamie, îţi pierzi bărbăţia după aşa ceva!

Milton îşi potrivea pistolul Beretta în holster. Echipat cu un vizor cu laser, era o armă redutabilă. Mai avea un mic Colt Cobra agăţat de gleznă şi o grămadă de încărcătoare. Chris rămăsese credincios unui monstru, acel Colt Magnum 357.

Din fericire, comandatul de bord nu fusese anunţat că cei doi îşi păstrau cu sine artileria, desigur cu complicitatea Serviciilor Secrete. Dar, chiar şi neînarmaţi erau periculoşi, fiind dotaţi cu nişte braţe cît jamboanele şi 1.90 m de muşchi şi oase superantrenate.

– Crezi că o să reuşim, în sfîrşit, să punem mîna pe ticălosul ăla? întrebă Chris încet.

Se uita spre un arab slăbănog şi mustăcios, care se pregătea şi el de aterizare. Era omul pe care îl luaseră în primire pentru supraveghere de la New York. Şi dacă ar fi fost lăsaţi să procedeze după gustul lor, un simplu interogatoriu cu

întrebări "musculoase" ar fi rezolvat rapid problema.

Chris Jones se ridică şi se ciocni cu capul de plafon. Speriată, vecina din dreapta nu-şi putea desprinde ochii de pe mîinile lui cît nişte maiuri. El îi zîmbi complice:

– Să fiţi foarte atentă, doamnă, francezii ăştia sînt nişte porci...

Persoana de sex feminin căreia i se adresase avea doar vreo şaptezeci de ani şi o privire cu totul uimită... Pasagerii începuseră să coboare. Chris şi Milton se grăbiră, împingîndu-i fără jenă pe cei care se aşezau între ei şi individul urmărit. În mod curios, nimeni nu protestă. În momentul în care ajunseră la pasarelă, Chris îl atinse pe Milton pe umăr şi îi strigă în faţa stewardesei:

– Băiete, cred că ţi-ai uitat revista porno în avion!

Chris Jones se făcu roşu ca macul şi bîlbîi o înjurătură. Pe pasarelă îşi vărsă năduful:

– Îţi dai seama ce impresie şi-a făcut fata aia despre mine? Cum dracu' ţi-a venit ideea?

– Păi l-am văzut pe arăbelul nostru cu aşa ceva în mînă, rosti cu suavitate Milton. Ăstuia nu-i ajung fetele, are nevoie şi de pozel

– Poate i-o fi frică de SIDA, i-o întorse Chris, sinistru.

Ajunşi în aerogară, se uitară în jur, în căutarea colegilor francezi, fără de care nu prea vedeau cum ar fi reuşit să treacă înarmaţi pînă în dinţi cum erau. Şi de data asta era o afacere dificilă în care trebuiau să înflorească mulţi bani.

•••

Imediat ce Boeingul 747 se aşezase pe pistă, începuse descărcarea bagajelor. Inspectorul divizionar Paul Buvier privea, sprijinit de un furgon, hamalii ce scoteau bagajele din corpul avionului, le aduceau pînă în dreptul benzii rulante, după care luau drumul spre sala depredare. Printre muncitori erau mulţi negri şi arabi din Maghreb, care acceptau această

muncă plătită cu nimica toată. Puțin mai departe de el, cei doi colegi deghizați în hamali se făceau că împing la cărucioare, învîrtindu-se în jurul avionului. Toți trei erau înarmați și stăteau la pîndă. Din cauza zgomotului nu puteau comunica între ei, iar aparatele de emisie-recepție erau perturbate de emisia turnului de control.

Valizele începură să urce pe banda rulantă, dispărînd printr-o trapă. Cei trei polițiști se aflau în posesia unei descrieri exacte a celei ce-i interesa: Samsonită albastră cu rotițe. FBI-ul lipise cu discreție la plecarea din New York o mică bandă roșie de-a curmezișul valizei, pentru a ușura sarcina colegilor francezi.

Se scurseră zece minute. Bagajele veneau unul după altul pe banda rulantă. Paul Bouvier începu să caște. Se săturase pînă peste cap de acest gen de muncă pasivă: distracția era rezervată colegilor de sus. Deodată, un hamal bărbos, un african fără îndoială, îi atrase atenția. Îmbrăcat într-un combinezon alb, acesta tria valizele, privind etichetele, pentru a le pune deoparte pe cele ce trebuiau expediate mai departe. Făcuse deja o mică grămadă pe un cărucior.

Paul Bouvier tresări. Samsonita albastră apăru. Aproape imediat, hamalul în alb o apucă și o puse deoparte, alături de cele ce trebuiau expediate. Paul Bouvier se strecură în spatele unui stîlp și își scoase aparatul de emisie: trebuia să transmită rapid această imformație colegilor săi. În timp ce se chinuia să obțină legătura printr-un nor de paraziți, supraveghea valiza cu coada ochiului. În sfîrșit, îi răspunse cineva:

– Aici Papa Leader. Ce se întîmplă?

– Christoase!

Paul Bouvier încremeni. Hamalul în alb apucase Samsonita albastră și se îndepărtă cu ea.

– Bouvier, Bouvier! Ce naiba se petrece acolo?

Controlorul uitase pînă și codul. Inspectorul divizionar urlă în aparat:

– Urgență! Urgență! Un hamal a pus mîna pe prada

noastră. Cere întăriri.

Împinse cu brutalitate antena în aparat, îl băgă în buzunar şi se repezi pe urmele hamalului. Individul mergea lent, pe lîngă peretele aerogarei. Spectacol obişnuit pentru asemenea locuri. Paul Bouvier se întoarse, îi zări pe cei doi colegi ai lui care nu remarcaseră nimic şi strigă în direcţia lor:

– Veniţi repede!

Un Boeing 727 tocmai venea la aterizare şi zgomotul infernal îi acoperi vocea. Începu să gesticuleze, continuînd să alerge. În sfîrşit, cei doi îl observară şi se repeziră după el.

Ajunse în dreptul hamalului după cîţiva metri şi îl izbi puternic în umăr ca să-l oprească. Omul se întoarse. Bouvier observă o barbă deasă, nişte ochi negri, un chip slăbănog şi dur şi o gură cu dinţi stricaţi.

Urlînd cît îl ţinea gura arătă spre valiză.

– Ce naiba faci cu asta?

Hamalul nu răspunse. Cu o lovitură de cap fulgerătoare îi zdrobi nasul inspectorului şi o luă la fugă. Paul Bouvier simţi că ameţeşte, rămase cîteva clipe imobilizat, cu sîngele curgîndu-i pe obraji, după care îşi regăsi forţa de a porni pe urmele bărbosului. Remarcă doar în treacăt o furgonetă oprită la cîţiva metri de pasarelă.

Hamalul se îndrepta spre ea. Din cabină coborî un bărbat. Cu calm, acesta îl ochi cu un pistol cu ţeavă lungă pe poliţistul ce alerga. Ultimul lucru pe care îl văzu Paul Bouvier a fost ţeava neagră a pistolului celuilalt şi chipul calm, impasibil, al individului care îl viza. Nu apucă să apese pe trăgaci. Un şoc puternic în cap îl făcu să se clatine. Îşi duse mîna la frunte, dar nu reuşi să-şi termine gestul. Un al doilea glonte îl atinse în gît, sfîşiindu-i traheea. Ochii i se împăienjeniră, deschise gura să ţipe dar nu se auzi nici un sunet. Căzu mai întîi în genunchi, apoi se prăbuşi pe burtă.

Hamalul se şi urcase în furgonetă cu Samsonita în mînă.

Maşina se punea în mişcare în momentul în care apărură ceilalţi doi poliţişti de la DST. Nu auziseră împuşcăturile din

cauza surdinei şi a zgomotului reactoarelor, dar îl văzuseră pe colegul lor căzînd. Primul dintre ei, un tînăr de douăzeci şi patru de ani,. îşi trase arma din holster alergînd, în timp ce colegul lui se încurcase în curelele holsterului personal. Era prima dată după şapte ani cînd avea ocazia să folosească arma. Primul avu timp să tragă o dată, înainte de a primi un glonte în ochiul drept. Calm, ca la poligonul de tir, necunoscutul ochi cu atenţie şi cel de-al doilea proiectil îi smulse nefericitului tot maxilarul. Omul se prăbuşi mort la pămînt.

– Fir-ar a dracului de treabă!

Cel de-al doilea poliţist se oprise să-şi extragă arma din holster. Îngrozit, îl observă pe ucigaş ochindu-l şi simţi lovitura în cap. Nu avea cum să-şi dea seama că un glonte blindat i se înfipsese în craniu. Se rostogoli pe asfalt, orbit de sînge, cu mîna crispată pe armă.

La fel de calm, ucigaşul se urcă în furgonetă şi demară imediat, îndepărtîndu-se de pista de zbor.

•••

Farid Badr îşi pîndea complicele. Îl văzu trecînd de controlul paşapoartelor şi îndreptîndu-se spre banda rulantă. De pe terasa unde se afla, libanezul avea o perspectivă excelentă. Începu să se uite cu atenţie la toţi cei prezenţi, încercînd să-şi dea seama sub ce aparenţă s-ar putea ascunde un poliţist. Mai multe persoane aşteptau în jurul lui.

O femeie îl împinse uşor, iar el se întoarse brusc. O teroare îngrozitoare i se răspîndi pe faţă cu viteza unei deflagraţii nucleare. Observă dintr-o aruncătură de ochi două mîini pline de inele, ridicate la înălţimea frunţii. Între degete se afla ceva asemănător unui stilou cu capacul scos, a cărui gaură neagră era îndreptată spre el. Văzu şi ochii femeii, machiaţi cu albastru, sprîncenele subţiri şi părul negru.

– Nu!

"Pufl" În zgomotul acela asurzitor, detonaţia se pierdu neauzită. Farid Badr simţi o durere violentă în ochiul drept şi în creier.

Un proiectil de 6.35 i se înfipse în ţeastă.

Femeia lăsă mîinile în jos, dădu drumul stiloului-revolver pe care îl ţinuse între degete şi se îndepărtă fără grabă. Cei din jur nu observară imediat trupul inert al libanezului. În clipa în care, în sfîrşit, cineva se aplecă asupra lui, asasina se pierduse de mult printre călători...

•••

– Blestemat să fiel înjură Chris Jones printre dinţi. Locul unde se prăbuşiseră fulgeraţi cei trei poliţişti era înconjurat cu panglici roşii, ce ţineau curioşii la distanţă. Fuseseră desenate cu cretă contururile celor trei cadavre. Cei de la poliţia judiciară lucrau fără prea mult zgomot. Unul dintre ei se apropie de şeful Poliţiei Aeriene şi de frontieră.

– S-au găsit cartuşele! preciză el. Provin de la un parabellum de 9 mm, fabricat în Cehoslovacia. Tipul a tras de şase ori şi numai în cap. Un profesionist dat dracului... Martorii spun că s-ar putea să fie vorba de un revolver Skorpio cehesc.

O maşina dotată cu girofar se apropie cu sirena urlînd. Din ea coborî şeful Poliţiei naţionale însoţit de şeful său de cabinet. Se aplecă deasupra cadavrelor şi ascultă cu atenţie explicaţiile.

– Dar asupra furgonetei aţi început investigaţiile? întrebă el.

– Am găsit-o la vreo doi kilometri de aeroport, spuse comisarul divizionar însărcinat cu paza aeroportului. Fusese furată azi de dimineaţă şi a fost abandonată într-o curte părăsită.

– Şi pasagerii?

– Au dispărut, bineînţeles. Erau aşteptaţi în apropiere de complici, după cum se vede treaba. Nimeni nu poate da amănunte.

Reprezentantul FBI, ataşat la Ambasada americană de la Paris, traducea pentru Chris Jones şi Milton Brabeck. Cei trei americani aveau chipurile sumbre. Rataseră acţiunea începută la New York. Cei patruzeci de krytroni se pierduseră în natură şi se mai aleseseră şi cu trei morţi.

– L-am arestat pe cel care a transportat valiza, preciză unul dintre poliţişti.

– Cine este?

– Un tunisian, dar nu i-am stabilit încă identitatea. Călătorea cu un paşaport iranian. Consulatul iranian pretinde că ar fi un fals.

– L-aţi interogat?

– Succint. Spune că nu ştia ce se afla în valiză şi că a crezut că e vorba de droguri. A încasat zece mii de dolari pentru a o transporta. Are încă banii asupra lui.

– Ce trebuia să facă cu valiza?

– Să o predea lui Farid Badr, cu care avea întîlnire la hotel Concorde.

Chris Jones clătină din cap. Farid Badr nu mai putea să se întîlnească cu nimeni. Cu glontele pe care îl avea în cap era incapabil de vreo mişcare...

– Putem să-l vedem şi noi? întrebă reprezentantul FBI.

– Desigur.

Micul convoi oficial urcă scara exterioară ce conducea spre pasarelă. Începuseră operaţiunea de ridicare a cadavrelor. Milton Brabeck se încruntă şi îi şuflă la ureche lui Chris:

– Dacă eram şi noi jos, tipii ăştia mai trăiau acum...

– S-o crezi tu! replică gorila numărul doi, indivizii ăia au pus la cale o cursă aşa de sofisticată ... Nu ştiu ce vom afla, dar mi se pare clar că mai era cineva de pază, dar nu a intervenit.

Nici nu terminase ce avea de spus, cînd văzură un poliţist de pe aeroport, care venea alergînd, cu o valiză în mînă.

– Am găsit asta lîngă avion, pe sol, spuse el.

Comisarul divizionar privi obiectul şi îl deschise, imprudent de altfel. Micul grup încremeni. În valiză se afla un pistol

mitralieră MP 5, dotat cu surdină. O armă deosebită. Era clar că un ucigaş se debarasase de valiză, fără să fi folosit arma.

– Ei? Ai priceput? spuse Milton. Dacă eram jos, printre ceilalţi, am fi fost acum la fel de reci ca şi ei. Nici n-am fi avut timp să ne molipsim de SIDA.

Chris Jones nici nu se gîndi să zîmbească. Ajunseră la terasa izolată de mulţime. Un poliţist îl percheziţionase pe Farid Badr, găsindu-i doar o cheie de la hotel Concorde. Îi întinse apoi directorului general un fel de stilou.

– Iată arma crimei.

Îl examină şi reprezentantul FBI. Era o jucărie foarte simplă şi eficientă. Semăna perfect cu un stilou căruia i se scosese capacul. Îl deşurubă şi extrase dulia de aramă, era un 6.35. Se arma foarte uşor, prin simpla tragere de o tijă. Apăsînd pe agrafa falsului stilou se declanşa percutorul. O singură lovitură, aproape fără recul. Dacă se trăgea de foarte aproape, era infailibil. După cum spun israelienii, nu e nevoie de un obuz de155 ca să omori un om...

– Este fabricat în Pakistan, comentă agentul de la FBI. Nu are nici un număr, va fi deci imposibil să aflăm ceva. Cîteva mii de astfel de şmecherii circulă în întreaga lume.

Se făcu din nou linişte. Comandoul însărcinat cu recuperarea krytronilor lucrase din greu, eliminînd orice altă pistă posibilă. Secretul operaţiunii se afla în cadavrul întins la picioarele lor.

Reprezentantul FBI îl trase pe Chris Jones de mînecă.

– Haideţi la ambasadă. Am de redactat cîteva telexuri. Cu siguranţă că cei de la Washington vor face spume auzind ce s-a întîmplat.

Cele două gorile îl urmară cu capul plecat, convinse că n-au muncit bine, ruşinate la culme.

Capitolul V

Colonelul Ephraim Neguav era vînăt de furie. În calitate de ofiţer de legătură al Mossadului, ataşat la CIA, fusese convocat la Langley la orele opt dimineaţa, pentru o scurtă informare despre evenimentele de la Roissy. În biroul lui Jeff Miller, directorul adjunct al CIA, nu erau decît cinci persoane. Acesta în persoană, directorul executiv, un reprezentant al FBI şi unul de la Casa Albă.

Ofiţerul israelian întoarse o privire îngheţată şi cenuşie spre înaltul funcţionar al CIA şi spuse cu o voce şuierătoare:

– Sînt obligat să constat, domnilor, că din cauza unor serii de imprudenţe comise de Agenţiile dumneavoastră, patruzeci de detonatoare nucleare se află acum în posesia unor indivizi ce lucrează, fără nici o îndoială, pentru duşmanii noştri cei mai de temut.

Simţindu-se vizat, reprezentantul FBI protestă imediat:

– Nu se poate spune că fost vorba de o imprudenţă, în nici un caz! Colaborarea între serviciile noastre şi poliţia franceză a fost perfectă.

– Numai că au rezultat patru morţi, replică israelianul. A fost o nebunie să lăsaţi să iasă din ţară krytronii!

– Era singura posibilitate de a afla cine îi doreşte cu atîta ardoare, remarcă plin de tact directorul adjunct al CIA. Ceea ce s-a întîmplat a fost cu totul neaşteptat.

– Şi aţi aflat cine îi voia?

Pe deasupra încăperii trecu un înger fîlfîind din greu, cu aripile încărcate de bombe. Directorul executiv întrerupse tăcerea ce devenea apăsătoare.

– Am identificat două paşapoarte folosite de Serviciile iraniene, observă el. Numai că Iranul este încă foarte departe

de a se gîndi la fabricarea bombei nucleare. Pe de altă parte, este un bun aliat al'Pakistanului. Aşa că, indienii ar trebui să fie neliniştiţi, nu dumneavoastră.

Ofiţerul de la Mosad sări pînă la tavan...

– N-o să-mi spuneţi voi cînd să ne neliniştim şi cînd nul lătră el. Ţara dumneavoastră nu riscă să primească în cap nici un proiectil nuclear! Chiar nu ştiţi că Pakistanul şi Libia colaborează în multe domenii? Şi că, alături de Irak, Libia este la fel de înverşunată să ne distrugă? Fără să mai vorbim de Siria...

– Despre Siria nici nu poate fi vorba, tranşă reprezentantul de la Casa Albă. Am primit asigurări categorice de la Damasc. Nu le-ar face plăcere un asemenea joc, chiar în aceste momente.

Trebuie spus că, de aproximativ jumătate de an, preşedintele Siriei, Hafez El Assad, care fusese lăsat din braţe de Arabia Saudită, făcea ochi dulci Statelor Unite pentru a obţine unele credite. Siria reuşise chiar să mai potolească unele grupări teroriste ce se aflau pe teritoriul ei.

– Toţi arabii mint! răcni israelianul. Ştiţi foarte bine că sirienii sînt implicaţi în atentatul de la Lockerbie. De ce vă încăpăţînaţi să priviţi în altă direcţie?

– Pentru că nu avem nici o dovadă, răspunse plat directorul executiv.

Se făcu din nou linişte. Cu toţii aşteptau să se termine această întîlnire neplăcută. Afară, soarele făcea să se strălucească copacii din parcul Langley. Din biroul izolat fonic nu reuşea să se strecoare nici un zgomot. Un beculeţ roşu începu să pîlpîie deodată pe biroul lui Jeff Miller. Acesta apăsă pe un buton ce permitea accesul secretarei în biroul lui. Fata intră, salută pe toată lumea cu o înclinare uşoară a capului şi puse pe biroul lui un dosar roşu pe a cărui copertă era scris "Cosmic. Strict confidenţial".

Jeff Miller îl deschise şi citi mesajul. Cînd ridică privirea, trăsăturile nu i se modificaseră, dar vocea îi era uşor alterată:

– Este un mesaj din partea Ministerului Apărării din Pakistan. Acum, la Rawalpindi este ora şase după-amiaza. El a efectuat o anchetă minuţioasă în rîndul serviciilor sale şi ne oferă un răspuns absolut negativ la întrebarea pe care am pus–o. Pakistanul nu întreprinde nimic legat de vreo operaţiune în care ar fi necesari krytroni.

Colonelul Neguav ridică din umeri şi mîrîi printre dinţi: "Rahat!" Jeff Miller se făcu că nu-l aude şi continuă:

– Eu îi cred. Pakistanul ştie foarte bine că le-am suspendat ajutorul economic pentru o asemenea poveste. Şi, de altfel, îşi dau seama că putem verifica autenticitatea celor declarate de ei. Eu sînt sigur că spun adevărul.

Toate ajutoarele pentru Afghanistan tranzitau prin Pakistan, iar ofiţerii integriştii ce se aflau la cîrma Serviciilor pakistaneze aveau legături foarte strînse cu CIA. Mai ales după asasinarea preşedintelui Zia.

Din nou linişte. Cei patru bărbaţi îşi dădeau seama că Jeff Miller nu s-ar angaja uşor într-o asemenea afirmaţie. Dacă spunea că e sigur de Pakistan, înseamnă că era. Colonelul Neguav cunoştea prea bine regulile jocului. Deîndată ce venea vorba de proliferare nucleară, americanii luau lucrurile foarte în serios – Poliţia franceză l-a descoperit pe asasinul lui Farid Badr? întrebă el.

– Nu, fu nevoit să constate Jeff Miller. Potrivit mărturisirilor, se pare că ar fi vorba de o femeie de tip oriental. Dar a fost căutată în zadar, dispăruse fără urmă.

– Şi de ce l-or fi ucis? insistă israelianul.

Jeff Miller răspunse:

– Pot să vă ofer doar o ipoteză... Cei care au cumpărat krytronii au dorit să elimine orice posibilitate de a fi identificaţi. Farid Badr îi cunoştea. S-au gîndit că era posibil ca el să cadă fie în mîinile noastre, fie în ale francezilor şi să vorbească. Nu văd altă explicaţie. El nu era înarmat şi nu se aştepta să fie atacat. Dar această supoziţie nu ne oferă nici o informaţie despre cei ce au pus la cale operaţiunea.

Colonelul Neguav oftă adînc.

– O.K. admise el. Să zicem că nu sînt pakistanezii. Nici sirienii, nici iranienii. Rămîn cei mai răi, irakienii şi libienii. Şi cu ăştia nu ştii niciodată, sînt nebuni furioşi...

De astă dată tăcerea se lăsă apăsătoare. Nu se putea spune nimic. Metodele folosite presupuneau fonduri foarte importante de bani. Deci trebuia să fie vorba de un Serviciu important, nu de o grupare teroristă oarecare, capabilă să plaseze bombe artizanale în avioane. Acest aspect era cu adevărat grav. Pentru că releva o greşeală făcută de toate Serviciile secrete occidentale, inclusiv Mossadul. Aceştia întreţineau batalioane întregi de informatori tocmai pentru a obţine informaţii de acest calibru. Directorul adjunct al CIA reaminti ţările capabile de a construi o armă nucleară într-un răstimp destul de scurt. Mai întîi era Pakistanul, apoi Irakul şi, foarte mult în urma lor, Libia.

Colonelul israelian îşi privi ceasul, amintire din vremuri mai bune.

– Trebuie să sun la Ierusalim şi să informez guvernul, anunţă el. Este vorba de o ameninţare la adresa securităţii ţării mele. O să ne ocupăm noi în continuare de toată povestea asta. Sînt convins că veţi primi un protest oficial, în foarte scurt timp.

– De îndată ce vom afla noutăţi, vi le vom transmite imediat, promise Jeff Miller.

Israelianul avea un chef nebun să trîntească uşa, dar era capitonată atît de temeinic, încît nu se auzi nici un sunet. Imediat după plecarea lui, cei patru bărbaţi îşi aprinseră cîte o ţigară, parcă într-un emoţionant tablou de familie, apoi îşi turnară cafea. Tensiunea scăzuse simţitor. Reprezentantul FBI, care întrerupse tăcerea, încercă să fie foarte direct.

– Ce credeţi despre situaţia asta, domnule Miller?

Funcţionarul de la Casa Albă răspunse în locul lui:

– Sîntem într-o situaţie foarte delicată şi extrem de gravă, spuse el. Acum Israelului nu-i mai era frică de sovietici, aşa că

nebunul ăsta bătrîn de Shamir e în stare să-şi lichideze vecinii arabi "preventiv", dacă nu găsim urgent krytronii ăia.

"Şi, uite aşa, se poate rezolva problema Orientului Mijlociu" se gîndi directorul executiv care era, mai degrabă, anti-arab. După cum îl ştiau ei pe Saddam Hussein, israelienii nu vor întîrzia să reacţioneze.

Secretara intră din nou cu diverse hîrtii pe care Jeff Miller le examină rapid. Întoarse apoi capul spre directorul executiv.

– Domnii Jones şi Brabeck doresc instrucţiuni, misiunea lor la Paris fiind terminată...

Un îngeraş, drapat într-un linţoliu, fîlfîi pe la nasurile lor. În pofida devotamentului lor, cele două gorile nu îl puteau urma pe Farid Badr acolo unde se afla acum...

– Le vom răspunde peste o oră, spuse directorul executiv. Trebuie să fim foarte prudenţi, au murit deja şase oameni în afacerea asta. Şi nu avem nici un indiciu asupra asasinilor. Am primit un raport de la biroul nostru de la Viena. Se pare că Malko Linge a început să urmărească un embrion de pistă, un fel de prostituată de lux, ce pare a fi amestecată în asasinarea celor doi agenţi pe munte.

– Nici nu mă mir, dacă este vorba de prinţul Malko, remarcă insinuant directorul adjunct. M-ar fi surprins să se ocupe de un miner...

– Nu mai face glume proaste, protestă directorul executiv. Dacă am avea mai mulţi ca el la CIA, lucrurile ar merge mult mai bine. Şi pentru că s-au întîmplat deja nişte nenorociri, cred că o să-i trimit pe Chris şi pe Milton în ajutorul lui, tot sînt în Europa.

– Se aprobă, spuse Jeff Miller. Trebuie să obţinem mai repede un rezultat. Cu orice preţ. Altfel, israelienii îşi vor pune în mişcare lobby-ul lor şi o să fie îngrozitor...

– Şi cu noi cum rămîne? protestă reprezentantul FBI-ului. Doar n-o să stăm la plajă! Spuneţi-mi, dat fiind că iranienii nu colaborează cu Irakul, ar fi posibil să acţioneze în contul libienilor?

– Tot ce se poate, răspunse directorul executiv. Din păcate, pe partea asta nu prea avem multe relații. Am reușit să reactivez un număr de agenți ce pot să afle cîte ceva. Astăzi aștept un telefon de la Beirut. L-am alertat și pe regele Marocului și pe algerieni. Aceștia ne-au răspuns deja, habar n-au de nimic din ce ne interesează. Dacă ar fi fost vorba de libieni, cred că ar fi știut cîte ceva.

Jeff Miller se uită la ceas.

– Domnilor, am o întîlnire cu membri din Congres. Bineînțeles, această afacere trebuie să rămînă secretă cît mai mult timp posibil. Președintele e în stare să facă o criză de isterie dacă apare ceva în presă...

Reprezentantul FBI clătină din cap cu resemnare.

– Puteți să contați pe israelieni! Ăștia or să înceapă să cotcodăcească prin toate colțurile...

Jeff Miller își aranja documentele în servietă. Se întoarce apoi spre directorul executiv.

– Acționați cu toată vigoarea asupra biroului de la Viena. Se pare că pista cu prostituata este singura de care dispunem în acest moment.

•••

Tînărul duce de Wittenberg rîdea prostește și în cascade, exasperîndu-l pe Malko. Numai că nu era momentul să-i atragă atenția... Instalat în biblioteca din castelul său de la Liezen, în fața unui platou cu micul dejun, Malko discuta prietenește cu tînărul căruia îi telefonase puțin mai devreme. Aparent, superba Pamela Blazer nu-i pomenise nimic despre uriașul buchet de trandafiri pe care îi primise de la Malko după accident.

Silueta ușor adusă de spate a lui Elko Krisantem apăru în ușa bibliotecii, făcînd semne spre ceas.

Malko trebuia să plece la aeroportul Schwechat pentru a-i întîmpina pe Chris Jones și pe Milton Brabeck care soseau de la Paris. Era legat de ei printr-o prietenie foarte veche.

– Dragă prietene, propuse el, ce-ai spune de un week-end la Liezen, săptămîna viitoare, în care să-ţi aduci şi minunata logodnică? Sau poate alte dame...

Dar ştia că nu riscă de loc. Tînărul aristocrat austriac era fidel pînă la disperare Pamelei Blazer. În receptor auzi rîsul subţire şi neplăcut, care îi străpunse timpanele.

– Ah, aşa sînteţi întotdeauna, insinuant. Doar v-am spus că sînt foarte îndrăgostit. Mi-ar fi făcut plăcere să venim, dar plecăm în Franţa în week-end.

– Da? La Paris?

– Nu, la Saint-Brice. Se organizează acolo un bal costumat. Toată lumea bună din Europa va fi prezentă. Asta este la Amboise, la două sute de kilometri de Paris. Eu mă voi deghiza în paj...

– Ai să fii superb, spuse Malko cu seriozitate. Poate ne întîlnim acolo. Ezităm încă, dar dacă mergi şi dumneata...

Imediat după ce închise telefonul, Malko se repezi la şemineul pe care se aflau invitaţiile cele mai diverse. O descoperi pe cea cu faimosul bal mascat şi o reciti. Avea un chef teribil să se deghizeze , dar apelurile de la biroul CIA de la Viena deveneam tot mai presante. Ancheta asupra prostituatei de lux începuse ca o mondenitate, dar abia acum îşi dădea seama că Pamela Blazer era unica pistă ce ar fi putut să-l ajute să ajungă la asasinii ce operaseră în pădure şi la cei cu krytronii furaţi. Numai că, pentru a reuşi să înainteze, îi trebuia foarte multă răbdare. Deşi fiecare minut era important.

Alexandra intră în bibliotecă, întrerupîndu-i şirul gîndurilor. Arăta superb într-un costum din piele roşie.

– Eu mă duc la plimbare, atîta timp cît ai treabă cu maimuţele aleă pline de păduchi...

Nu-i prea erau dragi cele două gorile...

– Unde te duci?

– Să iau dejunul la Viena.

– Cu un bărbat?

– M-ai văzut ultima dată luînd dejunul cu o femeie...

– În ţinuta asta?

Strecurîndu-şi mîna sub fusta ei, Malko deduse că nu purta nimic pe dedesubt. Alexandra îi adresă un zîmbet provocator.

– Ei, nu toţi bărbaţii sînt aşa îndrăzneţi ca tine, lubitule! Şi chiar dacă m-ar dori cîţiva, ar trebui să.fii mîndru. Îţi promit să fiu cuminte. Adică, o să mă străduiesc...

– Eşti o afurisită încîntătoare!

Îşi aminti de un moment cînd dăduse gata un aristocrat bătrîior, numai cu peisajul pe care i-l oferise asupra picioarelor ei uşor desfăcute, fără nici un fel de lenjerie pe sub fustă. Bietul om suferise şase luni de pe urma unei asemenea tentative de seducţie şi îi trimisese atîtea flori, încît ar fi putut deschide un magazin...

Elko Krisantem apăru în uşa bibliotecii:

– La telefon, înălţimea voastră.

Malko ridică receptorul. Vocea dulce şi senzuală a lui Mandy Brown îi gîdilă în mod plăcut timpanul.

– Malko! M-ai căutat? Ieri dimineaţă am fost să joc golf ! E foarte amuzant şi vin acolo numai bărbaţi atletici, musculoşi, e o plăcere. Tu joci golf?

– Nu, răspunse Malko.

Alexandra se aplecă şi apăsă pe clapa ce transmitea vocea în difuzorul instalat într-un colţ al camerei. Chiar în momentul în care vocea lui Mandy era mai insinuantă ca niciodată.

– În fond, ai dreptate. Şi mie îmi place să fac dragoste. Mai ales cu tine. Îţi aminteşti, la Brunei... Cînd mă gîndesc, mi se face rău... Şi la Abu Dhábi, în Rolls, în timp ce îl decapitau pe Kalid! Cred că n-am mai avut aşa om de cînd sînt...

Malko avea impresia că cerul i se prăbuşeşte în cap, în bucăţele mici. Se uită la Alexandra. Ea îl fixă cu privirea unei pantere gata să-şi sfîşie prada. El voi să-i smulgă telefonul din mînă, dar în zadar, pentru că Alexandra îşi înfipse dinţii în braţul lui. El scoase un ţipăt, căruia îi răspunse rîsul senzual al lui Mandy.

– Ah, văd că merge repede cu tine, ai exact reacţiile pe

care le aştept. Ştii, eu sînt în patul cu aşternuturi roz, din mătase. Cam alunecă, dar am făcut nişte anouri din piele pentru picioare şi e senzaţional... Nici nu pot să-ţi descriu ce simt, ar trebui să fii aici...

– Cine e nenorocita asta? urlă Alexandra, suficient de tare ca să fie auzită de Mandy Brown.

Un înger fîlfîi înfricoşător din aripi şi dispăru rapid. Pentru cîteva clipe se făcu linişte, apoi vocea americancei, periculos de calmă, se auzi în telefon:

– Nu cumva mi s-a părut că aud cuvîntul "nenorocită"? Puiule, doar nu eşti în pat cu femeia de serviciu!

Malko avu impresia că Alexandra o să smulgă firul telefonului. O auzi ţipînd:

– Am spus nenorocită şi aş fi putut să adaug "putuoare"! Şi încă n-am spus tot...

– Dar nu se poate...

Mandy Brown reuşi să protesteze cu cel mai pur accet oxfordian. Păstrîndu-şi un calm olimpian şi veninos se grăbi să adauge:

– Malko dragă, camerista ta este prea vulgară. Şi, în definitiv, nu văd de ce şi-ar permite să-mi vorbească pe tonul ăsta, numai pentru că îmi place să fac dragoste cu tine...

– Nemernică nenorocită! urlă Alexandra, smulgînd firul telefonului.

Ochii ei aruncau flăcări. Cu un şut bine ţintit, pulverizâ o vază de cristal. Următoarea lovitură era destinată lui Malko, mai exact, părţilor sale sensibile, dar el reuşi să se ferească la timp. Piciorul austriecei lovi colţul unui fotoliu baroc şi se auzi un ţipăt de durere.

– Mizerabilule! Şi mă mai şi loveşti!

Ce să mai spui în faţa unei asemenea rele credinţe... Merita o medalie de aur pentru atîta feminitate dezlănţuită!

– Calmează-te, încercă Malko. Mandy glumeşte. Îi face plăcere să te enerveze. Niciodată n-am...

În faţa lui, Alexandra mîrîi:

– Ei bine, eu n-o să te enervez degeaba! O să mă duc să caut bărbaţi şi îţi jur că o să mă dau tuturor. Şi o să iau masa cu cinci masculi care îmi fac curte!

După care ieşi din încăpere trîntind atît de tare uşa, încît mai făcu o victimă, încă o superbă vază de cristal veneţian... Peste cîteva minute, Malko auzi motorul maşinii şi o văzu pe fereastră demarînd într-un scrîşnet de pneuri. Se îndepărta ca o tornadă... Păşind cu grijă printre cioburi, se apropie din nou de telefon. Mandy nu închisese.

– Ai avut probele cu camerista? întrebă ea plină de o candoare ipocrită.

– Mandy, spuse Malko, ştiam că eşti o afurisită şi jumătate, dar ai întrecut orice măsură... Nu era camerista, ci Alexandra. Şi...

– la spune, nu cumva a fost cameristă înainte de a-ţi intra în pat?

Glasul ei avea răceala unei bucăţi de marmură. În mod vizibil, nu voia să cedeze terenul. Simţind că totuşi lui Malko că nu-i prea arde de glumă, reluă cu inimitabila ei voce dulce:

– De ce spuneai că m-ai căutat?

Rămăsese o undă de neîncredere în tonul ei. Pentru că de fiecare dată cînd Malko făcuse apel la ea, se trezise aruncată în fel de fel de istorii dezgustătoare, în care şi-ar fi putut pierde viaţa, dacă nu ar fi fost dotată cu un extraordinar spirit de conservare. Se alegea însă, invariabil, cu cîteva milioane de dolari. Deci nu putea fi vorba ca Malko să-i explice că avea nevoie de ea pentru a descîlci o întîmplare din care rezultaseră pînă în prezent şase morţi...

– Te-am căutat ca să te invit la un bal costumat, răspunse Malko.

Îşi propusese mai întîi să o invite pe Mandy Brown la Liezen. Pentru că avea nevoie de cineva care să ştie să o tragă de limbă pe Pamela. Cu o motivaţie substanţială, Mandy era în stare să facă minuni. Acum era însă ceva mai complicat.

Îngerul de serviciu trecu în zbor planat prin încăpere...

– Ce fel de bal? întrebă Mandy luată prin surprindere.

– Un bal costumat, ca pe vremuri, răspunse el.

– Ah, ceva ca în Muppet-show, nu-i aşa? întrebă Mandy încîntată.

Întîmplarea făcea să nu aibă habar de cinematograf şi de filme de epocă. Consuma doar spectacole TV.

– Ei, nu chiar, spuse Malko. E vorba de costume de epocă.

– Care epocă?

– Din Renaştere.

– Asta e o epocă?

– Aşa se pare. Iar moda era fermecătoare pentru femei. O să vezi !

– Şi se întîmplă la tine acasă chestia asta? Cu pantera ta prin preajmă?

– Nu, nu, la nişte prieteni, în Franţa.

– În Franţa! exclamă Mandy. N-am fost niciodată acolo. Am auzit că sînt o groază de plantaţii de viţă de vie şi că masculii sînt gata oricînd de fapte mari... Se pare că sînt mari porci...

– Mandy, o corectă Malko, din cauza ta bieţii bărbaţi se transformă în fiare...

– Crezi?

Începuse să toarcă pisiceşte.

– Ei, ce zici, poţi să vii?

Tăcerea dură atît de mult, încît i se păru că s-a întrerupt convorbirea. Pînă cînd Mandy Brown întrebă cu o voce plină de neîncredere:

– Ia zi, ce se ascunde în spatele acestui bal costumat? Ultima oară m-ai făcut să parcurg lumea în lung şi în lat pe urmele unei turme de nenorociţi care abia se dăduseră jos din copaci...

– Nu fi rasistă, Mandy, o corectă Malko. Prinţul Mahmud a fost foarte drăguţ cu tine.

– E adevărat! Era bine dotat individul, dar era totuşi un cimpanzeu. Hai, spune-mi adevărul! Care e problema?

– Nu e nici o problemă, voiam doar să te văd. Mă gîndisem să merg la balul ăsta cu tine şi cu Alexandra, dar cred că o să mă opresc doar la tine.

– Nu prea eşti inspirat, i-o reteză Mandy. Cum îţi închipui că m-aş fi afişat lîngă o cameristă!? Şi nu prea ştiu cum naiba s-ar putea face dragoste într-un costum de epocă, e prea complicat. Dacă vrei să mă vezi, vino la Londra şi îţi promit că nu ne dăm jos din pat pînă luni.

– Eu zic să vii şi n-o să-ţi pară rău. Toată aristocraţia Europei o să fie acolo, cele mai vechi familii...

– Da, ar fi interesant, recunoscu Mandy, dar n-o să mă bagi iarăşi în cine ştie ce porcărie?

Se purta ca oricare fată simplă încîntată de lumea mare. Cum i se vorbea de mondenităţi, gheaţa se topea.

– Te voi prezenta tuturor celibatarilor de viţă nobilă din Europa, continuă Malko.

Mandy Brown suspină din greu.

– Bine, presimt că iar mă tragi pe sfoară! Dar mi-e dor de tine... Şi unde ne întîlnim?

– La Paris, propuse Malko. O să aranjez eu totul.

– Eşti un băiat de zahăr, Malko! O să-mi cumpăr o chestie fabuloasă în stilul ăsta, cum îi zici tu... Sper să se găsească pe aici... Dar credeam că m-ai uitat.

– Tu nu poţi fi uitată, o asigură Malko. Şi să nu uit, cred că o să întîlneşti şi persoane cunoscute acolo...

– la te te uită... pe cine?

– O ştii pe Pamela Blazer?

– Nu cred, nu-mi amintesc...

– Poate ai întîlnit-o cînd se numea Pamela Singh...

Mandy izbucni în rîs.

– Pamela? Nu-mi vine să cred... Chiar o cunoşti?

– Oarecum ... de ce ?

– E o tipă dată naibii! Cînd a venit la Londra era în fundul gol şi fără o leţcaie. Se dădea drept o mare vedetă a cinematografiei indine. Evident, nu jucase decît în filme porno,

dar avea un fund nemaipomenit, o mutră de toți banii cu niște ochi cît farfurioarele și o mină de nevinovată, care făcea minuni. Mai avea și un apetit sexual de milioane... Cît ai clipi, a avut Londra la picioare. Ne-am întîlnit o dată și era cît pe ce să-mi sufle tipul cu care venisem. Numai că nu mă deranja de loc, așa că ne-am distrat pe seama lui și am rămas prietene. Tipa este însă foarte tare... urăște bărbații și cred că a consumat cîțiva kilometri de masculi puși unul lîngă altul...

Mandy Brown avea și judecăți foarte aspre.

– Și mai ești în relații bune cu ea? Ți-ar face plăcere să o vezi? O să vină cu un prieten de-al meu...

– A, firește, cred că avem ce ne povestil

Malko termină convorbirea pe deplin satisfăcut. Cu puțin noroc, ar putea reuși să avanseze în ancheta ce îi stătea pe cap. Și oricum, va fi mult mai ușor să-i explice lui Mandy, privind-o în ochi, cam ce aștepta de la ea. Dacă reușea să o mobilizeze pe Pamela Blazer, se putea declara încîntat. Sigur, era o ironie a sorții, dacă se gîndea mai bine, ca marea agenție temută în lumea întreagă, marea CIA, să depindă – pentru descifrarea misterelor – de toanele unor creaturi ca Pamela și Mandy...

Îi rămînea foarte puțin timp pînă la aterizarea avionului în care soseau cele două gorile de pază. Mai trebuia să îl anunțe și pe Jack Ferguson de progresele pe care le făcuse.

•••

– Alteța Voastră, sîntem urmăriți, anunță calm, Elko Krisantem. Rollsul albastru se îndrepta spre aeroportul Schwechat. Pe partea stîngă se afla trenul de aterizare, iar pe dreapta un cîmp semănat cu sfeclă de zahăr. Malko se întoarse și observă un BMW de culoare gri chiar în spatele lor. La bord se aflau doi bărbați iar mașina nu avea placa de înmatriculare din față, lucru foarte neobișnuit pentru circulația rutieră din Austria.

– Sînt de mult în spatele nostru? întrebă Malko, mai mult

mirat decît neliniştit.

– Habar n-am, recunoscu turcul. N-am fost atent.

Apoi scotoci discret sub scaun şi extrase vechiul său parabellum Astra de care nu se despărţise niciodată. Avea o grijă drăgăstoasă pentru arma lui pe care o ţinea mereu pregătită cu un glonte pe ţeavă şi un încărcător plin.

Îl aşeză binişor pe scaunul de lîngă el, ca să-l aibă la îndemînă. Maşina din spate se apropia. Malko observă că semnalizează intenţia de a-i depăşi. Liniştit, se lăsă pe spate şi îi spuse lui Krisantem:

– Cred că eşti prea nervos, Elkol Ăştia nu ne urmăreau.

BMW-ul ajunsese în deptul lor. Auziră deodată o serie de pochete seci şi geamul din stînga se făcu ţăndări.

Dacă Malko ar fi rămas aplecat spre scaunul lui Krisantem ar fi fost ciuruit de gloanţe. Ridică puţin capul şi văzu un bărbat cu faţa ascunsă sub un ciorap negru, înarmat cu un pistol mitralieră Skorpio. Şoferul BMW-ului îşi potrivea viteza după cea a Rollsului, ca cel înarmat să-l poată avea pe Malko în bătaia armei. Austriacul nu prea avea unde să se ascundă. Simţi că îngheaţă de groază. Ucigaşul aştepta să îl doboare.

Capitolul VI

Braţul lui Elko Krisantem se destinse ca un arc, cu pistolul îndreptat spre geamul spart. Nu avu timp să oceheascâ. Trase la întîmplare, văzu parbrizul BMW-ului zburînd în ţăndări şi maşina rămînînd în urmă. În retrovizor observă că automobilul se oprise pe marginea drumului, după ce parcursese cîţiva metri în zig-zag. Nu putea să-şi dea seama dacă îl atinsese pe şofer.

– Dă înapoi, strigă Malko.

Turcul băgă în marşarier, fericit peste măsură. De atîta amar de vreme nu mai avusese ocazia să folosească pistolul. Malko observă prin lunetă că un bărbat cobora din maşină precipitat, rostogolindu-se imediat la pămînt. Era cel cu ciorapul pe faţă şi cu mitraliera în mînă. Krisantem îl văzu şi frînă brusc. Nu putea să facă faţa cu arma lui, iar pistolul extraplat al lui Malko rămăsese la Liezen.

Pe lîngă ei circulau maşini în ambele sensuri. BMW-ul făcu un viraj scurt, omul care se aruncase la pămînt se urcă dintr-un salt, iar maşina o porni în direcţia opusă.

Krisantem încercă să facă şi el aceeaşi figură. Numai că Rollsul era mult mai lung şi fu obligat să facă manevra de două ori. Cînd, în sfîrşit, reuşi, BMW-ul era destul de departe. Acceleră la maximum, profitînd de autostradă.

Lansat aproape cu două sute de kilometri la oră, Rollsul Silver Spirit parcă plutea. Se apropia o curbă. Elko atinse uşor frîna. Îi era teamă că pierde BMW-ul. Malko reuşi să descifreze o parte din placa de înmatriculare din spatele maşinii. W 432...

– Opreştel îi strigă lui Elko. E inutil...

Din pricina drumului presărat cu viraje, BMW-ul se putea strecura cu uşurinţă şi nu aveau cum să-l mai prindă din urmă.

Cel puțin, avea o parte din număr... Se întrebă de ce oare voiseră să-l omoare? Nu putea să fie decît un singur motiv, Pamela Blazer. Era posibil oare ca misterioșii lui adversari să dorească să-l elimine chiar înainte de a lua legătura cu indianca?

Din cauza incidentului de pe autostradă, era prea tîrziu să mai ajungă la aeroport. Nu avea decît să-i întîlnească pe cei doi americani la ambasadă.

...

– Chris!

"Gorila" tocmai deschisese ușa biroului șefului stațiunii CIA din Viena, cu un zîmbet larg înflorit pe chipul său de obicei inexpresiv. În spatele lui, Malko văzu silueta impozantă a lui Milton Brabek. Ca de obicei, gorila îi strînse mîna cu putere, zdrobindu-i degetele de atîta simpatie. Americanul își trase mîna repede. Uitase de inelul lui Malko...

– Fir-ar să fie! Numai gagicile poartă inele, Alteța Voastră... Jack Ferguson își permise un surîs indulgent.

– Ăștia doi nu se schimbă niciodată. Dar mi-au spus numai lucruri bune despre tine...

De fapt, știa că cele două gorile îl adoră pe Malko. Acesta strînse cu grijă mîna lui Milton Brabek și anunță:

– Elko e jos, dacă vă e dor de el...

– Elko! răspunseră cei doi într-un glas. Și încă ce dor ne e... Ieșiră în viteză din birou. Îl cunoscuseră pe Elko la Istanbul, cu mult timp în urmă și, după un început dificil, prietenia lor evoluase fără umbre.

– De fapt, care este misiunea lor aici? întrebă Malko, după ieșirea lor.

– Păi, nu mai aveau ce face la Paris, îi explică Jack Ferguson. Poliția franceză nu a reușit să găsească nici o urmă a comandoului care a furat krytronii. După moartea lui Farid Badr, doar Pamela Blazer ne mai poate pune pe urmele celor care trag sforile în afacerea asta. Și, după cele întîmplate cu

Heidi şi John, mi se pare că trebuie să fii puţin păzit...

– Nici nu ştii cîtă dreptate ai! răspunde Malko. Portiera din stînga a Rollsului meu e făcută praf.

Şi îi povesti ce i se întîmplase pe drumul spre aeroport. Şeful staţiunii CIA îl urmărea cu atenţie.

– E bizar, totuşi, recunoscu el. Atentatul acesta nu poate fi legat de krytronii care, oricum s-au pierdut în spaţiu, dar se află acolo unde era nevoie de ei. Cred că vor, cu tot dinadinsul, să te lichideze ca să nu intri în legătură cu Pamela Blazer. Or, din cîte ştiu, nu ai întreprins încă nimic în acest sens...

– Asta înseamnă, continuă Malko, că ea a povestit istoria cu portiera pe care i-am smuls-o. Probabil prietenilor ei, iar aceştia au înţeles despre ce este vorba. Fie că mă cunosc, fie că sînt foarte tari pe poziţie...

Jack Ferguson aprinse o ţigară.

– Şi asta nu e tot, reîncepu el. Mi-e foarte greu să admit că un oarecare serviciu de spionaj e gata să te elimine, numai ca să nu afli despre cine e vorba. Oricum, într-o bună zi, vom afla cine îl plătea pe Farid Badr. Mă întreb dacă nu cumva această Pamela Blazer se află în posesia unei informaţii esenţiale pe care ar putea-o dezvălui. Fără să-şi dea seama, chiar.

– Cred că ai dreptate, spuse Malko.

Americanul clătină din cap.

– În cazul ăsta, trebuie "tamponată" cu orice risc... Habar n-ai ce presiuni fac cei de la Washington asupra mea! Numai din cauza nenorocitilor ălora de krytroni! Dar dacă o mai fi şi altceva? Casa Albă s-a săturat de cei de la ambasada Israelului care le stau toată ziua pe cap. Îşi varsă tot focul pe Langley, care mă sună pe mine să mă întrebe ce am mai făcut... Aşa că te întreb şi eu, ce ai mai făcut?

– O să-ţi spun, promise Malko, dar mai întîi am putea încerca să găsim blestematul ăla de BMW. Ştiu o parte din număr, poate reuşim ceva...

Jack Ferguson transmise numărul secretarei sale, cu instrucţiunea să-l comunice şefului poliţiei austriece. După ce

termină, Malko începu să-i povestească scena pe care voia să o monteze cu Mandy Brown la balul mascat. Americanul nu părea să guste comicul situației. Nu i se părea un procedeu prea clasic...

– Vorbești serios despre balul ăsta? întrebă el. Mi se pare o chestie ușuratică...

– Îți spun că Mandy Brown e în stare să stoarcă informații și de la un mort, îi explică Malko. Și o cunoaște pe Pamela. S-au învîrtit în aceleași cercuri la Londra. În mod sigur, își vor face mărturisiri. Iar printre clienții Pamelei trebuie să fie și tipi foarte periculoși. Cred că ăștia sînt în spatele întregii povești. Nu se poate să nu-i spună ceva lui Mandy. Știi foarte bine, de altfel, că nu am putea scoate nimic de la fata asta prin mijloace clasice. Și pentru că își alege cu grijă amanții, trebuie să aibă și o foarte solidă protecție politică.

– O.K., admise Jack Ferguson, sper să ajungi la un rezultat. O să te sprijinim așa cum trebuie.

– O să am nevoie de ajutor, recunoscu Malko. Pentru că nu am nici un chef să fiu cel de al șaptelea mort.

Dar, în privința krytronilor, părerea mea este că au zburat deja departe...

– Dacă reușim să identificăm hoții, vom avea posibilitatea de a interveni pe cale diplomatică, spuse americanul și, în felul ăsta, le dăm israelienilor un os de ros...

Secretara intră și puse o hîrtie pe birou. Jack o citi și ridică privirea mirat.

– Există un BMW de culoare gri, cu numărul W 432850. Aparține delegației irakiene din cadrul OPEC...

Malko remarcă suav:

– Este a doua oară cînd vine vorba despre OPEC, deși te încăpățînezi să crezi că iranienii sînt la mijloc...

– Nu mai înțeleg nimic, bîigui șeful stațiunii CIA. Poate nu e mașina lor...

– Elko a lovit-o, i-a făcut parbrizul praf. S-ar putea verifica, remarcă Malko.

***

Sediul local al OPEC se afla în cartierul rezervat instituţiilor din cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite, pe insula aflată între Dunărea Veche şi Dunărea Nouă, un fel de canal paralel cu marele fluviu. În faţa lui, pe Wagramerstrasse, se afla un parking cu şase etaje, rezervat funcţionarilor acestui organism, unde erau sute de maşini.

Malko, escortat de Chris şi Milton, luă liftul pînă la ultimul etaj şi începură cercetările.

– la priviţi, spuse Malko, n-o să fie prea greu să aflăm. Fiecare parking era numerotat cu înmatricularea vehiculelor ce se aflau acolo. La etajul al treilea găsiră ce căutau. Malko simţi un mic şoc văzînd placa de înmatriculare a BMW-ului de culoare gri, parcat printre alte maşini. Se apropie de el. Dar nu avea nici o urmă, nici o zgîrietură.

– Hei, spuse deodată Chris Jones, care se uita la partea din faţă. Ai văzut că nu mai are parbriz rabla asta...

Era atît de evident, încît Malko nu remarcase. Întinse mîna, nevenindu-i să creadă. Pur şi simplu, parbrizul dispărusel Fusese scos în întregime. În rama de cauciuc rămăseseră cîteva resturi de sticlă securizată. Dar, la prima vedere, maşina părea în regulă, mai ales că partea din faţă se afla spre un perete.

– Asta el recunoscu Malko.

Deschise torpedoul şi scoase documentele maşinii. Era înmatriculată pe numele delegaţiei permanente a Republicii irakiene pe lîngă OPEC. Puse totul la loc.

– Nu mai avem ce găsi aici, spuse el. Dar trebuie să rămîneţi prin preajmă şi să vedeţi cine foloseşte maşina. Doar nu au de gînd să o abandoneze în starea astal

– Începe bîlciul, suspină Chris Jones.

Pentru prima dată aveau o probă tangibilă, pe lîngă Pamela Blazer. Milton Brabeck murmură:

– Dacă sînt tot ăia de la Roissy, o să se lase cu vărsare de

sînge. Chris şi Milton se postară la pîndă, în dreptul intrării în parking, iar Malko fluieră după un taxi. Vînătoarea începea.

•••

Ibrahim Kamel transpira intens într-o cabină a Poştei Centrale din Viena. Degeaba vorbise într-o arabă codificată, era sigur că interlocutorul lui era supravegheat. Dar nu avea de ales. După ce povesti cum dăduse greş atentatul, ascultă fără să crîcnească un potop de înjurături. La sfîrşit întrebă umil:

– Care sînt ordinele pentru mai departe?

La celălalt capăt al firului, Tarik Hamadi se gîndea intens. Pînă în momentul acela, datorită ferocităţii sale, urmele fuseseră şterse. Numai că, doar peste zece zile, urma să se încheie partea europeană a operaţiunii *Osirak*. În acest interval de timp era foarte vulnerabil faţă de inamicii săi americani şi israelieni. Incidentul de la Roissy declanşase probleme destul de serioase. Era foarte mîndru de ceea ce făcuse şi primise deja felicitările codificate al şefului statului irakian. Serviciui lui de spionaj prinsese trei iepuri dintr-un foc. Recuperase krytronii – lucrul cel mai important – de sub nasul francezilor şi americanilor şi eliminase singura persoană ce cunoştea amănunte despre mecanismul afacerii şi ar fi putut să vorbească. În sfîrşit, făcuse o economie de cinci milioane de dolari ce trebuiau plătiţi lui Farid Badr. Pentru eliminarea lui folosise una dintre executantele din serviciul ultrasecret, cea care era însărcinată cu lichidarea duşmanilor personali ai lui Saddam Hussein. Toate astea meritau aprecieri şi îl îndemnau la o oarecare doză de indulgenţă faţă de Ibrahim Kamel, cel care organizase totul atît de minunat pe aeroportul Roissy.

Acesta aştepta cu răbdare hotărîrile şefului său.

– Maşina trebuie să dispară imediat, ordonă Tarik Hamadi. Imediat.

– Şi cu ea ce fac?

"Ea" era Pamela Blazer, iar Ibrahim Kamel nu ştia cum să procedeze. I-ar fi făcut mare plăcere să şi-o aducă în pat, dar

fusese iubita ocazională a şefului său. Deci nu putea să o atingă.

Tarik Hamadi nu răspunse imediat. Pînă în momentul acela, Pamela Blazer nu fusese niciodată amestecată în afacerile sale. De cîte ori venea la Viena, se mulţumea să o "închirieze" pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă. Iar cînd generalul Saadun Shaker venise în capitala Austriei, Pamela fusese "folosită" împreună cu una dintre prietenele ei, pentru că patronul Serviciilor speciale irakiene avea gusturi foarte rafinate. Abia acum îşi dădea seama că făcuse o imprudenţă îngrozitoare punînd-o în legătură cu Georges Bear, cel care reprezenta baza operaţiunii *Osirak*. În momentul de faţă, Tarik Hamadi îşi mușca degetele de necaz pentru proasta inspiraţie pe care o avusese să-i ofere în dar o asemenea jucărie de lux. Pentru că Pamela Blazer era singura persoană care ştia că există o legătură între Georges Bear şi Tarik Hamadi. Dacă această simplă informaţie ieşea la lumină, totul se va sfîrşi catastrofal. Deci Pamela reprezenta un risc potenţial uriaş pentru operaţiunea *Osirak*. Pe de altă parte, ea nu avea nici un motiv să trădeze. Mai ales că, împrumutîndu-i maşina personală lui Ibrahim Kamel, devenise complice la un asasinat. Şi, în plus, Tarik îi trimitea o mulţime de clienţi. Numai că putea să scape informaţia pe care o deţinea fără să-şi dea seama. Doar de la ea aflase că fusese "tamponată" de unul dintre agenţii secreţi ai CIA.

– Deci? întrebă Ibrahim Kamel, transpirînd în valuri.

Tarik Hamadi se hotărî într-o fracţiune de secundă.

– Lichideaz-o, spuse el. Cît mai curînd şi cît mai discret posibil. Apoi poţi să pleci la Bagdad să te odihneşti un timp. Începi să fii prea cunoscut aici.

Ibrahim Kamel îi mulţumi cu căldură. Sigur că ar fi preferat să se odihnească la Paris, dar ordinele nu se discută. Puse receptorul în furcă şi plecă gînditor.

Cum să o lichideze pe Pamela Blazer în mod discret? Nu prea îndrăznea să recunoască, dar spera să o şi consume

puţin înainte de a o ucide. Exact cum procedase cu Heidi Reid. Erau momente absolut extraordinare. Se urcă în Fordul Escort în care se afla amicul său, Selim şi îi povesti ce aveau de făcut.

– O să acţionăm chiar în seara asta, anunţă el. Mergi şi tu cu mine, dar să urc singur la ea.

Nu îşi făcea prea multe griji. Pamela Blazer îl cunoştea foarte bine şi primea mereu mesaje prin el. Nu avea să fie neîncrezătoare. Şi, fiind singur, putea să îşi ofere cîteva momente agreabile cu ea, înainte de a o lichida. Nu s-ar putea afla nimic. Ba chiar execuţia putea fi motivată ca o crimă comisă de un sadic.

***

– Au dus maşina într-un garaj particular, anunţă Chris Jones. Altă maşină a urmărit-o foarte aproape. Era un Ford Escort căruia i-am reţinut numărul.

– Cine conducea? întrebă Malko.

– Un tip destul de mărunt, pătrăţos, cu o mustaţă mare. Aproape chel.

Malko îşi notă numărul. Se afla la Sacher, pentru dejun, singur. Întrebîndu-se dacă Alexandra îşi va pune ameninţările în practică.

– Bine, băieţi, spuse el. După dejun, veniţi la ambasadă.

***

– Nu pot să-mi revin, mărturisi şeful staţiunii CIA. Şi nu numai eu. Le-am trimis un raport la Washington în care povesteam despre implicarea Serviciilor irakiene în această afacere şi au crezut că visez. Dar nu mai există nici o îndoială.

– Ai aflat ceva în plus despre ei?

– Facem cercetări. Centrul lor vital se află la Geneva. Sînt foarte bine înfipţi la Londra, Paris şi Bruxelles. Dar şi-au format reţele foarte discrete. Nu e vorba de terorism, ci doar de trafic de arme şi de lichidarea opozanţilor aflaţi în exil. Au vreo

douăzeci de mercenari care colindă Europa. Numai că noi habar n-avem cine sînt.

– Deci e clar că ăştia au comis cele şase crime plus tentativa împotriva mea, spuse Malko. Şi, după părerea mea, se pregătesc pentru un al şaptelea asasinat.

– Împotriva ta?

– Nu, cea vizată trebuie să fie, de data asta, Pamela Blazer. Jack Ferguson ridică din umeri, surprins.

– Crezi aşa ceva? Doar lucrează mînă în mînă cu ei. De ce ar lichida-o?

– Şi Farid Badr a lucrat pentru ei, remarcă Malko. Şi totuşi l-au lichidat.

– Şi ai vreo idee, dacă spui că ar fi ameninţată?

– Trebuie protejată, spuse Malko. Fără să observe ceva. Poimîine pleacă la balul de la Amboise, unde plecăm şi noi. Dar se poate întîmpla ceva înainte. De aceea nu are rost să mai încerce ceva. Chris şi Jones pot să se ocupe de ea. Ştiu că mîine va lua masa cu amantul ei; apoi va petrece restul zilei cu el. Dar mai rămîne seara asta.

– O.K., dă-i instrucţiuni lui Chris şi lui Milton.

Răspunse apoi la soneria ce se declanşase pe biroul lui.

– Au şi venit, spuse el.

Cele două gorile intrară majestuoase în birou.

– Am o trebuşoară nouă pentru voi, băieţi, spuse Malko. Trebuie să faceţi puţin pe dădacele.

– Pentru Alteţa Voastră?

– A, nu, pentru o creatură superbă.

Şi le întinse fotografia Pamelei Blazer în barul Bristol. Cu ochii ei imenşi, cu nasul drept, semăna vag cu Jackie Kennedy. Malko le explică celor doi americani în ce consta misiunea lor.

– Este vorba despre o protecţie activă sau pasivă? întrebă Chris.

– Ambele, răspunse Malko. Dacă vi se pare că este în pericol evident, interveniţi. Iată adresa ei. Dacă pleacă de

acasă, o urmăriți. Dacă apare vreun suspect, mă anunțați imediat. Voi rămîne la Sacher, fie în restaurant, fie în camera mea.

•••

Pamela Blazer se pregătea să servească cina, alcătuită dintr-o banană și o ceașcă de ceai, așezată în fața unei superbe măsuțe joase, dintr-un platou de sticlă fixat pe doi fildeși de elefant, o comandă specială pe care o realizase, la Paris, celebrul Claude Dalle, decoratorul cel mai la modă. Sună telefonul. Foarte puțină lume îi știa numărul și; la ora aceea, nu putea să fie un client. Iar amantul ei lua masa în familie. Ridică receptorul și spuse "alo".

– Bună seara, îi răspunse vocea lui Ibrahim Kamel. Am un mesaj din partea domnului Tarik Hamadi. Trebuie să vă aduc ceva din partea lui, imediat. Nu vă deranjez?

Curtezana nu obișnuia să deschidă niciodată seara, dacă nu era anunțată mai devreme, dar Ibrahim lucra pentru unul dintre clienții ei cei mai buni. Puțin mirată totuși, nu ezită să răspundă:

– Desigur, puteți veni, dar nu prea tîrziu. Aș vrea să mă culc devreme.

– Ajung cam într-o jumătate de oră, anunță irakianul.

•••

Malko își termină cafeaua, cînd fu chemat la telefonul barului.

Nu putea fi decît una dintre gorile. Se grăbi spre telefon.

– Alo?

– Sînt Chris!

Gorila părea foarte enervată. De două ore se afla în preajma casei Pamelei, avînd drept unică distracție un minuscul televizor Seiko, cam de dimensiunea a două pachete de țigări, așezat pe bordul mașinii.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Malko.

– A intrat un tip în casă. Este chiar cel care a condus mașina BMW la garajul particular. Afară îl așteaptă altul într-o mașină. Ce să facem?

Vizita asta nu-i prea mirosea a bine lui Malko. Pînă să ajungă el, irakienii aveau suficient timp să o omoare de zece ori pe Pamela. O intervenție directă a gorilelor putea crea o mare confuzie. Iar dacă Pamela Blazer dispărea, putea să spună adio oricărei șanse de a mai afla vreodată dedesubturile istoriei cu krytronii.

– Unde ești? îl întrebă pe Chris.

– Într-o cabină telefonică, la vreo treizeci de metri de casa ei.

– Sună-mă din nou peste trei minute.

Închise și formă numărul Pamelei Blazer.

***

Ibrahim Kamel aștepta imobil ca o statuie în fața intrării, în dreptul interfonului. Încerca să-și revină din șocul pe care îl simțise. Avea suficientă experiență ca să-și dea seama că cele două dulapuri cu chip de om din fața casei erau fie polițiști, fie indivizi de teapa lui. Puteau fi orice, numai prieteni nu. Și cum dracu îi aflaseră planul? Era absolut diabolic, pentru că nu vorbise cu nimeni. Sau poate că tipa se speriase de ceva. Gîndurile îi roiau prin țeastă. La ora aceea nici nu mai putea să-l caute pe Tarik Hamadi. Cel mai bine ar fi fost să amîne operațiunea, dar supravegherea aceea nu-i spunea nimic bun. Dacă Pamela Blazer cădea în mîinile celor de la CIA, lui nu-i rămînea decît să fugă undeva, la capătul lumii. Era mult mai bine decît să încerce să aibă de a face cu poliția austriacă. Își pipăi mecanic buzunarul în care avea minunatul său Skorpio, veritabilă mitralieră miniaturizată. Era obiectul muncii lui.

Pentru Pamela se gîndise să folosească o altă metodă. Mult mai blîndă. Și mai puțin zgomotoasă. După ce ezitase îndelung, se hotărî totuși să-și încerce norocul.

...

Pamela Blazer rămase uimită auzind în receptor o voce necunoscută. Crezu la început că este Ibrahim Kamel.

– Cine sînteţi? întrebă neîncrezătoare.

– Nu are importanţă, răspunse bărbatul care vorbea probabil printr-o batistă, pentru că vocea era deformată. Vreau să vă avertizez că sînteţi în pericol. Cineva va veni la dumneavoastră peste cîteva minute. Are intenţia să vă omoare. Nu îl lăsaţi să intre în casă.

Şi necunoscutul închisese, înainte să poată pune vreo întrebare. În aceeaşi secundă auzi sunetul interfonului. Merse să răspundă sub imperiul şocului simţit la telefon. Instinctul ei de fată de stradă îi spunea că nu fusese o glumă. Ridică receptorul interfonului.

– Da?

– Sînt Ibrahim Kamel.

Pamela lăsă să treacă cîteva secunde, ezitînd. Apoi îşi modulă o voce dulce-dulce.

– Ah, Ibrahim! Îmi pare tare rău că te-am pus pe drumuri degeaba! M-am culcat deja, pentru că nu mă simt prea bine şi aştept un doctor. Nu poţi să treci mîine?

– Mîine? Ea simţi dezamăgirea din glasul irakianului. Acesta insistă cu blîndeţe, dar foarte hotărît.

– Îmi pare rău, dar mîine voi fi la OPEC şi n-o să am timp...

– Despre ce este vorba?

Luat prin surprindere, omul nu răspunse imediat. În clipa aceea, Pamela înţelese că interlocutorul necunoscut de la telefon avea dreptate. Îşi înăspri vocea:

– Îmi pare rău, Ibrahim, dar nu te pot primi. Mîine, dacă vrei. Bună seara.

Puse receptorul în furcă, încuie uşa de două ori, puse lanţul de siguranţă şi merse să caute într-un mic scrin un pistol Beretta, aurit. Era un cadou de la un traficant de arme care se bucurase de compania ei timp de cîteva săptămîni. E drept că arăta ca o bijuterie, dar era perfect capabil să ia viaţa unui om.

Ea îi trase piedica şi îl aşeză la îndemînă. Trecu apoi prin bucătărie, unde puse cîteva cuburi de gheaţă într-un pahar pe care îl umplu apoi cu Cointreau şi se întoarse în dormitor. Alese un compact-disc cu "Regele ţiganilor", dădu drumul aparatului Akai şi se întinse pe canapea cu inima bătîndu-i foarte puternic. Nu înţelegea ce se întîmplă. Din momentul în care plecase din Caşmir fusese obligată în mai multe rînduri să dispară, pentru diverse motive, să-şi alcătuiască de fiecare dată altă poveste, să se adapteze. Crezuse, totuşi, că la Viena rătăcirile ei vor fi luat sfîrşit.

Dar oare de ce se afla însă, acum în pericol?

•••

– A plecat arăboiul, îl anunţă Chris. Ce facem? Mai stăm aici?

– Nu vă mişcaţi de acolo, răspunse Malko.

Închise, apoi formă numărul Pamelei. Ea răspunse aproape instantaneu. Era deci în viaţă. Malko îi ascultă cîteva clipe respiraţia şi apoi închise. Era sigur că ceilalţi nu vor reveni. Fata nu mai avea curaj să deschidă cuiva. Acum începea o luptă mortală, contra cronometru. Pamela Blazer trebuia convinsă să mărturisească ceea ce ştia, înainte de a intra pe mîna irakienilor. Era limpede că vor relua tentativa de a o lichida.

Capitolul VII

Malko nu reuşea să-l convingă pe Chris Jones că ochelarii marca Ray-Ban nu se asortau cu jaboul de dantelă şi blugii elastici... Gorila se privea în oglindă, pradă unei furii teribile şi unei mari dezamăgiri. În timpul antrenamentelor pentru Serviciile speciale nu fusese învăţat să se dechizeze în costum de epocă. Milton Brabeck se admira încîntat.

– O să-ţi fac nişte fotografii pe cinste şi o să le punem la panoul de onoare la Langley... Ca să ţii minte şi să nu mai faci pe nebunul!

– Mai tacă-ţi gura, spuse Chris. Parcă tu eşti mai grozav... Merseră la cel mai cunoscut negustor care închiria costume de epocă. Alexandra trecuse în fugă, doar ca să-şi facă bagajele. Ceea ce era chiar mai bine, avînd în vedere că Malko trebuia să meargă la balul de la Amboise însoţit de Mandy Brown. Trebuia neapărat să-i smulgă secretele Pamelei Blazer. Încă nu se aflase nimic despre soarta krytronilor, iar Langley continua să facă presiuni pentru a obţine un rezultat.

Pamela Blazer plecase spre Paris în compania lui Kurt de Wittenberg. Fără ca Malko să fi reuşit să afle ce se întîmplase cu o seară înainte. Îşi imaginase el oare, un pericol iminent, sau irakienii chiar încercaseră să o lichideze pe Pamela? Era limpede că dacă nu mai aveau încredere în ea, următorul pas era un glonte în cap, sau cine ştie ce moarte mai sofisticată, în stil irakian. Negustorul de costume apăru cu un superb costum oriental: un turban din lamé, o cămaşă verde-jad, pantaloni bufanţi dintr-un material ce imita pielea, cizme înalte şi o vestă din catifea neagră brodată cu fir auriu.

– Soliman Magnificul, sultan al imperiului otoman, anunţă el.

– Ar fi ceva... spuse Malko, dar parcă mi-ar place un pic de discreție.

Negustorul scoase un fel de caftan galben, cu o centură roșie, cu turban și papuci din mătase.

– Iată și un ienicer!

Era exact ce-i trebuia lui Elko Krisantem. Pentru că și turcul era înscris pe lista participanților la bal. Irakienilor trebuia să li se pregătească o echipă specială de intervenție. Începură să probeze costumele. Chris și Milton își găsiră, în cele din urmă, niște costume de vînătoare, de gală, firește, ceva mai puțin ridicole decît restul cîrpelor acelora colorate. Singura problemă era că măsurile nu se prea potriveau.

– Nu-i nimic, spuse negustorul, le îmbrăcați cu puțin timp înainte de a merge la bal, ca să nu vă sufocați...

Elko Krisantem se privea în oglindă, calculînd cam unde să-și plaseze pistolul Astra în centura lată a costumului. Avea pe cap un splendid turban cu egretă de care era foarte mîndru. Chris și Milton se priveau unul pe altul, vizibil înspăimîntați.

– Dacă încearcă vreunul să mă pozeze, să știi că-l împușc, anunță Milton Brabeck.

Dacă situația nu ar fi fost atît de tensionată, Malko s-ar fi amuzat copios. Își împachetară costumele și ieșiră din prăvălie. Avionul pentru Paris decola peste trei ore. Prima grijă era să o recupereze pe Mandy Brown la Roissy. Cu condiția să nu fi uitat sau să nu-și fi modificat proiectele pentru week-end. Malko nu îndrăznise să o mai caute la telefon.

Chris Jones îl trase pe Malko deoparte, înainte de a se urca în mașină.

– Chiar doriți să mergem și noi? întrebă el în șoaptă. Nu cred că se poate întîmpla ceva acolo.

Era pentru prima dată cînd nu prea avea chef de treabă. Malko îl fixă cu gravitate.

– Așa a crezut și John Mac Kenzie la Berchtesgaden. Așa au crezut și polițiștii de pe Roissy. Avem pe cap o afacere enormă despre care nu știm încă nimic. Iar această Pamela

Blazer se află în posesia unei informații despre a cărei importanță nici măcar nu-și dă seama. Dar numai ea ne-o poate oferi. Și e clar că ceilalți știu foarte bine la ce să se aștepte.

***

Tarik Hamadi asculta ce-i povestea Ibrahim Kamel, din ce în ce mai tulburat. Irakianul încercase și în cursul dimineții să o viziteze pe Pamela Blazer, dar ea îl respinse politicoasă, propunîndu-i să treacă să o vadă în timp ce se afla la coafor... Un loc unde nu ar fi avut cum să o lichideze. Și apoi, trebuia să plece din Viena.

– Oare are vreo bănuială? întrebă Tarik Hamadi.

– Habar n-am, răspunse cu năduf Ibrahim Kamel. Poate să fie și o coincidență.

– Și agentul de la CIA?

– Nu mai știu nimic despre el. Nu se află la castelul lui. I-am telefonat și n-a răspuns nimeni. Nu e nici la hotel Sacher.

– Bizar, conchise Tarik Hamadi.

Apăruseră prea multe coincidențe deodată... Cei doi tipi care o supravegheau pe Pamela Blazer erau probabil de la CIA. Dar cum reușiseră să ajungă pînă la ea? Din cauza eșecului de pe autostradă, cînd nu reușiseră să-l lichideze pe agentul de la CIA, totul era acum în pericol.

– Individa pleacă în seara asta din Viena pentru trei zile. Se duce în Franța, la un bal, undeva într-un castel, ea singură mi-a spus. Și o să fie cu logodnicul ei.

Pe Tarik Hamadi îl traversă o inspirație bruscă. E drept că nu despre ceva prea vesel... Dar i se părea că se face lumină.

– Telefonează imediat la castelul Liezen și află dacă prințul Malko Linge a plecat în Franța. Și mă sună din nou după aceea.

Închise și așteptă. Nu prea mult. Vocea lui Ibrahim Kamel era ușor alterată la telefon.

– Mi s-a spus că pleacă astăzi cu avionul la Paris, anunță el. Tarik Hamadi simți că i se urcă sîngele la cap. Era o

veritabilă catastrofă, cum naiba se putuse gîndi la un banal lanț de coincidențe?

– Cățeaua aia o să se întîlnească cu agentul de la CIA, spuse el. Descurcă-te cum poți ca să afli unde va trage, la ce hotel și termin-o cît mai repede. Trebuie neapărat să o împiedicăm să vorbească. Sună-mă după ce rezolvi treaba.

Și închise, fără să-i mai lase lui Ibrahim Kamel dreptul la replică.

•••

– Doamne, nu se poate, ce pasăre mai e și asta?

Chris Jones schimbă o privire cu Milton Brabeck. Ambii la fel de uluiți de apariție. Malko nu-și credea ochilor. În mijlocul pasagerilor debarcați din avionul de Londra se ivise o creatură total anacronică.

Era Mandy Brown!

Avea o diademă de împărătească așezată cu meșteșug în părul blond, iar machiajul intens sfida ora aceea matinală. La urechi și în jurul gîtului purta o garnitură de smaralde veritabile ce trebuie să fi costat echivalentul a zece ani de salariu mediu. Dar mai ales rochia era neobișnuită. Două ghirlande de trandafiri din piele roșie încadrau un decolteu ametitor din care sînii se ofereau vederii fără nici un fel de pudoare, iar partea de jos a rochiei era atît de strîmtă, încît Mandy trebuia să pășească aidoma unei gheișe. Ajunsă în fața lui Malko, se învîrti încîntată, iar el descoperi că avea pictată pe spatele rochiei harta lumii...

– Îți place? întrebă ea. E făcută de Jean-Claude Jitrois. Cică așa se îmbrăcau în Renaștere... Numai că mi-e al naibii de greu să merg...

El o trase deoparte gîndindu-se cu groază la o scenă de viol colectiv... Britanicii care coborau din avion aveau deja ochii cît cepele. Simțeau că își încep bine vacanța, chiar înainte de a pune piciorul în Paris!

Agățată de brațul lui, Mandy îi șuflă la ureche:

– Dacă ai chef de amor, trebui să aştepţi să-mi scot rochia. În afară de ciorapi, nu mai am nimic sub ea...

Şi îi luă mîna pentru a-l asigura că sub pielea strîns lipită de trup, nu se simţeau decît jartierele ciorapilor. Mandy era mare maestră în erotism. Chris Jones şi Milton Brabeck simţeau că tot ce aflaseră ei pînă atunci despre lume, nu însemna mare lucru. Iar ea le zîmbea, cochetă...

– Dar voi nu v-aţi deghizat?

– Hai, vino! răspunse Malko.

Elko Krisantem aştepta la volanul unui Mercedes 600, închiriat. Pînă la Amboise aveau vreo trei ore de drum. Se întoarseră în parkingul unde gorilele lăsaseră maşina de protecţie în care încărcaseră şi costumele lor de operetă, plus întreaga artilerie.

Ei veniseră de la Viena cu o seară înainte şi dormiseră în Paris. Trecînd pe la castelul de la Liezen, Malko găsise un mesaj foarte sec din partea Alexandrei, în care îl anunţa că pleca pentru trei zile la nişte prieteni. Evident, fără să precizeze despre ce prieteni era vorba. Şi pentru că luase cu ea toate desuurile de lux pe care le avea, Malko îşi imagina tot ce poate fi mai rău... Lăsase şi el numărul de telefon de la Amboise, pentru cazul în care ar fi cuprins-o remuşcările...

Malko se aşează pe bancheta din spate a Mercedesului lîngă Mandy Brown, care stătea ţeapănă din cauza diademei. Ea îi aruncă o privire lubrică, fără echivoc.

– E al dracului de excitantă zdreanţa asta de piele! Cînd am aşteptat avionul, a venit unul pe la spate şi cred că a avut fel de fel de idei, abia am reuşit să scap...

Era încă foarte emoţionată...

Malko îşi puse cu delicateţe mîna pe coapsa ei şi îşi căută cele mai dulci inflexiuni ale vocii.

– Mandy, trebuie să-ţi explic ceva acum...

Mandy Brown tresări ca sub şocul unei descărcări electrice. Întoarse spre Malko o privire furibundă.

– Nici nu mă îndoiam că trebuie să fie o chestie dubioasă

la mijloc. Doar n-o să-mi povesteşti iarăşi de tîrfa aia de Pamela! Vrei să ţi-o bag eu în pat sau ce?...

Venise momentul să împrăştie tenebrele misterului.

– E adevărat că mă interesează, dar nu pentru ce crezi tu...

Mandy Brown scoase un ţipăt ascuţit.

– Opriţi maşina asta afurisită, vreau să cobor!

Şi pentru că el nu reacţionă, se repezi asupra lui Elko Krisantem şi începu să-l zgîlţîie ca pe un pom. Turcul se întoarse spre ea, aruncîndu-i o privire ce ar fi expediat pe oricine în mormînt. Americanca se întoarse atunci, din nou, spre Malko, roşie de furie.

– Eşti un ticălos! Iar eu m-am lăsat păcălită încă o dată! Ca o tîmpită! Mă gîndeam că poate chiar ai chef de mine pentru un week-end! Na, uite, încă una din loviturile tale sub centură!

Şi se aruncă cu brutalitate în portieră, încercînd să o deschidă. Malko o prinse la timp şi o imobilizâ... ca să-i salveze viaţa. Luptară preţ de cîteva minute, timp în care rochia i se răsuci şi se ridică deasupra genunchilor. Ea nu contenea să-l copleşească cu cele mai neaşteptate înjurături. Impasibil, Elko Krisantem privea autostrada drept înainte. Situaţia nu prea evolua spre linişte dar, încet-încet, Malko începu să simtă o senzaţie agreabilă în contact cu pielea caldă şi catifelată a rochiei. Începu să o mîngîie, aşa, ca să mai treacă vremea. Mandy urlă şi mai tare:

– Să nu pui mîna pe mine, că te omor!

Voi din nou să sară din maşină, dar Malko reuşi să o oprească din zbor. De la volan, Elko închise fest toate patru uşile, pentru mai multă siguranţă. Avură un moment de linişte. Dar, ce să-i faci, uneori e nevoie de forţă ca să potoleşti o panteră...

Mandy rămăsese ghemuită ca un mic animal, cu spatele la Malko. Acesta trase fermoarul rochiei pînă jos, descoperind spatele şi o parte din crupă şi convingîndu-se că nu purta piesa aceea de lenjerie indispensabilă... Căută o modalitate de

a o liniști, dar Mandy nu înceta să mormăie obscenități.

– Îți amintești cum a fost la Abu Dhabi? întrebă el, continuînd cu mîngîieri mai precise. Nu voia să o lase să-și recapete sîngele rece. Lui Elko Krisantem îi era din ce în ce mai greu să-și țină privirile înainte. Scena din spate îl atrăgea ca un magnet. Malko încerca să facă față în condițiile acelea vitrege, iar Mandy părea aproape îmblînzită. Cu discreția lui caracteristică, turcul încerca să nu audă zgomotele din spate. Cînd nu mai auzi nimic, răsuflă ușurat, nu mai risca să facă un accident... Iar Malko se rugă în gînd Sfîntului Gheorghe ca această abatere flagrantă de la manierele elegante să aibă un rezultat pozitiv. Mandy părea cu desăvîrșire încîntată... Și era singura persoană capabilă să stoarcă o informație de la Pamela Blazer.

Malko își aranjă rapid ținuta sub privirea încă ușor pierdută a lui Mandy.

– Mizerabilule, începu ea încet, cum naiba faci, că numai cu tine mă simt bine?

După o asemenea scenă, i se putea cere orice. Malko îi sărută mîinile.

– Ei, da, a fost grozav!

Ea ridică din umeri.

– Dar mi-ai rupt un ciorap...

Reușiră cu greu să facă ordine și în ținuta sofisticată a fetei. Congestionată la față, ea își sprijini capul pe umărul lui.

– Ești un mare ticălos, dar îmi placi al naibii de mult... Hai, spune despre ce e vorba.

– N-o să te mai arunci din mașină?

– Nu, dacă îmi promiți că o luăm de la capăt cînd ajungem acolo.

– Îți jur.

– Atunci, spune.

Malko îi povesti toată istoria, trecînd sub tăcere doar cele șase asasinate. Nu avea rost să o sperie. Și trase concluzia.

– Trebuie să descoperim cine sînt cei doi bărbați cu care

Pamela a fost la hotel Bristol.

Mandy Brown scoase o ţigară dintr-un port-ţigaret din aur, încărcat cu diamante, o aprinse şi spuse gînditoare:

– Şi cînd se afla la Londra, cunoştea o mulţime de arabi. Dar este o persoană discretă. Nu pot să-mi dau seama cum ar putea fi amestecată în toată istoria asta. Dacă ştie ceva însă, fii convins că o să-mi spună.

– Să nu cumva să-i vorbeşti despre mine..

– Dar o să ne vadă împreună...

– Nu, pentru că imediat ce ajungem acolo ne separăm. Vor fi peste patru sute de invitaţi şi, oricum, e întuneric. Iar tu o să vii să mă cauţi deîndată ce afli ceva.

– O.K.

Mandy îşi culese diadema căzută pe jos, o aşeză la loc şi se privi în oglinjoara din poşetă.

– Cu chestia asta pe cap mă simt ca împărăteasa Rusiei. Se zice că îi plăcea teribil să facă amor...

•••

Ibrahim Kamel apăsă cu putere pe frînă. Iarăşi greşise drumul. De douăzecişi patru de ore trăia un coşmar. Fusese nevoit să apeleze la toate resursele sale de diplomaţie ca să afle unde se ducea Pamela Blazer. Oamenii lui de la Paris reuşiseră să afle adresa hotelului dintr-un ziar. Iar acum colinda străduţele din Touraine, cu Mahmud lîngă el, tăcut ca un peşte. Instrucţiunile erau clare. Să o găsească pe Pamela Blazer şi să termine definitiv cu ea. Iar dacă agentul austriac al CIA se afla tot prin partea locului, să-l aranjeze şi pe el. Cei doi nu găsiseră costume ca să se deghizeze, aşa că se mulţumiseră cu nişte haine albe, de chelneri. La o recepţie de asemenea dimensiuni, era imposibil să nu se poată strecura.

– Crezi că o să găsim adresa? întrebă Mahmud.

– Bineînţeles, dacă te uiţi ca lumea la nenorocita aia de hartă! O luară pe drumul spre Loire. Se aflau doar la vreo douăzeci de kilometri de ţintă. După ce terminau treaba, aveau

ordin să se refugieze la ambasada Irakului de la Paris.

Tarik Hamadi era atît de nervos, încît le ceruse să-i telefoneze din două în două ore. Ceea ce era o problemă în plus.

•••

Stupefiaţi, Chris Jones şi Milton Brabeck priveau un elicopter alb din care tocmai coborîse Leonardo da Vinci. Superba maşinărie, un Bell elegant, se legănase puţin deasupra peluzei unde era aşteptat de cavaleri în costume de epocă.

– Ăştia sînt ţicniţi de-a bineleal Parc-am fi la Hollywood. În cele din urmă, cei doi americani se obişnuiseră cu propriile ţinute, deşi arătau cam bizari în hainele ajustate prin care li se vedeau muşchii monstruoşi. Doar beretele cu pene îi mai deranjau...

Sărbătoarea de la Saint-Brice era somptuoasă. Patru sute de invitaţi în costume de epocă se înghesuiau în jurul castelului din cărămidă roşie, pe ale cărui turle heralzii cu trompete lungi anunţau programul serii. Esplanada era presărată cu o sumedenie de baruri printre care evoluau ursari, menestreli, jongleuri.

Femeile, mai ales, erau încîntătoare, în rochiile cu decolteuri fabuloase, coafate în cele mai neaşteptate maniere, cu perle şi ştrasuri amestecate în păr, cu peruci colorate şi pene de struţ. Se afla acolo şi o călugăriţă, a cărei îmbrăcăminte contrasta izbitor cu felul în care se uita la bărbaţi... Erau şi cîţiva preoţi cu nasurile deja roşii şi chiar un episcop, mai frumos decît în realitate... Ceva mai departe erau aşezate mesele, cu o simplitate desăvîrşită, doar nişte funduri din lemn şi nişte cuţite. Să nu uităm, în secolul XVI-lea nu existau nici farfurii, nici tacîmuri din argint...

Malko schimbă o ocheadă cu un tînăr paj blond – o fermecătoare duduie cu părul tuns scurt şi un corsaj bombat – care sorbea dintr-un pahar, rezemată de un copac. Propriul lui

costum, cel al lui Soliman Magnificul, îi venea de minune. Sub brîul din mătase își strecurase pistolul extraplat. Iar Elko Krisantem nu-l slăbea din ochi, mereu pe urmele lui. Costumat în ienicer al Înaltei Porți, nu-și părăsea sultanul, avînd și el la brîu nu mai puțin ferocele parabellum Astra. Nimeni nu acordase atenție intrării în scenă a celor patru bărbați, admiși la bal grație invitației lui Malko. Acesta întoarse capul și o zări pe Mandy Brown care tocmai traversa peluza.

Era un spectacol șocant pentru orice muritor de rînd, fie el și costumat în regel Mulată în rochia din piele, se ținea dreaptă, cu diadema pe frunte, în ciuda faptului că veșmîntul elegant avea o notă de obscenitate bine studiată. Felina aceasta plină de rotunjimi, cu mersul ei de regină, eclipsa cele mai splendide costume de epocă, trezind pofte nerușinate la fiecare pas. Episcopul abandonă de urgență o frumoasă contesă numai dantele și perle și se repezi să-i ofere brațul, conducînd-o spre un bar. Cu cealaltă mînă, începu să-i aprecieze rotunjimile.

Mandy începu să rîdă, cu demnitate însă, și-i aruncă o privire îndrăzneață. Era fascinată de costumele cambrate ale bărbaților și privea totul cu o curiozitate de copil sărac. Ajunsă pe esplanadă, îi mulțumi episcopului pentru companie, cu un zîmbet prin care îi interzicea definitiv Paradisul și porni în căutarea Pamelei Blazer.

Pe urmele ei, cu pași mici, se strecura proprietarul unei galerii de artă, înveșmîntat într-un costum bătător la ochi, abia ținîndu-și respirația în fața unei asemenea apariții de vis.

Malko o urmărea și el, sorbind dintr-o cupă de șampanie Moët et Chandon, imobil, tensionat. Ce splendid s-ar fi simțit la balul acesta neobișnuit, fără grijile pe care le avea pe capl Ar fi alergat și el după toate ciobănițele și ducesele de ocazie, s-ar fi distrat de minune... Era sigur că, înainte de revărsatul zorilor, tufișurile din parcul castelului vor oferi spectacole dintre cele mai îndrăznețe...

Privi în jurul lui. Nimeni nu putea bănui că în mijlocul

acestei sărbători fastuoase își exercita misiunea una dintre cele mai tari echipe ale CIA! Nici miza ce se afla în joc. Amintirea celor șase cadavre cu care începuse întreaga poveste îi altera lui Malko gustul pentru petrecerea din seara aceea.

Întrebarea era dacă Pamela Blazer avea să facă mărturisiri complete lui Mandy Brown...

Capitolul VIII

Pamela Blazer semăna cu o veritabilă prinţesă orientală, cu tenul ei creol, părul împletit în cozi, parura din perle şi ochii imenşi, migdalaţi.

Purta o rochie stil renascentist, din catifea şi dantele maron, cu un decolteu pătrat. Era, de departe, cea mai frumoasă femeie a serii. Kurt de Wittenberg, înveşmîntat în mare ducе, arăta foarte bine lîngă ea. Dar cînd o zări pe Mandy Brown îndreptîndu-se spre ei, cu sînii aproape ieşind din decolteu, cu furoul acela din piele care excita la simpla vedere, simţi că îi iau creierii foc.

– Asta ce o mai fi?

Cu excepţia diademei, Mandy nu era deloc deghizată, fapt ce nu deranja pe niciunul dintre masculii prezenţi. Privirea ei umedă abia se lăsă o clipă asupra lui Kurt, pentru a se opri la Pamela.

– Pamela! Ce faci aici?

Pamelei Blazer îi trebuiră cîteva secunde să o identifice. Apoi îşi aminti.

– Mandy!

Cele două femei se îmbrăţişară cum numai două femei ştiu să o facă şi Pamela o prezentă logodnicului ei.

– Marchiza Mandy de Hartford. O veche prietenă din vremea cînd locuiam la Londra.

Este drept că Mandy semăna a marchiză precum o porţie de fasole bătută poate să semene unei farfurii cu salată de icre, dar ce importanţă avea? Kurt de Wittenberg profită, se aplecă să-i sărute mîna şi îşi plimbă puţin nasul pe deasupra decolteului, întrebîndu-se brusc, dacă făcuse cea mai bună alegere cu Pamela... Mandy i-o răpi cu brutalitate (avea ea o

bănuială), mulţumindu-se să-i spună:

– Scuzaţi-ne, vă rog, nu ne-am văzut de foarte mult timp...

Pamela se lăsă antrenată. Mandy ştia foarte multe lucruri despre ea. Cele două femei începură să discute în preajma bufetului de unde luaseră o cupă de Moët şi un pahar cu Cointreau. Episcopul continua să-i dea tîrcoale lui Mandy, gata să sară pe ea la cea mai mică ocazie. Cît despre proprietarul geleriei de artă, acesta se întreba cum ar putea-o răpi pe Mandy fără să şocheze prea mult opinia publică costumată...

– Cu cine ai venit? întrebă Pamela după ce sorbi o înghiţitură din paharul cu Cointreau.

– Cu un tip pe care l-am pierdut pe drum, răspunse Mandy.

Nu se schimbase deloc. Pamela zîmbi amuzată.

– Şi tu, întrebă Mandy, tot cu arabii?

Pamela Blazer nu gusta gluma. Era exact genul de întrebări la care nu avea chef să răspundă în public. Chiar dacă schimbase atîtea ţări şi oraşe, trecutul părea să se ţină scai de ea. Se întreba cum pătrunsese Mandy Brawn la această serată pretenţioasă, la care invitaţii fuseseră triaţi cu grijă?

– Cred că o să mă mărit în curînd, răspunse ea. Cu tipul care mă însoţeşte.

Mandy se prefăcu extrem de interesată.

– Nu arată rău deloc! Se pricepe la pat? Dar parale are?

– Are o groază de bani şi e dat naibii la chestia aia, afirmă Pamela.

Mandy îşi umplu din nou cupa cu şampanie şi îi făcu semn prietenesc cu cotul.

– Ei, lasă, ştiu eu ce-ţi place ţie...

Ca mai toate curtezanele de profesie, Pamela era mai degrabă lesbiană şi avusese în treacăt o aventură şi cu Mandy, făcîndu-i felurite mărturisiri. Fapt amuzant pentru Mandy, care prefera bărbaţii. Pamela se încruntă deodată şi îi spuse cu adevărata ei voce, vulgară şi dură:

– Ştii ce, mai tacă-ţi fleancal

Mandy se prefăcu că înţelege. Ştia că îi rămîne un

argument pentru cazul în care Pamela ar refuza să-i destăinuie micile ei secrete. Îi spuse cu un surîs fermecător:

– Hai, spune-mi pe cine mai ai... Ştiu eu că nu-ţi pierzi timpul cu un singur tip, ar fi îngrozitor... Mai ai şi alţii, nu-i aşa?

Pamela Blazer, foarte demnă, îi aruncă o privire destul de rece.

– Nu cine ştie ce. Viena este totuşi un oraş mic... Am păstrat doar cîţiva prieteni.

– Dintre cei de la Londra?

– Unii dintre ei.

În mod vizibil, era foarte prudentă. Heralzii anunţau cina, aşa că se întrerupseră.

Pamela propuse cu drăgălăşenie:

– Vino cu noi, dacă nu-ţi mai găseşti tipul.

•••

Încordat şi plin de teamă, Malko nu putea să mănînce nimic. Se aflau la masă de o jumătate de oră şi o pierduse din vedere pe Mandy, care se afla de cealaltă parte a esplanadei, unde se desfăşurau fel de fel de mici scenete distractive. O mică orchestră formată dintr-un flautist, o violă şi o tamburină interpreta o arie la modă în epoca apusă, chiar în faţa mesei lui Leonardo da Vinci...

Pe lîngă anxietate, foamea îi răsucea stomacul. Nu li se servise mai nimic, în afara unor mici pateuri... Lîngă el, Chris şi Milton erau pe punctul de a începe să-şi devoreze propriile suporturi din lemn cu tot cu cuţite...

Elko Krisantem găsise o bucată de pîine tare şi rece pe care o mesteca plin de curaj. Pentru Malko, aşteptarea ajunsese interminabilă. Se simţea total deplasat între vecinii lui care uitau de foame, făcînd glume cu nemiluita. Deodată tresări. Printre mese se strecura silueta lungă şi neagră a lui Mandy Brown, declanşînd în trecere un potop de gînduri lubrice. Tînăra femeie se apropie de Malko şi îi şopti la ureche:

– E al naibii de greu! Ori îi e teamă de ceva, ori nu mai are

încredere în mine. Nu pot să scot nimic de la ea.

Şi el, care pusese la cale totul!

– Insistă! spuse Malko. Ameţeşte-o cum poţi mai bine. Serveşte-i nişte basme, ca să afli adevărul. Spune-i că a fost văzută de un prieten de al tău la bar la Bristol cu doi bărbaţi. Trebuie neapărat să aflăm ceva.

– E chiar aşa de important?

– Da.

Mandy Brown suspină din greu, mai-mai să-şi rupă decolteul, şi spuse pe un ton hotărît:

– Bine, cred că o să trec la metodele de zile mari.

Nu avea de ce să se teamă de exercitarea unui mic şantaj. Şi plecă, dreaptă ca o regină.

Pe estrada din centrul esplanadei se dădea în spectacol un ursar, provocînd rîsete şi fluierături.

În sfîrşit, cina se termina. Era aproape unu noaptea. Invitaţii se împrăştiau, fie spre castel, unde se dansa, fie prin parc, iar unii se instalau în mijlocul peluzei. Malko se ridică, înconjurat de cele două gorile şi de Krisantem. Forţa armelor nu-i servea la nimic în mediul acela sufocat de pene şi dantele...

O reperă pe Mandy, de cealaltă parte a estradei, alături de Pamela şi de tînărul duce de Wittenberg. Acesta stătea cuminte, între cele două femei, privindu-le pe rînd. Mandy îl observă la rîndul ei. Aproape imediat se ridică şi, după un ocol strategic, se apropie de el.

– Nu merge deloc, spuse ea. E mută ca pămîntul. Am încercat o groază de chestii şi nu muşcă deloc nada.

Era dezolată şi, binişor, se apropie de Malko, lipindu-şi pielea rochiei de el, murmurînd încet:

– Episcopul ăla se învîrteşte în jurul meu de mă ameţeşte. Nu vrei să dăm o raită prin parc?

Gîndurile lui Malko erau la o distanţă de ani lumină de locurile acelea. Misiunea lui se ducea pe apa sîmbetei.

– N-ai putea să-l tragi undeva după tine pe logodnicul Pamelei? Aş încerca să-i vorbesc şi eu.

– Sigur, nici o problemă, rîse Mandy. În cinci minute îl am la picioare.

Şi se întoarse la masa lor. Cînd Malko privi din nou în direcţia lor, mîna dreaptă a lui Mandy era pe undeva, pe sub masă, foarte aproape de tînărul duce de Wittenberg...

***

Mandy Brown se aşezase lîngă Kurt de Wittenberg. Aplecată spre el, îi povestea ceva Pamelei, care nu putea să-i vadă mîna strecurată sub masă. În ciuda bunei creşteri pe care o avea, tînărul duce nu putea să nu reacţioneze la o atingere atît de măiastră.

– Pamela dragă, spuse ea cu cea mai cuminte intonaţie, aş vrea să mă duc pînă la maşină, dar mi-e cam frică de întunericul ăsta. Mi-l împrumuţi pe Kurt cîteva minute?

– Desigur, răspunse aceasta, cu un ton înţepat, fulgerînd-o cu privirea.

Mandy se ridică, urmată de Kurt, vizibil tulburat de întîlnirea cu o asemenea persoană. Nu văzuse niciodată o femeie cu un astfel de tupeu şi nu prea ştia ce ar fi trebuit să facă. Mandy îl luă de braţ şi se îndreptară spre copacii din parc.

Scena care a urmat nu a fost poate chiar în stil renascentist. Kurt era vizibil emoţionat, iar Mandy încerca să calculeze cam cît timp îi trebuia lui Malko să-i smulgă o mărturisire Pamelei. Şi se mai gîndea la ceva. De ce nu ar încerca să-i sufle ducele indiencei, ca să se răzbune pentru efortul zadarnic?

Kurt era cu totul subjugat, nu-i venea să creadă că pantera aceea înveşmîntată în piele avea asemenea talente.

Zgomotele petrecerii le parveneau de foarte departe. Mandy se străduia să prelungească scena amoroasă pentru a-i oferi suficient timp lui Malko.

***

Toată lumea se pregătea de plecare. Malko se grăbi,

ocolind mese şi scaune, dar cînd ajunsè în dreptul celei la care se aflase Pamela, aceasta dispăruse. Privi în jur. Nici urmă. Merse spre castel, examinînd toate perechile. Se întoarse apoi spre Chris Jones.

– Să ne despărţim. Trebuie neapărat să o găsim. Ne întîlnim în dreptul trompetiştilor.

El merse înainte, spre castel. În momentul în care ajunse în dreptul intrării, o siluetă traversă prin dreptul luminii şi dispăru. Era un chelner în haină albă, dar nu-i distinse trăsăturile, era prea departe, Malko îşi mai continuă cercetările cîteva minute, după care o idee îl lovi ca un trăznet.

La balul acela, toată lumea era deghizată. Inclusiv chelnerii şi chelneriţele. Deci, ce căuta acolo chelnerul pe care îl remarcase? Trebuia să se convingă. Căută în zadar vreunul dintre cei care serviseră la masă pînă ce realiză că rămăseseră cu toţii lîngă masa "regelui", pe peluză. Se repezi într-acolo. Dar fu nevoit să aştepte pînă la terminarea ariei muzicale. Se apropie de unul dintre fraţii Saint-Brice, cel care organizase petrecerea.

– Dragă prietene, spuse el, petrecerea aceasta e sublimă, felicitări. Jacques Saint-Brice rîse fericit.

– Dar nu am nici un merit pentru asta, sau – în sfîrşit – nu cine ştie ce merit... Invitaţii mei sînt la înălţime. Toate aceste costume, atîta cheltuială... Din cauza asta ne simţim în alt veac. Eu nu am oferit decît cadrul adecvat.

– Dar ce cadru, aprecie Malko. Chiar şi personalul de serviciu este costumat, nu-i aşa?

– Absolut!

– Mi s-a părut totuşi că am zărit un chelner în haină albă...

– Este cu desăvîrşire imposibil, afirmă stăpînul castelului. Nu am angajat niciunul.

– Se vede că mi s-a părut, conchise Malko.

Se scuză şi porni în fugă spre castel. Omul pe care îl văzuse nu putea fi decît un intrus. Şi ţinînd cont de cele întîmplate la Viena, nu putea fi decît un irakian. Ştia doar că

vor încerca din nou să o lichideze pe Pamela, dar nu-şi imaginase că vor îndrăzni să se apropie de Amboise. Trebuia neapărat să o găsească pe tînăra indiancă. Înainte de a fi asasinată sub nasul lui.

Capitolul IX

Pamela Blazer părea că s-a evaporat! Din cauza obscurității relative și a sutelor de invitați care se deplasau fără încetare era ca și cînd ar fi căutat acul în carul cu fîn. Malko se întîlni nas în nas cu Chris Jones într-unul dintre saloanele castelului. Milton Brabeck era și el imposibil de găsit.

– Nu ai zărit nici un personaj în haină albă? întrebă Malko. Mi-e teamă că e un irakian.

– Ei, fir-ar să fiel exclamă gorila, chiar adineauri am văzut unul, cu o tavă, dar nu i-am dat atenție.

– Unde era?

– În partea unde se află bucătăriile.

Malko privi în jurul lui, gîndindu-se. După cină, Pamela plecase. Unde putea să se ducă? Fie în căutarea unor prieteni, fie la toaletă, adică în castel. Trebuia să-și reia cercetările din acest loc. Și să scotocească prin parc înainte de a fi prea tîrziu. Plecă. Cu Chris Jones pe urmele sale. Elko dispăruse, avînd misiunea să inspecteze camerele de sus. Malko își pipăi mașinal pistolul extra-plat pe care îl avea la brîu. Cel de-al șaselea simț îi spunea că prezența omului în haină albă reprezintă un pericol potențial.

***

Pamela Blazer nu căuta toaleta, ci un telefon. Conversația pe care o avusese cu Mandy Brown o intrigase la fel de mult ca straniul avertisment pe care îl primise cu o zi înainte, la Viena. Simțea că în jurul ei plutește o amenințare și nu înțelegea de ce. Voia să vorbească cu Tarik Hamadi, să-i ceară explicații și, mai ales, să-l amenințe. Aici, în mijlocul

sutelor de invitaţi se simţea în siguranţă, dar trebuia să se întoarcă la Viena peste o zi.

Deschise mai multe uşi fără să găsească ceea ce căuta şi coborî, regretînd că o lăsase pe Mandy Brown să-l răpească pe Kurt. De fapt, acceptase doar ca să aibă posibilitatea de a da acel telefon.

Fără să-şi dea seama se trezi la capătul esplanadei şi o porni pe o cărare ce cobora de-a lungul peluzei pînă la parking. Acolo se aflau maşini echipate cu telefoane, iar dacă afurisita de Mandy îşi pusese poalele-n cap pentru Kurt, era momentul să constate la faţa locului. Pamela mergea repede, cu spatele spre petrecerea ce continua. Deodată, în faţa ei apăru o siluetă. Un chelner în haină albă. Mai întîi se întrebă ce naiba căuta acolo, apoi voi să-l ocolească, cînd el o strigă:

– Miss Blazer!

Ea îl privi cu atenţie şi recunoscu în persoana chelnerului pe unul dintre prietenii lui Ibrahim Kamel. Simţi că i se moaie genunchii şi reuşi cu greu să articuleze cîteva cuvinte:

– Dar ce căutaţi aici?

Instinctiv, se dădu înapoi, spre lumina care venea dinspre castel. Irakianul îi zîmbi într-un fel care se voia liniştitor.

– Vă căutam, miss Blazer. Domnul Tarik Hamadi doreşte să vorbească cu dumneavoastră la telefon. E foarte urgent.

– Unde?

– Avem o maşină cu telefon în parking.

Într-o fracţiune de secundă, Pamela Blazer înţelese că misteriosul avertisment de la Viena fusese îndreptăţit. Şi că arabul acela se afla acolo ca să o omoare.

– Spuneţi-i că nu pot vorbi decît mîine la telefon. O să îl caut de dimineaţă.

Se întoarse apoi brusc, cu gîndul de a porni spre castel. Acum era înspăimîntată de-a binelea. Irakianul se luă după ea. Fiind întuneric, nu putea să-şi dea seama dacă omul era înarmat, dar îi strigă:

– Lasă-mă în pace, altfel strig după ajutor.

Zadarnică amenințare. În fața castelului, muzicanții făceau un zgomot infernal.

Ea grăbi pasul, auzi gîfîitul irakianului în spate și, în momentul în care întoarse capul, tipul sări și o imobiliză.

•••

Elko Krisantem cobora pe aceeași cărare ce mărginea peluza, cînd auzi țipătul Pamelei. De foarte aproape. Se repezi în direcția respectivă și zări, la vreo treizeci de metri, două forme înlănțuite care se luptau în iarbă.

Apropiindu-se, observă un bărbat în haină albă care încerca să stranguleze o femeie întinsă pe spate. Femeia se zbătea cu toate puterile. Dar și el avea mult iubitul șnur de mătase în mînă! Se apropie încet, îl petrecu în jurul gîtului asasinului și strînse brusc. Se auzi un sunet oribil și Selim avu impresia că cineva îi taie efectiv gîtul. Luptă preț de cîteva secunde, își dădu seama că nu se poate împotrivi și-i dădu drumul Pamelei, întrebîndu-se cine îl ataca cu atîta ferocitate. Adversarul lui îi mai trase și un genunchi în spate, aruncîndu-l în patru labe, după care îi sări pe ceafă și continuă să strîngă. Selim simți că nu-i mai rămăsese mult de trăit.

Cu energia disperării, își strecură o mînă spre centură și încercă să apuce pistolul. Pamela Blazer se ridicase și fugea ca o nebună spre parking, avînd o singură idee în cap: să scape de moarte. Întoarse capul și îi văzu pe cei doi bărbați care continuau să lupte...

•••

Malko auzise și el, țipătul Pamelei, dar mult mai slab, fiind ceva mai sus pe cărare. O porni la fugă printre copaci, cu Chris Jones pe urmele lui. În timp ce ei fugeau, un bărbat îmbrăcat cu o haină albă, chel, cu o mină speriată, se desprinse dintr-un grup de invitați și o porni rapid spre partea de jos a peluzei,

unde se mai aflau încă mese. Chris Jones scoase un muget.

– Dumnezeii mă-sii Ăsta e tipul care voia să intre la Pamela Blazer în noaptea trecută!

Malko ezită, dar era mai urgent să o salveze pe fată, dacă se mai putea face ceva.

– Du-te după el, îi strigă lui Chris. Mă duc să văd ce se întîmplă acolo.

Americanul năvăli peste una dintre invitate, care îl privi consternată. Se dădu la o parte cît de repede putu, admirînd în extaz acest individ deghizat în uriaş, cu un pistol Beretta 92 în mînă.

***

Selim reuşi să-şi degajeze mînă dreaptă şi îndreptă pistolul spre agresorul său. Elko Krisantem îl observă la timp şi se aruncă pe spate. Zgomotul armei îl asurzi, dar glonţele se pierdu undeva, printre tufişuri. Cu o lovitură puternică făcu să zboare arma din mîna irakianului. Şi, aproape în aceeaşi clipă, îl răsuci cu faţa în iarbă. Păstrase ambele extremităţi ale şnurului în mînă. Supărat de această ripostă neaşteptată, mai strînse o dată, dar cu temeinicie firul de mătase care se înfipse bine în gîtul celui de pe jos. În cîteva secunde,Selim începu să trepideze, picioarele loviră pămîntul de cîteva ori şi avu o tresărire puternică, înainte de a se imobiliza definitiv, cu mîinile crispate în iarbă.

Elko Krisantem îşi desprinse şnurul cu grijă, întoarse cadavrul cu faţa în sus, îl examină, apoi privi în jurul lui.

Un om se apropia în goană. Îşi băgă repede şnurul în buzunar, apucă pistolul din centură, îi trase piedica şi se ascunse în spatele unui copac. Cînd Malko trecu prin dreptul lui, fluieră încetişor şi ieşi din ascunzătoare.

– Elko! strigă Malko, ce naiba se întîmplă? Tu ai tras?

– Nu, răspunse turcul. Ăsta. Sper ca focul de armă să nu-i fi speriat pe petrecăreţi...

Îi arătă cadavrul din iarbă.

– Încerca să o stranguleze pe fată.

– Şi ea unde este?

– A şters-o pe acolo!

Şi îi arătă spre fundul parcului. Amîndoi o luară la fugă pe cărare. Trecură pe lîngă cîteva cupluri ce se izolaseră spre a continua un flirt început în timpul cinei. Lîngă un copac, o doamnă de la curte, îşi ridicase poalele rochiei somptuase în faţa unui fals episcop... Era chiar cel ce o urmărise zadarnic pe Mandy Brown toată seara.

Ajunşi la liziera păduricii care separa peluza de parking, Malko şi Krisantem se opriră cîteva clipe, lîngă mesele ce serviseră pentru festin. Din jurul castelului le parvenea rumoarea petrecerii, dar destul de slab. Focul de armă tras de irakian nu părea să fi deranjat pe cineva.

Dar Pamela Blazer dispăruse. Singurul loc spre care s-ar fi putut îndrepta era parkingul. În momentul în care voiau să coboare, o siluetă gigantică le ieşi în cale, Chris Jones.

– Tipul e în parking, anunţă el. L-am pierdut printre maşini.

Malko avu impresia că îngheaţă, pentru că şi Pamela trebuia să fie tot pe acolo. În preajma unui ucigaş hotărît să o lichideze!

– Şi Pamela Blazer s-a refugiat în parking, le spuse el.

Porniră în goană cu toţii, printre copaci, alergînd cît îi ţineau picioarele. În fiecare secundă, lui Malko i se părea că aude un foc de armă. Şi nu înceta să se întrebe ce fel de secret deţinea Pamela Blazer de se hotărîseră irakienii să o lichideze.

Ajunse primul la marginea parkingului unde se aflau garate vreo sută de maşini. Ascultă cu atenţie şi i se păru că percepe ecourile unei discuţii violente.

– Să ne despărţim, le spuse lui Chris şi lui Elko. Trebuie neapărat să-l găsim pe irakianul ăla.

El se îndreptă spre locul de unde se auzeau zgomotele, strecurîndu-se printre maşini. Apropiindu-se, recunoscu timbrul ascuţit al lui Mandy Brown care profera obscenităţi şi înjurături dintre cele mai rafinate. Din cînd în cînd, era întreruptă de o

voce mai gravă, care mai adăuga cîteva metafore de mahala. Pamela Blazer avea un accent pronunţat de persoană neinstruită, dar nu-i lipsea imaginaţia. Înaintînd, el le descoperi pe cele două femei, faţă în faţă, lîngă Mercedesul lui. Mandy Brown era aproape goală, cu excepţia diademei care alunecase într-o parte. Pamela arbora o ţinută normală. Malko înţelese repede motivul discuţiei, observînd o siluetă sprijinită de maşină şi încercînd să-şi aranjeze ţinuta. Era Kurt de Wittenberg, logodnicul Pamelei.

Mut ca un peşte.

– Şi tu cu arabii tăi! urla Mandy, nu ţi-au dat încă SIDA? Îţi aminteşti de iranienii tăi de la Londra? Şi ce făceai cu ei?

În faţa unor asemenea dezvăluiri scandaloase, Pamela se repezi cu ghearele la Mandy. Se auzi un urlet ca de fiară...

***

Ibrahim Kamel se opri cîteva clipe să-şi liniştească bătăile inimii. I se părea că are pulsul 150. Mîna îi tremura în asemenea hal, încît era incapabil să tragă, iar gîndurile i se învălmăşeau în cap. Nimic nu se întîmplase aşa cum prevăzuse. În momentul în care auzise focul de armă, fusese sigur că Selim îi venise de hac pradei pe care o urmăreau.

Apoi o văzuse pe Pamela Blazer apărînd, în timp ce el se ascundea printre maşinile din parking ca să scape de bărbatul ce îl urmărea. Se îndepărtase încetişor, fără să o scape din ochi, asistînd la revederea dramatică cu logodnicul ei şi cu cealaltă femeie.

Acum se afla în poziţia ideală pentru a o putea lovi. Era mai bine să se grăbească. Ştia că cei care porniseră pe urmele lui nu erau prea departe.

Scoase din buzunar enormul revolver Skorpio, îi trase piedica şi se aşeză în poziţie de tir, sprijinindu-se pe o maşină, ca să ochească mai bine. Deşi nu era prea simplu, pentru că cele două femei se mişcau tot timpul.

***

Pamela Blazer îşi înfipse mîinile cu nădejde în părul lui Mandy Brown, cu intenţia de a i-l smulge în întregime. Mandy nu ezită şi o muşcă de umăr. Se auziră urlete... Cele două femei oscilară cîteva clipe în picioare, apoi căzură între maşini. Exact în clipa în care se auziră cîteva focuri de armă.

Din spatele castelului se ridicau jerbe de focuri de artificii care iluminau cu intermitenţă parkingul. Maşina alăturată primi toate gloanţele şi parbrizul îi zbură în ţăndări. Kurt scoase un ţipăt ascuţit şi se lăsă pe vine între maşini. Zgomotul nu încetase, iar cele două femei continuau să se lupte pe jos, într-un amestec de braţe şi picioare şi fîşii smulse din rochii. Ocupate numai cu numărul lor de lupte greco-romane, îşi închipuiau că zgomotul se datora focurilor de artificii...

În foarte scurt timp, nu mai rămase nimic din frumosul costum al Pamelei Blazer. Mandy Brown se ridică şi, folosindu-se de rochia sa grea din piele, continuă să o lovească pe rivala prăbuşită. Aceasta se refugie lîngă Mercedes, umilită. În timp ce Mandy, foarte demnă, se apropie de cealaltă formă aflată la pămînt şi îi spuse:

– Kurt, dragă, vrei să-mi tragi fermoarul?

***

Malko înainta în penumbră, cu pistolul extra-plat în mînă. Ceea ce auzise era o rafală de pistol-mitralieră. Oare cîţi ucigaşi se aflau în parking? Şi unde erau Chris Jones şi Milton Brabeck? Dar Elko? Se opri puţin ca să examineze împrejurimile şi zări un om, în umbra unei maşini, nu departe de Mercedes. Era îmbrăcat într-o haină albă. Apropiindu-se, Malko distinse în mîna lui un enorm pistol-mitralieră, un Skorpio, de fabricaţie cehă, dotat cu un încărcător cu 32 de cartuşe.

Simţi că i se usucă gîtul. Ajunsese prea tîrziul Focurile pe care le auzise, fuseseră trase în direcţia Pamelei Blazer. Şi

totuşi ceva nu se potrivea. Mai întîi că, dacă şi-ar fi îndeplinit misiunea, ucigaşul irakian ar fi trebuit să dispară cît mai rapid. Iar el se mai afla încă acolo, aşteptînd ceva. Şi, în plus, Mandy Brown şi Kurt de Wittenberg nu ar fi fost atît de destinşi în faţa cadavrului Pamelei.

O jerbă multicoloră de artificii se aprinse pe cer şi îşi dădu seama că focurile de armă se estompaseră în vacarmul focurilor de artificii. Dar unde era Pamela Blazer?

Înaintă puţin în direcţia lui Kamel. Îi era imposibil să tragă în el, pentru că se afla exact pe direcţia celorlalţi. Kurt de Wittenberg trăsese pînă la capăt fermoarul rochiei de piele neagră şi continua să o mîngîie distrat pe Mandy. Malko observă, la un moment dat, un picior proiectat în direcţia a ceva ce se afla pe jos, lîngă Mercedes.

– Stai acolo, scorpie, lansă Mandy în acelaşi timp.

Recunoscînd coama neagră a Pamelei Blazer, Malko înţelese imediat. Fără să ştie şi fără să vrea, Mandy îi salvase viaţa. Iar irakianul aştepta răbdător ca femeia să se scoale de jos ca să tragă din nou.

Îmbrăcată mulţumitor, Mandy îşi luă de mînă noul amant şi se îndepărtă. Peste cîteva clipe, apăru şi capul Pamelei Blazer, de sub maşină, într-o mişcare continuă de înălţare. Malko îl văzu pe irakian că se pregătea să tragă. Chiar dacă reuşea să tragă în acelaşi timp cu el, tot ar fi reuşit să o atingă pe Pamela. Aşa că hotărî să strige:

– Pamela, stai jos, nu te ridica!

Irakianul se întoarse rapid ca o felină, îl observă pe Malko şi pistolul Skorpio scuipă o rafală în direcţia lui. Din fericire, acesta se şi lăsase la pămînt, ascuzîndu-se printre maşini.

Era din nou linişte. Înnebunită se spaimă, Pamela Blazer se făcuse una cu pămîntul şi nu mai îndrăznea nici să răsufle.

***

Ibrahim Kamel înlocui încărcătorul golit, cu toate simţurile la pîndă. Un potop de înjurături nu contenea să-i iasă printre dinţi.

Faptul că adversarii săi se aflau acolo, însemna că trebuia să-şi ducă pînă la capăt misiunea pe care i-o încredinţase Tarik Hamadi. Altfel, îl aştepta spînzurătoarea. Generalul Saadun Shaker nu cunoştea alt tip de pedeapsă pentru ratarea unei asemenea misiuni. Îi convingea pe toţi că numai în acest fel se pot evita recidivele...

Deşi procedă cu toată grija, noul încărcător introdus în pistol făcu un zgomot teribil, care se auzi perfect în liniştea nopţii. Din fericire, pînă atunci, focurile de armă se confundaseră cu zgomotul focurilor de artificii şi nu atrăseseră atenţia nimănui. Irakianul se ridică şi se hotărî să se apropie de Malko.

În clipa în care se repezea, avu impresia că îi cade cerul în cap. Se trezi zdrobit sub o masă de muşchi şi oase. Ceva ca un topor se abătu asupra mîinii în care ţinea pistolul Skorpio, zdrobindu-i fiecare osişor. Ibrahim Kamel scoase un urlet de durere şi fu pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. Simţi că este ridicat în aer de gulerul hainei şi, pentru că încerca să se smulgă din mîna care îl ţinea ferm, fu ridicat de păr şi proiectat cu nasul în capota maşinii Volvo lîngă care se afla. Nici nu mai auzi vocea care îi spunea:

– Chris, lasă-l în pace!

– L-am lăsat, răspunse calm gorila.

Îl întinse pe Ibrahim pe jos şi îl căuta prin buzunare, scoţîndu-i tot conţinutul. Găsi un paşaport pe care îl examină la lumina farurilor.

– Ah, dar avem de-a face cu un diplomat! mîrîi el. Care se află probabil într-o misiune caritabilă...

Chipul "diplomatului" nu mai avea forma iniţială. Chris Jones îi mai extrase un mic pistol Walker pe care îl avea în carîmbul cizmei şi se ridică.

– Ce facem cu domnul "diplomat"?

– Aşteaptă, îi răspunse Malko.

Se apropie de Mercedes şi vorbi încet:

– Pamela, poţi să ieşi.

Dar fu nevoit să o tragă de mînă pe tînăra curtezană care nu se mai lăsa extrasă de sub maşină.

Era plînsă şi disperată, cu o spaimă imensă întipărită pe faţă. Se uită la Malko stupefiată.

– Ce căutaţi aici?

– O să vă explic mai tîrziu, răspunse Malko. Îl cunoaşteţi pe acest om?

O aduse în faţa lui Ibrahim Kamel. Pamela scoase un ţipăt şi se îngălbeni.

– L-aţi omorît... cum e posibil?

– Ei, încă nu de tot, comentă sinistru Chris Jones.

– Îl cunoaşteţi? repetă Malko.

– Da, este Ibrahim, un irakian, un prieten al...

Se opri şi întrebă:

– Dar, în ce calitate...

– Eu sînt cel care te-am prevenit, la Viena, altfel te-ar fi lichidat şi nu mai erai aici, acum...

Din întuneric apăru o siluetă şi îl recunoscu pe Milton Brabeck care îi apostrofă:

– V-am căutat peste tot! Unde naiba v-aţi băgat? Ce s-a întîmplat?

– Nimic, răspunse Chris Jones. Am avut o mică discuţie prietenească cu băiatul ăsta...

Malko o împinse pe Pamela în braţele lui Milton Brabeck.

– Milton, ai grijă de ea ca de ochii din cap! Rămîneţi în interiorul castelului. S-ar putea să mai fie şi alţii...

– Ia-o strîns în braţe, e cel mai bun mijloc de protecţie, îi sugeră Chris care avea marea calitate de a-şi regăsi simţul umorului în situaţiile cele mai grave.

Milton Brabeck se îndepărtă ţinînd-o strîns de mînă pe Pamela. Tînăra curtezană era prea şocată de tot ce i se întîmplase şi nu mai opunea nici o rezistenţă. Era cam mult pentru o singură seară! Logodnicul îi fusese furat, iar ea – cît pe ce să nu mai fiel...

Ibrahim Kamel începu să geamă. Malko deschise

portbagajul Mercedesului.

– Bagă-l aici, Chris, spuse el.

Chris Jones îl înghesui pe irakian ca pe un balot şi închise capacul. Malko se aşezase deja la volan.

– Nici nu trebuie să-i recomandăm să răspundă, spuse Chris. Sînt convins că o să fie ascultător...

•••

Ibrahim Kamel era aşezat pe jos, cu capul sprijinit de una dintre aripile Mercedesului, sîngera şi redevenise agresiv. Malko reuşise să descopere o poieniţă, nu prea departe de castel, loc ce – în vremuri normale – servea îndrăgostiţilor. Dar pentru trebşoara pe care o aveau ei de rezolvat, era locul ideal. Chris Jones îi întinse o hîrtie pe care o găsise în buzunarul irakianului.

– Ia uitaţi-vă aici!

Erau doar cîteva cuvinte şi cîteva cifre: zborul 078, din direcţia New York. Sosirea la 7,30. Poarta numărul 8. Roissy 2.

– Foarte interesant, spuse Malko, îndreptînd o lanternă spre irakian. Deci ai trecut şi pe la Roissy, în ziua atacului...

Ibrahim Kamel nu răspunse, mestecîndu-şi furia, laolaltă cu sîngele pe care îl înghiţea.

– Lăsaţi-mă pe mine să-i spun cîteva vorbe drăgălaşe, propuse Chris Jones.

Şi se apropie, fără să mai aştepte răspunsul lui Malko, proiectînd o lovitură bine ţintită, exact acolo unde i-e greu voinicului... Ibrahim scoase un urlet dement şi se rostogoli, făcîndu-se covrig. Chris Jones puse motorul maşinii în mişcare şi-i servi irakianului o inspiraţie profundă cu nasul în gazele de eşapament.

– O să te gazăm ca pe un kurd, anunţă el. Ce, voi nu faceţi aşa?

– Hai, opreşte-tel ordonă Malko.

Nu putea să aprobe tortura, era ceva cu care nu reuşise niciodată să se acomodeze ca idee. Chiar şi în cazul unui ucigaş ca Ibrahim. Şi erau suficiente şanse ca să fie vorba

chiar de asasinul de la Roissy. Şi respectivul folosise un pistol Skorpio...

Chris Jones dădu drumul victimei cu un regret vizibil. Imediat, Ibrahim Kamel îşi reveni, se ridică şerpeşte şi urlă:

– Sînt diplomat! O să mă plîng autorităţilor! Nu aveţi ce să-mi faceţi... Sînt membru al delegaţiei irakiene la OPEC.

– Nu mai spune! făcu Malko. Şi printre sarcinile de serviciu aveai şi uciderea acestei fete, nu-i aşa?

Pauză. Chris Jones era foarte nemulţumit. Îl ridică pe irakian cu brutalitate şi îi spuse:

– Poate mai vrei un mic dialog cu capota maşinii, ei?

Celălalt, care avea deja nasul extra-plat şi cîţiva dinţi în minus, fără să se mai gîndească la micile fracturi care îl dureau peste tot, se făcu dintr-o dată rău. Îl împroşcă pe Chris cu un potop de înjurături şi ameninţă în gura mare:

– Nu puteţi să-mi faceţi nimic, nu înţelegeţi? Uitaţi-vă la paşaportul meu. Duceţi-mă la poliţie!

Chris Jones nici nu se clinti. Cu un calm periculos, îl întrebă:

– Oare nu oi fi chiar tu ăla care l-a omorît pe prietenul nostru sus pe munte?

Urmă o clipă de linişte, după care irakianul îşi regăsi aplombul, sigur de imunitatea sa diplomatică.

– Ba da, chiar eu sînt acela, sionist împuţit! Şi să ştii că n-a putut să tacă cînd i-am tăiat gîtul şi a continuat să latre şi cînd se rostogolea în fundul prăpastiei. Şi fata a mîrlăit cînd i-am pus poalele-n cap şi m-am bucurat de ea... Şi o să crăpaţi şi voi, nici o grijă, ca toţi sioniştii! N-aveţi nici o grijă, Israelul o să dispară de pe faţă pămîntului în curînd şi Moscheea noastră sfîntă va fi eliberată!

Începuse să se bîlbîie, pradă unei veritabile crize de nervi. În faţa lui Chris Jones, care nu era o natură prea impresionabilă, dar se cam albise la faţă după o asemenea declaraţie, irakianul continuă:

– Imbecilule! N-ai ce să-mi faci, sînt diplomat, asta e!

– E foarte adevărat, răspunse Chris Jones cu o voce albă.

Malko nu avu timp să-i oprească gestul. Pistolul Beretta trosni o singură dată. Proiectilul smulse jumătate din cutia craniană a lui Ibrahim Kamel, trupul fiind proiectat în iarbă sub impactul loviturii.

Se făcu din nou liniște, în timp ce Malko asculta ecoul împușcăturii în propriile timpane.

– Îmi pare rău, spuse Chris Jones. N-am putut să rezist. Mizerabilul ăsta spunea adevărul. Și am fi fost obligați să-l îmbarcăm și să-l expediem în țara lui.

Malko nu răspunse nimic. Ibrahim omorîse oameni și nu puțini, și la rîndul lui o pățise așa cum merita. Cine lovește cu sabia, de sabie va pieri – mare adevăr biblic... Nu le-ar fi mărturisit nimic. Era un simplu fanatic protejat de legile unor țări pe care vroia să le distrugă. Malko îl înțelegea foarte bine pe Chris Jones. În Serviciile Secrete nu se rezolvă niciodată rivalitățile în fața unui tribunal...

Numai că nu reușise să afle cine erau cei doi bărbați din barul Bristol. Și ajunsese deja la cel de al șaptelea mort...

– Hai să ne întoarcem, spuse el, și să o recuperăm pe Pamela Blazer.

Înainte de a pleca, puseră la loc, în buzunarele mortului, toate documentele. Inclusiv hîrtiuța cu datele zborului de la New York. Serviciile franceze vor ști să analizeze situația.

Milton Brabeck nu o ținea chiar în brațe pe Pamela Blazer, dar era ca și cînd ar fi ținut-o. Găsise o cămăruță minusculă la etajul trei al castelului, pusese un scaun în fața ușii, pistolul lui deasupra și se așezase pe patul unde curtezana își consuma criza de nervi. Deodată, ea se ridică și îl rugă:

– Lasă-mă să plec, te implor!

Se simțea antrenată într-un vîrtej de nebunie. Instinctul de conservare ce o protejase atîția ani, îi spunea că e mai sănătos să fugă. Așa cum arăta, ciufulită, cu ochii aceia imenși, umezi, cu buzele palpitînd, ar fi fost în stare să compromită și un iezuit.

Milton Brabeck scuturâ energic din cap.

– Nici nu poate fi vorba! Aici pot să te apăr, nu afară...

– Trebuie să-l regăsesc pe logodnicul meu, Kurt...

Numai ideea că nemernica de Mandy era pe punctul de a i-l sufla definitiv, după ce muncise atîta să ajungă la el, o îmbolnăvea. Milton o așează cu grijă pe pat.

– O să vină prințul imediat și o să-l rogi pe el.

Era serios, precum paznicul unei comori. Sunetul muzicii le parvenea estompat, creînd o atmosferă ireală. Fără îndoială că niciunul din cei patru sute de invitați de la castel, nici măcar nu-și puteau imagina ce dramă se desfășoară în decorul acela cu peruci și strasuri...

Pamela încercă să aprecieze foarte exact situația. Nu se putea lupta fizic cu Milton Brabeck. Dar mai existau și alte mijloace... Se apropie încetișor de el și-i murmură cu vocea ei de zile mari:

– Și dacă ne-am distra nițel împreună?...

Milton încercă să se opună femelei dezlănțuite, dar își pierdu toți nasturii de la pantalonii bufanți în foarte scurt timp. Exact în mijlocul acestei scene disperate, apăru Malko și Chris.

Chris ridică din umeri cu greață.

– Domnule, e culmea, nu mai poți să ai încredere în nimeni...

Milton Brabeck reuși să se debaraseze de Pamela și se ridică, roșu ca un ardei. Iar ea, încercînd să-și aranjeze puțin rochia sfîșiată, le spuse cu răceală:

– A încercat să mă violeze...

Malko le concedie pe cele două gorile cu o privire și rămas singur cu Pamela, trase un scaun lîngă pat. Ea îi aruncă o privire veninoasă și mîrîi:

– Unde e putoarea aia de Mandy?

– Habar n-am, răspunse Malko. După ce o să stăm puțin de vorbă, o să ai suficient timp să o cauți.

– A venit cu dumneata aici, nu-i așa? Ca să mă prindeți la înghesuială...

– Exact, recunoscu Malko.

– Duceți-vă la dracu amîndoi! strigă Pamela cu o sinceritate evidentă.

– Pamela, îi spuse Malko, eşti chiar inconştientă. Ţi-am salvat viaţa de două ori. S-ar putea însă, ca a treia oară să nu mai ajung la timp.

Ochii mari, negri se fixară cu groază asupra lui.

– Ce vrei să spui?

– Ibrahim Kamel venise aici să te omoare, împreună cu ajutorul lui, cel care a vrut să te stranguleze. Amîndoi lucrau pentru Serviciile irakiene. Pe ăştia i-am scos din circulaţie, dar vor veni alţii. Şi nu pot să te păzesc la nesfîrşit. Ei vor să te termine, cu orice preţ.

– Dar de ce?

În vocea ei, era disperare şi o totală lipsă de înţelegere a situaţiei. Malko îşi spuse că începea să cedeze. Se ridică.

– Îmi pare rău, Pamela. Eşti liberă să pleci, nu am de ce să te mai reţin. Dar trebuie să stai ascunsă şi să nu îndrăzneşti să te mai întorci în Viena. Altfel, te vor ucide, oriunde ai încerca să te ascunzi, pentru că reprezinţi un mare pericol pentru ei.

– Ce fel de pericol?

– Probabil că eşti în posesia unei informaţii vitale.

Ea ridică din umeri.

– Vorbeşti prostii... nu am nici cea mai vagă idee de afacerile lor. E adevărat că mă întîlnesc cu cîţiva irakieni, dar aşa, în particular... Nu fac afaceri cu ei.

– Şi, cu toate astea, le-ai împrumutat maşina la un moment dat, remarcă el.

Privirea ei se tulbură evident.

– Ce vrei să spui?

– Că în ziua în care le-ai dat maşina, au omorît nişte oameni...

Şi îi povesti ce se întîmplase pe munte cu Heidi şi cu John şi cum reuşiseră să afle că era vorba de maşina ei. De astă dată, Pamela se îngălbeni.

– Dar nu ştiam nimic de toată povestea asta, îţi jur, spuse ea cu o voce pierdută. Nu vreau să mor. Ce trebuie să fac?

Malko o privi cu o mare atenţie în ochi.

– Spune-mi ceea ce ştii şi n-o să mai fi în pericol.

– Dar, ce anume?

– Săptămîna trecută, într-o seară, ai fost la barul hotelului Bristol, însoţită de doi bărbaţi, un arab şi un european. Cine erau?

Înainte de a răspunde, Pamela îşi trecu mîna peste urma vînătă de pe gît, după strînsoarea lui Selim. Se gîndea intens, cu privirea aţintită în ochii lui Malko. Apoi, surîse decepţionată:

– După ce o să obţii informaţia, o să pleci şi i se poate întîmpla orice, spuse ea cu amărăciune.

– Nu, răspunse Malko, îţi promit.

Ea suspină şi îşi dădu capul pe spate.

– Bine, trebuie să încerc să am încredere în dumneata. Cel pe care l-ai numit "arab", este un diplomat irakian, Tarik Hamadi. Este secretar la ambasada Irakului de la Bruxelles. Mă întîlnesc cu el din cînd în cînd, numai cînd vine la Viena să-şi viziteze prietenii din OPEC.

– Unde l-ai cunoscut?

– La Londra, cînd se afla acolo la post.

– Este unul din "clienţii" tăi?

– Da, răspunse ea, cu o uşoară ezitare. Dar e un tip foarte delicat, încîntător, aş putea spune.

– El ţi-a cerut maşina împrumut?

– Da.

– Şi cum ţi-a spus?

– Că avea nevoie de ea pentru o întîlnire discretă şi nu voia să folosească maşina diplomatică. Era vorba despre o femeie. Ceva mai special...

– Şi cea de-a doua persoană cu care ai fost la bar?

– Nu îl cunosc. Venise de la Bruxelles cu Tarik. Am petrecut seara toţi trei. Apoi Tarik m-a lăsat cu el. Şi a venit la mine.

Altfel spus, diplomatul irakian "închiriase" serviciile Pamelei pentru amicul său. Era un progres...

– Spune-mi totul, insistă Malko. Pînă şi cele mai mici detalii pot fi utile. După părerea mea, din cauza acestui personaj vor să te omoare. Dar nici eu nu înţeleg de ce...

– Tipul e american, explică Pamela. Se numeşte Georges. Are vreo cincizeci de ani, e foarte drăguţ şi curtenitor. Nu făcuse dragoste de foarte mult timp şi nu se prea pricepea. Dar cred că i-am plăcut foarte mult. Pentru că mi-a cerut numărul de telefon.

– Şi i l-ai dat?

– Nu, i-am răspuns să mă caute prin Tarik. N-am chef să mă sune orice maniac...

– Şi după aceea?

– A plecat în zori, cînd a venit Tarik să-l ia. Şi mi-a spus să-l caut la telefon.

– Unde?

– Mi-a lăsat un număr, de la Bruxelles.

– Ce număr?

– Nu-l ştiu pe dinafară. Îl am acasă, la Viena.

– I-ai spus lui Tarik de acest număr?

– Nu.

Malko simţi că i se ia o piatră de pe inimă. Se ridică.

– Bine, plecăm la Viena.

Era posibil ca, din pricina acelui număr de telefon, să fi plecat cei doi ucigaşi pe urmele Pamelei Blazer. Pentru că misteriosul Georges îi povestise probabil lui Tarik. Şi trebuia găsit, înainte de a fi prea tîrziu.

– Stai puţin, spuse Pamela. Ce se va întîmpla după ce îţi dau numărul?

– Încă nu am idee? recunoscu Malko. Dar, oricum, îţi vom asigura protecţia.

– Şi logodnicul meu unde este?

– Nici asta nu ştiu. Cu Mandy Brown, probabil, o să-l găsim pe undeva. Hai să mergem.

Cursa contra-cronometru se desfăşura cu toată viteza. Dacă irakienii aflau că CIA reuşise să ajungă la "Georges", acesta era într-un real pericol.

Capitolul X

Mandy Brown dispăruse! Ca și tînărul duce de Wittenberg. O mulțime de invitați continua să danseze cadrilul în fața castelului și consuma, fără restricție, felurite băuturi în pahare înalte. Chris Jones se "reanimase" cu un pahar uriaș de Johnny Walker pur. Iar Pamela, după ce colindase toată peluza și întregul castel, încadrată de cele două gorile și de Elko Krisantem, încerca să admită realitatea – Kurt dispăruse. Răpit de diabolica Mandy Brown...

– Mizerabilul ăla o să mi-o plătească! șuieră Pamela.

Se îndreptă spre parking. Era mai bine să nu se mai afle la fața locului în momentul în care avea să fie descoperit cadavrul celui de al doilea irakian, strangulat de Elko. Turcul se așeză la volan. Malko și Pamela în spate, iar cele două gorile în mașina de protecție. Cu destinația – Paris. Pamela aprinse o țigară și începu să tușească. O mai durea încă gîtul. Apoi se întoarse spre Malko cu o privire inchizitorială.

– Și dumneata ce amestec ai în istoria asta? Kurt mi-a povestit că ai un castel, că ești un obișnuit al petrecerilor mondene...

– E drept că am un castel, recunoscu Malko, dar monden sînt doar din cînd în cînd...

Și nu mai adăugă nimic. Dar Pamela nu era proastă. Încet-încet, abrutizată de spaimele acelei nopți și legănată de mașină, adormi și alunecă spre Malko. Era straniu, parcurgea același drum, în sens invers, dar lîngă o altă femeie... Malko își privi ceasul. Era trei dimineața. Nu puteau să ajungă prea repede la Viena.

– Ne oprim în Paris, la hotel Plaza Athenée, îi spuse el lui Krisantem.

...

Pamela Blazer dormea goală, pe burtă, cu pletele negre răspîndite pe aşternut. Malko deschise ochii şi o contemplă cîteva secunde. Era într-adevăr splendidă, cu şoldurile în formă de amforă. Avea o talie foarte subţire, picioarele lungi şi întregul ansamblu avea o doză uriaşă de erotism pentru orice bărbat. Avea o piele mătăsoasă şi mată ce emana un parfum dulce, de femeie adormită. O creatură de vis...

Ea insistase să stea în aceeaşi cameră cu Malko. De o parte şi de cealaltă, în camere separate, se aflau Chris, Milton şi Elko.

Malko puse mîna pe telefon. Era momentul să mai transmită ceva veşti celor de la CIA. Iar centrala unui hotel prezenta destulă siguranţă. Formă numărul lui Jack Ferguson care răspunse la al treilea apel.

– Sînt la Paris, anunţă Malko. S-au întîmplat o groază de chestii, dar cred că mă aflu pe drumul cel bun. Aş vrea să obţii nişte informaţii despre un oarecare Tarik Hamadi, diplomat irakian de la Bruxelles.

Îşi dădu apoi numărul de telefon şi închise. Pamela nu se trezise. Se mişcă uşor în somn şi Malko îi văzu urmele oribile de degete pe gît.

În timp ce se întreba dacă n-ar fi cazul să profite imediat de acest cadou regal care dormea lîngă el, sună telefonul.

Era Jack Ferguson, foarte surescitat.

– Tipul al cărui nume mi l-ai dat răspunde de toate operaţiunile speciale ale Serviciilor irakiene din Europa, anunţă şeful staţiunii CIA de la Viena. Operează de foarte mulţi ani pe aici şi raportează direct şefului statului irakian. E un tip cu mare greutate.

– Nici nu mă mir, răspunse Malko.

– Ai aflat ceva şi despre cea de a doua persoană pe care încercăm să o identificăm?

– Da, însă o să-ţi spun între patru ochi. Ne întoarcem chiar

azi. Închise telefonul în momentul în care Pamela se trezise şi se întindea ca o pisică, zîmbind puţin tulbure, cu o privire ciudată în ochii ei imenşi.

– Este prima dată în viaţa mea cînd mă trezesc lîngă un bărbat fără să fi făcut dragoste cu el, spuse ea.

– Pentru orice există un început, răspunse Malko.

– Şi nu am cu ce să mă îmbrac, începu ea. Cred că ar trebui să te duci să-mi cumperi o rochie de la *Ungaro*, peste drum.

Evident că în costumaţia de epocă n-ar fi putut trece neobservată. Ea sări din pat şi Malko îi admiră balansul şoldurilor, în timp ce se îndrepta spre baie. Oare cum ajunsese tocmai din Caşmir, în situaţia actuală? Avusese nevoie de o voinţă de fier, pe lîngă calităţile naturale...

Ea reapăru într-un halat de baie, nemachiată, şi se aşeză pe marginea patului, prietenoasă.

– Mă bucur mult că nici măcar nu ai încercat. Nu-mi place să fac dragoste. Cînd eram la Bombay am servit drept parteneră unui fel de fakir care prezenta un număr pentru turişti. Era dotat de la natură cu o monstruozitate uriaşă, neobosită. Eram pe scenă toată ziua, de dimineaţă de la opt, pînă la miezul nopţii. Am crezut că n-o să scap cu viaţă, mă făcea să sufăr îngrozitor şi m-a dezgustat definitiv de dragoste.

– Şi cum ai scăpat de el?

– L-am omorît, spunse ea cu simplitate. Într-o zi cînd băuse. I-am tăiat sexul acela monstruos cu un pumnal şi a murit într-o baltă de sînge. A fost prima dată în viaţa mea cînd m-am simţit fericită...

Nu mai era nimic de adăugat...

Malko făcu şi el repede un duş. Se grăbea să se întoarcă la Viena. Acum, cel puţin, ştia cu cine avea de a face. Deşi nu cunoştea motivele pentru care irakienii acţionaseră cu atîta ferocitate. Nu putea fi numai din cauza krytronilor. Iar Pamela habar n-avea de nimic.

Chris Jones intră în cameră, după ce bătuse la uşă. Foarte

prost dispus.

– Am cerut un "breakfast" explică el. Şi mi-au adus două chifle şi o cafeluţă. Nici nu mă mir că sînt aşa de prost dezvoltaţi francezii ăştia... Şi acum ce facem?

– Veniţi cu noi la Viena, spuse Malko. Nu cred că irakienii au renunţat la ideea de a o lichida pe Pamela.

– Şi o să ne duceţi să vă vedem şi castelul?

– Dacă totul se petrece ca lumea, sigur că da. Hai, grăbiţi-vă, plecăm peste două ore.

***

Pamela Blazer era foarte tristă. Uitase cu desăvîrşire momentul de destindere de dimineaţă. Cu cît se apropia de casă, se simţea mai nesigură. Se întoarse spre Malko:

– Uite ce e, am senzaţia că mă duceţi cu preşul... N-am nici un chef să mă amestec în treburile voastre. Dacă îţi dau numărul de telefon, ăştia chiar mă omoară! Lasă-mă să am o explicaţie cu ei.

– Şi aşa te vor omorî, protestă Malko. Pentru că ştii prea multe despre ei.

Ajunseră în faţa casei ei. Înainte de a o putea împiedica, Pamela sărise din maşină şi alerga spre uşă. Chris Jones se repezi după ea. Din cauza avansului pe care îl avea, ea reuşi să ajungă la lift şi să închidă uşa. Gorila se îndreptă cu toată viteza spre scări. Malko şi Milton veneau după ei. Dacă Pamela reuşea să se închidă în casă, avea tot timpul să distrugă hîrtia cu numărul de telefon şi nu mai aveau ce să-i facă...

Cînd Chris Jones ajunse la capătul scărilor, o văzu pe Pamela umblînd la uşă. Reuşi să o deschidă în momentul în care Chris, cu un efort extraordinar, se aruncă asupra ei ca un jucător de rugby, placînd-o la sol.

Pamela căzu cu un urlet de fiară, care peste cîteva clipe se pierdu în zgomotul asurzitor al unei explozii. Un nor de foc, de fum şi de praf încărcat cu fel de fel de resturi, izbucni pe uşă,

în timp ce proiectile de toate mărimile săreau pînă la înălţimea unui om. Milton Brabeck şi Malko, deşi se aflau cu un etaj mai jos, simţiră la rîndul lor, suflul fierbinte al exploziei. Toată casa se zgîlţîi din temelii.

– Ce dracu se întîmplă aici? urlă Milton, scoţîndu-şi arma. Se făcuse linişte între timp. Se auzeau uşi care se deschideau, oameni ce alergau pe paliere. Malko ajunse lîngă Chris şi Pamela care încercau să se ridice, acoperiţi cu moloz. Fata plîngea în hohote, privindu-şi apartamentul devastat. Ceea ce semănase cu o frumoasă bomboniera roz, numai mătăsuri şi oglinzi, se transformase într-un bunker luat cu asalt. Din splendida măsuţă creată de Claude Dalle nu mai rămăseseră decît nişte fiare negre şi răsucite.

Chris Jones smulse o draperie care mai ardea, iar Milton reuşi să găsească un extinctor şi să stropească resturile ce fumegau, de teama unui incendiu ascuns. Uşa se transformase în ţăndări, geamuri nu mai existau, totul fusese pulverizat. Pamela se lăsă în genunchi pe o canapea cu pernele arse. Total răvăşită, tremurînd.

– Doamne, Doamne, ce mi se întîmplă?!...

– Ce să fie, au mai încercat o dată să te omoare, îi răspunse simplu Malko. Cu o tehnică arhicunoscută la Beirut. O porţie de explozibil lipită de spatele uşii. Deschizînd-o, ai lovit-o de perete şi s-a declanşat detonatorul. Dacă Chris nu te-ar fi aruncat pe jos, acum te adunam cu fărăşul...

Cei din clădire veneau să constate dezastrul, muţi de uimire. Viena nu era un oraş unde lumea să se fi obişnuit cu atentatele. Pamela îi întîlni privirea lui Malko şi începu să plîngă şi mai tare. Mirosul acru al explozibilului, amestecat cu praful ridicat şi miasmele incendiului, făceau atmosfera irespirabilă.

– Te rog să mă ierţi, îi spuse ea. O să fac tot ce îmi spui...

– Hai să plecăm de aici, spuse Malko. Încearcă să găseşti hîrtia totuşi. O să vorbim mai tîrziu cu cei de la poliţie.

Pamela Blazer se ridică şi se îndreptă spre dormitor. Nu

era nevoie să mai deschidă uşa, oricum nu mai exista... Patul uriaş, creaţie Claude Dalle stil "Art Deco" era plin de moloz, iar aşternuturile din mătase erau nişte biete zdrenţe înnegrite.

Malko văzu că dădea la o parte un tablou, descoperind uşa unui mic seif. Scoase din el doi săculeţi din piele şi închise la loc uşa.

– Să mergem, spuse ea.

În cinci minute, îmbătrînise cu zece ani. Jos, găsiră o maşină a Poliţiei şi una a pompierilor. Plecară spre Liezen. Era cel mai bun loc pentru a se simţi în siguranţă. E drept că dacă Alexandra se afla acasă, putea să mai izbucnească încă un "incendiu", dar merita să riste.

Pamela Blazer era asul lui din mînecă...

•••

Fatima Hawatmeh îşi aranjă toaletele în şifonierul din camera ei de la Intercontinental. Făcu apoi o baie. Era o libaneză nu chiar obişnuită, ci dintre cele ce dispuneau de posibilităţi elegante de trai şi îşi puteau permite să cutreiere Europa în lung şi în lat. Era tunsă scurt, cu ochii negri ca tăciunele şi gura senzuală, încărcată de bijuterii şi bronzată impecabil. Era înaltă, cu umerii laţi şi picioarele lungi, o veritabilă alură de sportivă, îndulcită de sînii rotunzi şi plini şi de şolduri bine desenate. Se autoadmiră cîteva minute în oglindă. Cum intrase în aeroport, fusese abordată de un bărbat de vreo cincizeci de ani care o invitase la cină. Succesul ei, ca femeie, era deci garantat. Se ştia, de altfel, atrăgătoare, cu bluza foarte mulată pe bust şi cu pantalonii colanţi din piele. Se gîndea chiar că nu i-ar strica o mică aventură, deşi nu era genul care să se dea neapărat în vînt după bărbaţi.

Cineva bătu la uşă. Merse să deschidă. Un mustăcios aproape pitic îi întinse o valijoară, fără să scoată un cuvînt şi se retrase.

Fatima încuie uşa şi aşeză valiza pe pat. În interior, era

dublată cu un strat de burete în care fuseseră amenajate mai multe alveole. În ele se aflau: un Walther PKK dotat cu surdină, două mini-doze de *Semtex* cu detonatoare miniaturizate, trei ace îmbibate cu o otravă la fel de violentă ca binecunoscuta curara, ce puteau fi fixate pe diferite obiecte, produse de machiaj, ochelari de soare, un micro-emiţător radio şi două stilouri-pistoale asemănătoare cu cel pe care îl folosise pentru a-l lichida pe Farid Badr, la Roissy.

Trebuie să spunem însă că Fatima nu era libaneză, ci irakiană. Începuse de foarte tînără să militeze în partidul BAAS, tatăl ei fiind ofiţer superior în armata irakiană. Fusese ucis în timpul războiului dintre Iran şi Irak, ca şi soţul ei.

Ea se înrolase apoi în Serviciile secrete, descoperindu-şi vocaţia de a ucide cu sînge rece. Se mirase şi ea cît de uşor lichidase pe unul dintre opozanţii lui Saddam Hussein, la Marbella. Făcuseră dragoste, după care omul adormise, avînd la bord şi o importantă doză de Johnny Walker bine amestecat cu un drog puternic. În timpul somnului, Fatima îi trăsese un glonte în cap cu pistolul Walther...

Dotată cu un fizic ce nu lăsa bărbaţii indiferenţi, cunoscătoare a cîtorva limbi, araba, franceza, engleza şi ivrit, putea să treacă drept oricine. Îi trebuia doar un paşaport – fals desigur – pentru că nu fusese încă reperată de nici un serviciu secret. Nu trecuse de foarte mult timp prin Irak, viaţa ei fiind o goană continuă prin hotelurile din Europa. Fatima era la fel de bine pregătită ca unii "ucigaşi" ai Mossadului. Ştia să folosească ultimele descoperiri tehnice în materie de maşinuţe ucigătoare şi nu avea nici cea mai mică strîngere de inimă. Era singura femeie din Serviciile secrete irakiene folosită pentru acest tip de operaţiuni.

Ridică falsul capac din interiorul valijoarei şi descoperi o documentaţie foarte bogată despre cele două persoane pe care trebuia să le lichideze. Malko Linge, un agent al CIA şi Pamela Blazer, o prostituată de lux. Niciodată nu avea habar de motivaţia asasinatelor şi nici nu o interesa. Era treaba

şefilor ei.

Încuie valijoara şi-i potrivi cifrul de aşa manieră încît, dacă cineva ar fi încercat să o fure, era definitiv condamnat şi ar fi sărit în aer odată cu valiza. Formă apoi un număr de telefon din Frankfurt.

Pentru că proprietarul nu era acasă, lăsă un mesaj codificat în engleză.

"Am sosit cu bine, am şi materialele cu mine. Şi încep treaba". Era singurul tip de contacte pe care îl întreţinea cu Centrala. Ordinele îi soseau prin curier şi le găsea direct la hotelul unde se oprea.

•••

Soneria răsuna în gol. Malko numără ţîrîiturile, cinci, şase, şapte. La telefon fusese branşat un difuzor în care sunetele erau uşor bizare. Pamela Blazer strîngea receptorul cu toată forţa. Chris Jones era pregătit să înregistreze convorbirea pe un mic magnetofon.

Era o linişte desăvîrşită în biblioteca de la Liezen. Malko o tratase pe Pamela cu o doză bună de vodcă-citron ca să-i redea o voce normală şi să o facă să uite atrocităţile prin care trecuse. Privirea ei însă nu revenise la normal. Încercau să vorbească cu misteriosul Georges din Bruxelles. În momentul în care se pregătea să pună receptorul în furcă, omul răspunse:

– Alo?

Vocea masculină era gîfîită, ca şi cînd omul ar fi alergat. Chris porni magnetofonul. Pamela amuţise. Malko îi făcu un semn disperat ca să o determine să vorbească.

– Georges!

– Cine este?

– Pamela sînt, te sun de la Viena. Doar tu mi-ai dat numărul, nu-i aşa?

– Ah, Pamela!

În vocea lui se simţea o bucurie sinceră. Malko se mai linişti puţin. Începea să mai spere.

– Tocmai voiam să închid, spuse Pamela.

– Eram în baie, explică Georges. Nu aşteptam nici un telefon. Dar ştii că mi-ai făcut o surpriză! Eşti foarte drăguţă că m-ai sunat!

– Nu vii la Viena?

– Din păcate nu pot, dar poate vii tu la Bruxelles.

Pamela amuţi din nou. Cu cea mai mare viteză, Malko îi scrise pe o hîrtie "da, da" şi i-o arătă. Ea reluă cu o voce puţin forţată.

– Sigur că vin.

Georges scoase un chiot de bucurie.

– Nici nu ştii ce bucurie îmi faci! Sper să nu fii prea ocupată şi să ne putem vedea în voie.

– Ei, lasă, o să mă descurc eu... spuse Pamela. Dar tu?

– Eu nu am nici un fel de probleme. Am foarte mult de lucru, dar o să-mi fac timp. Cînd vii la Bruxelles?

"Mîine" scrise Malko pe hîrtie.

– Mîine, repetă Pamela docilă.

După cîteva secunde, Georges propuse:

– Vrei să ne vedem pe la orele opt în holul hotelului *Amigo*, lîngă *Grande Palace*? E un loc foarte plăcut.

– De acord, răspunse Pamela. Vin .

– Bine, atunci pe mîine.

El închise, iar Pamela îşi prinse capul între mîini. Spuse apoi cu o voce albă de groază:

– Din cauza ta fac o groază de prostii. Pentru asta mă vor ucide precis...

Malko nu-i răspunse, pierdut în gînduri. Încercînd să înţeleagă de ce îşi asumaseră irakienii un asemenea risc, voind să o omoare pe Pamela, numai ca CIA să nu poată ajunge la Georges prin ea.

Singurul răspuns valabil trebuia găsit în legăturile dintre Georges şi irakieni. Aparent, secretul acestor legături trebuia păstrat cu orice preţ.

Dar, de ce?

Capitolul XI

Holul hotelului *Amigo* avea aparenţa vătuită a unui club englezesc. Cu toate acestea, la cîţiva metri distanţă, hoarde întregi de turişti japonezi şi germani asaltau vechile pietre de la *Grand Palais* cu camere de luat vederi şi aparate de fotografiat.

Pamela Blazer se îmbrăcase cu un complet cuminţel care îi ascundea rotunjimile explozive, îşi lăsase pletele negre pe umeri şi sorbea cu răbdare dintr-un pahar de Cointreau, aşezată într-un fotoliu uriaş. Avea aspecul unei burgheze cuminţi ce îşi asteaptă soţul. Doar picioarele ei lungi, cu ciorapi fumurii, atrăgeau privirile. Instalat la bar, în faţa unui pahar cu vodcă rusească, Malko o supraveghea.

Milton Brabeck aştepta afară, pe strada Lombards, în faţa hotelului, la volanul Mercedesului închiriat. Chris Jones se adăpostise în spatele unui *Herald Tribune*, pe care îl citea cu asiduitate, consumînd dintr-un pahar de Gaston Lagrange. Micul balonaş de cristal dispărea între degetele lui monstruoase. La cîţiva centimentri de mîna lui se afla o servietă în care aşezase cu dragoste pistolul Beretta 92. Iar Elko Krisantem patrula prin preajma hotelului, pîndind mutrele suspecte. După toate cîte se întîmplaseră la Viena...

Era opt şi cinci. Malko dădu peste cap paharul, verificînd crosa pistolului extra-plat şi mai comandă o Stolichnaya ca să implore soarta... Barmanul tocmai îi servea paharul, cînd observă un bărbat care se opri în faţa Pamelei Blazer. Malko simţi că îi creşte pulsul. Necunoscutul trase un fotoliu şi se aşeză. Era chiar omul din fotografie. Avea un chip total nesemnificativ, cu un nas borcănat, uşor chel, genul inofensiv. Tipul de mic funcţionar. Pamela îi zîmbea, puţin crispată.

Conversaţia nu dură prea mult. Se ridicară amîndoi şi traversară holul. Tipul ajungea pînă la bărbia fetei, deşi încerca să stea cît mai drept. Malko îi urmări de la distanţă şi îi văzu că se urcară într-o Audi 100 neagră, garată în parkingul hotelului.

Cînd ieşi din hotel, observă maşina Audi coborînd strada Lombards cu Mercedesul lui Milton Brabeck pe urmele lor. Acum trebuia să aştepte. Malko urcă în camera pe care o închiriase şi îi aşteptă pe Chris Jones şi pe Elko Krisantem.

Telefonul sună peste un sfert de oră.

– Au intrat într-un mic restaurant italienesc, pe strada Fossésaux-Loups, se numeşte *Familia*, anunţă americanul. În apropierea bulevardului Régent. Nu pot să intru fără să fiu observat. În tot cazul, nu sînt urmărit. Numărul maşinii Audi este 756 484.

– Venim şi noi, îi spuse Malko.

Îl lăsară pe Elko Krisantem să păzească camera şi plecară cu un alt Mercedes închiriat. Înainte de a porni, Malko sună la staţiunea CIA de la Bruxelles pentru a afla cui aparţinea maşina Audi neagră.

•••

Georges Bear era în culmea fericirii. De cîte ori se uita la Pamela Blazer, simţea că ia foc. Nu era genul de bărbat care să se dea în vînt după femei, dar ceea ce i se întîmplase la Viena cu Pamela îl scosese din obişnuit, fusese ceva atît de animalic, de necontrolat, iraţional aproape. Nu-şi dădea seama din ce cauză. Poate din pricina pielii ei mătăsoase, a pletelor negre, a ochilor imenşi, a picioarelor interminabile. Degeaba îşi spunea că nu este decît o profesionistă, ideea de a o ţine în braţe, de a o mîngîia, de a face dragoste cu ea, îl înnebunea...

Îşi termină repede cafeaua şi, stăpînindu-şi cu greu nervozitatea, îi spuse:

– Ce-ar fi să ne întoarcem?

Băuseră destul de mult şi se simţea foarte sigur de el. Pamela nu vorbise prea mult şi el nu încercase să o întrebe cu

ce treburi venise la Bruxelles. Nu avea decît o singură idee: să o ţină în braţe.

– Mergem la tine?

Vocea ei era calmă, normală. Georges Bear simţea că îşi pierde şirul gîndurilor. Nu putea să-i explice că era ţinut sub măsuri de strictă securitate. Din cauza activităţii sale.

– Aş prefera să mergem în altă parte, răspunse el, timid. Ai o cameră la *Amigo*?

– Da.

– Nu cred că cei de acolo ar spune ceva. Îi cunosc foarte bine. Plăti şi ieşiră. Spectacolul şoldurilor ce ondulau în faţa lui îi mări dorinţa. Era destul de răcoare aşa că porni caloriferul maşinii. În timpul drumului îşi aşeză mîna pe coapsa Pamelei şi se simţi străbătut de curenţi electrici în contact cu nailonul extra-fin. Ea îi surîdea, absent. Malko îi spuse ce are de făcut şi nu era pentru prima oară într-o asemena situaţie.

Funcţionarul de la recepţie îi întinse cheia, ca şi cînd Georges ar fi fost invizibil şi luară liftul. Prin fereastra camerei se vedeau acoperişurile de ţiglă roşie ale hotelului *Grande Palace*. Abia îşi scosese Pamela taiorul, că Georges se şi aruncă asupra ei, sărutînd-o ridicat pe vîrfuri. Ea îi răspunse cu abilitate, dar fără pasiune. Georges începu să o mîngîie repezit şi cam nepriceput.

– Stai puţin, îi spuse Pamela.

Se dezbrăcă în cea mai mare viteză. Georges Bear realiză în clipa aceea că pentru asemenea momente de extaz era capabil să facă o groază de prostii...

***

Georges Bear se îmbrăcase. Pamela îl observă, întinsă pe pat. Îşi păstrase ciorapii şi pantofii. Chiar liniştit oarecum, Georges nu putea să o privească fără să simtă fiori pe şira spinării. Se aplecă şi o sărută.

– Cît timp rămîi la Bruxelles? întrebă el.

– Încă nu ştiu, răspunse Pamela întinzîndu-se. Nici măcar

nu-ţi ştiu numele întreg...

– Georges, răpunse el. Georges Bear. Adică "ursul".

– Şi cu ce te ocupi aici? întebă ea neglijent.

– Ei, felurite afaceri, răspunse el. De altfel, zilele viitoare mă întorc la Rotterdam. Ai putea să vii cu mine. Măcar două zile. Ne-am duce şi la Amsterdam, unde e foarte frumos.

Trăgîndu-şi ciorapii, Pamela răspunse:

– Poate merg, sună-mă.

Ceva din atitudinea ei îl făcea pe Georges să-şi piardă stăpînirea de sine. De foarte mult timp nu se simţise atît de bine făcînd dragoste. Se aşează din nou pe pat şi începu să o mîngîie.

– Nu pot să mă satur de tine, murmură el.

Ea nu se opuse. Georges se purta ca un licean nepriceput, încîntat pînă la extaz de noua lui jucărie. O întoarse pe toate părţile şi o mîngîie fericit, murmurîndu-i cuvinte calde, ca unei fetiţe.

Cînd, în sfîrşit, coborî în hol, foamea lui nu se stinsese încă. Pamela declanşase în el ceva ce nu se putea stinge cu una cu două.

Probabil că aşa trebuie să te simţi după o doză de droguri. O stare incredibilă de euforie şi senzaţia că pluteşti în plin infern.

***

Chris Jones înjura de mama focului ploaia din pricina căreia urmărea cu mare greutate maşina Audi 100, pe strada Louise. Chiar în apropierea pădurii Cambre, maşina o luă la dreapta spre cartierul rezidenţial Uccle. În mijlocul unor parcuri imense se aflau acolo vile superbe şi reşedinţe dintre cele mai somptuoase. Maşina o luă pe lîngă Observatoire, pe strada François – Folie şi pătrunse pe domeniul unei mari reşedinţe. Chris Jones merse puţin mai departe, apoi opri şi se întoarse în goană spre intrare.

Se aflau în faţa unei enorme reşedinţe care avea şi parking

subteran. Intră acolo și observă locurile cu mare atenție. O mașina manevra în partea din spate. Orientîndu-se după lumina farurilor, se apropie de ea, în momentul în care intra într-o despărțitură rezervată numărului respectiv. Era chiar mașina Audi neagră. Ascuns în spatele unui stîlp de beton, Chris îl văzu pe cel ce se întîlnise cu Pamela, îndreptîndu-se spre o ușă ce comunica cu apartamentele din reședință. Așteptă cîteva clipe, apoi se luă după el. Numai că ușa fusese încuiată. Din fericire, avea în buzunar o mică trusă de chei. În patruzeci de secunde deschise ușa și o închise apoi în spatele lui.

Pe scară, lumina era încă aprinsă și ascensorul era jos.

Chris urcă un etaj pe jos și pătrunse într-un mic hol cochet în care nu se afla nimeni. Nu avea de ales. Trebuia să meargă pe scara de serviciu și să observe la ce etaj se oprise ascensorul. Îl găsi la etajul opt. Pe palier erau două uși. Pe una se afla o plăcuță: Doctor J. Broek – medic internist. Cealaltă nu avea nici un nume. Americanul coborî, ieși pe ușa normală a imobilului și notă adresa. Cel puțin asta era o certitudine. Adresa și numărul mașinii puteau să le ofere măcar cîteva informații.

***

Pamela Blazer fuma, nervoasă. Malko se așeză pe marginea patului ei.

– Asta e, nu mi-a spus decît numele, repetă ea, plictisită. Nu se gîndea decît cum să profite mai bine de mine. Și cred că o să-mi dea precis telefon.

– Nu ți-a spus nimic despre ce face?

– Nu, mi-a spus doar că face afaceri, călătorește mult. Locuiește singur, dar nu-i place să primească pe nimeni la el.

– Și ce o să facă la Rotterdam?

– Habar n-am!

Rotterdam este cel mai mare port european. Nu este deloc o stațiune de vacanță... Pamela stinse țigara în scrumieră și

explodă:

– M-am săturat de toate astea! Acum că ați ajuns la tipul ăsta eu pot să mă retrag, sper...

– La Viena? întrebă Malko. Se vede că ultima experiență nu ți-a folosit la nimic...

– Nu, răspunse ea. O să plec la Bombay, unde mai am prieteni. Și o să mă întorc peste cîteva timp. Mi-e îngrozitor de frică să mai rămîn aici.

Malko își puse mîna cu blîndețe peste a ei.

– Trebuie să rămîi. Aici nu riști nimic. Te vom proteja ziua și noaptea. Apoi nu ai decît să pleci unde vrei, la Bombay sau la New York, treaba ta. Și nu ai de ce să-ți faci probleme, te vom ajuta.

Se ridică să plece, dar Pamela îl reținu.

– Te rog să rămîi. Mi-e frică să stau singură.

Mai rămase cîteva minute lîngă ea. Chris Jones se întorsese cu adresa lui Georges Bear. Deci, făceau un pas înainte. Rămînea să descopere de ce țineau irakienii secrete legăturile lor cu Georges Bear.

***

– Trimite șoferul la *Cosmos Trading Corporation*, ordonă Tarik Hamadi cu vocea străbătută de furie, să-i spună lui Georges Bear că trebuie să ne întîlnim peste o oră în locul pe care îl știe.

Ca să se calmeze, irakianul începu să facă curse prin biroul pe care îl avea la etajul trei al ambasadei Irakului, o clădire din beton gri, pe strada Florida, în cartierul Uccle, la cîteva sute de metri de apartamentul lui Georges Bear. Se instalaseră amîndoi la Bruxelles din diverse motive. Mai întîi, nulitatea Serviciilor secrete belgiene care habar nu aveau ce se întîmplă pe propriul lor teritoriu. Apoi pentru discreția băncilor și a oamenilor de afaceri locali. Mai era și apropierea orașelor Anvers și Rotterdam. Și, în sfîrșit, faptul că extrema dreaptă era încă foarte puternică și foarte bine structurată în Belgia, cu

numeroase reţele subterane de amiciţie în rîndul forţelor de ordine. Iar lupta împotriva Israelului le făcea o mare plăcere...

Ascultă încă o dată banda cu convorbirile telefonice ale lui Georges Bear, bandă ce îi fusese adusă o dată cu micul dejun. Oamenii lui supravegheau din prudenţă postul telefonic al lui Georges Bear. Sigur că era vorba de un colaborator credincios, dar prudenţa nu strică niciodată.

Tarik Hamadi descoperise toată afacerea. Mizerabila de Pamela Blazer era la Bruxelles, în timp ce Fatima Hawatmeh o aştepta la Viena! Iar blegul de Georges Bear se întîlnise cu ea... Fără să-i sufle o vorbă... Irakianul încercă să-şi dea seama ce se putea întîmpla. Conversaţiile surprinse erau clare. Din partea lui Bear era o chestiune pur sexuală. Fusese un imbecil cînd îi oferise o asemenea distracţie la Viena! Dar prezenţa Pamelei Blazer nu putea fi o întîmplare. Descoperise prea tîrziu, după ce pierduse doi oameni, că individa era protejată foarte bine, probabil de Serviciile secrete americane şi israeliene. Ea îi condusese pe noii ei amici direct la Georges Bear! Tarik Hamadi simţea o sudoare rece curgîndu-i pe spate. Dacă lucrurile astea s-ar fi întîmplat cu o lună mai devreme, ar fi fost un dezastru. Acum nu putea să fie decît o întîrziere, cu condiţia să acţioneze foarte eficient. Primul lui reflex fusese să trimită doi "băieţi" la Georges Bear ca să-l lichideze. Numai că nu se putea atinge de el fără acordul lui Saddam Hussein în persoană. Iar că să-l obţină, trebuia să explice cum dăduse greş. Ceea ce putea avea consecinţe foarte grave pentru el. Consecinţe sub formă de spînzurătoare...

Era mai bine să încerce să spele rufele murdare în familie. Privi spre masa verde a păduricii Cambre, spunîndu-şi că, dacă nu se putea atinge de Georges Bear, nimeni nu-l oprea să o lichideze pe Pamela Blazer şi pe agentul de la CIA. Atîta vreme cît agenţii americani nu intrau în contact direct cu Georges, nu era nici un pericol.

Formă numărul delegaţiei irakiene de la OPEC din Viena şi lăsă un ordin în arabă. Fatima Hawatmeh urma să vină de

urgență la Bruxelles.

Abia trecuseră douăzeci de minute. Se grăbea însă la întîlnirea cu Georges Bear. Mercedesul negru îl aștepta jos. Se așeză pe bancheta din spate, gînditor. Cine erau oare adversarii lui? Ibrahim Kamel fusese împușcat iar Selim strangulat. Era deci în acțiune serviciul operativ al unui mare Oficiu de spionaj. Iar noua complicație era Pamela Blazer care știa acum că erau pe urmele ei pentru a o lichida. Oare vorbise cu Georges Bear despre asta?

Mașina intră pe strada Langeveld pentru a ajunge la șoseaua Waterloo și de acolo la micul lac din apropierea pădurii Cambre. La această oră a dimineții nu era nici țipenie prin preajmă. Observă mașina Audi neagră cu Georges Bear la volan. Acesta coborî și veni în Mercedes, vizibil îngrijorat.

– Ce se întîmplă? întrebă el. Avem foarte mult de lucru în dimineața asta. Și dacă vreți ca totul să fie gata...

– Se întîmplă lucruri grave, spuse Tarik Hamadi. Te-ai întîlnit cu fata de la Viena, Pamela Blazer.

Prins pe picior greșit, Georges reacționă ca un licean. Niciodată irakianul nu îi vorbise pe un asemenea ton. Era brutal, iar el nu-i înțelegea furia. În definitiv, prin el o cunoscuse pe fată.

– Da, recunoscu el. Mi-a telefonat spunîndu-mi că vine la Bruxelles. Am cinat împreună ieri seara.

– Și...

Georges Bear nu răpunse. Jenat și stupefiat. În fața nedumeririi lui, Tarik Hamadi se hotărî să-i spună adevărul.

– Uite ce e... Cu fata asta e o mare problemă, explică el. A fost deturnată de americani de la scopul inițial. Nu știu cine, CIA sau FBI-ul.

La auzul cuvintelor FBI, Georges simți că i se răcesc mîinile, amintindu-și o zi din 1979, în care oamenii de la FBI veniseră în biroul lui și îl acuzaseră că vînduse 60 000 de obuze de 155 mm Africii de Sud care se afla sub embargou. Puțin mai tîrziu, Curtea federală din Vermont îl condamnase la

patru luni de închisoare.

Dezgustat şi falit îşi părăsise locurile de origine şi venise în Europa. Se reculese şi îi spuse lui Tarik Hamadi:

– FBI-ul nu are ce să-mi facă! Nici măcar nu mai sînt cetăţean american şi în Belgia ei nu au nici o putere.

– Bineînţeles, recunoscu Tarik Hamadi. Dar te pot da pe mîinile israelienilor. Şi ştii foarte bine ce s-ar întîmpla... Poate un accident, ca la Cairo...

Cu un an înainte, un inginer englez care lucra pentru irakieni zburase pe fereastră ca din întîmplare şi se făcuse praf cu cinsprezece etaje mai jos. Era un "accident" semnat Mossad... Georges Bear îl privi pe Tarik Hamadi cu încăpăţînare.

– Şi chiar sînteţi siguri că fata asta lucrează pentru americani? Nu mi-a pus nici o întrebare.

– Ai dus-o acasă?

– Nu.

Tarik Hamadi respiră uşurat, fără să-şi facă însă prea mari iluzii. Pamela Blazer nu putea să fie singură la Bruxelles. Va trebui să-şi procure lista clienţilor de la Amigo ca să se lămurească. Era de preferat ca Fatima Hawatmeh să vină cît mai repede. Dacă reuşea să elimine echipa de la CIA, se putea declara mulţumit.

– Să nu te mai întîlneşti cu Pamela Blazer sub nici o formă, ordonă el. Şi oricum, trebuie să schimbăm locurile foarte repede.

– Imediat? tresări Georges Bear.

– Chiar ai chef să-ţi termini zilele cu un glonte în cap? În ziua în care vor afla că lucrezi pentru noi, eşti un om mort!

– Dar treaba nu-i priveşte deloc, protestă Georges Bear. Irakianul ridică din umeri.

– Se întîmplă că ăştia ne consideră cei mai de temut duşmani ai lor. Asta e!

Georges Bear nu răspunse, cufundat în gînduri. Nu îndrăznea să-i mărturisească că fusese lovit chiar în inimă de

şugubăţul zeu Cupidon şi că se îndrăgostise nebuneşte de Pamela Blazer. Şi că nu avea nici un chef să meargă în Irak.

– Şi cum vrei să mă scoţi de aici? întrebă el.

– Prin Rotterdam şi cît mai curînd posibil.

– Bine, spuse Georges, o să mă pregătesc.

Pusese deja mîna pe portieră. Tarik Hamadi îl reţinu.

– Trebuie să-ţi organizez protecţia. Începînd de astăzi, doi dintre oamenii mei vor fi tot timpul în preajma ta.

Georges Bear coborî din Mercedes şi se urcă la volanul maşinii sale, pradă unor sentimente contradictorii. Revelaţiile făcute de Tarik Hamadi îl înspăimîntau. Şi, în acelaşi timp, era hotărît să se întîlnească din nou cu Pamela Blazer, cu orice risc.

Era foarte simplu. Nu se gîndea decît la ea şi la ceea ce simţise cu o zi înainte. În mod cu totul brutal, vechiul lui vis de inginer, vis ce era pe punctul de a se realiza, i se păru lipsit de importanţă faţă de cucerirea pe care o făcuse în persoana sublimei Pamela Blazer.

***

Revenit în biroul său, Tarik Hamadi îşi aprinse o ţigară, pradă angoasei. Simţise reţinerea lui Georges Bear cînd îi vorbise de plecarea în Irak. Imbecilul ăsta se legase prea tare de Pamela Blazer. Era un motiv în plus să o lichidezel

***

Şeful staţiunii de la Bruxelles privea metrii de hîrtie ce se revărsau din telex. Venise şi Jack Ferguson de la Viena. Morton Baxter, şeful de la Bruxelles, se uita la Malko cu o privire stranie. Nu se simţea deloc în apele lui.

– Aţi descoperit o dinamită. Şi cînd mă gîndesc că toate astea se întîmplă sub nasul meu!

Trecu un îngeraş plăpînd, făcînd o reverenţă, oripilat de atîta incompetenţă...

– Cine este Georges Bear? întrebă Malko.

– Să-ţi spun mai întîi despre maşina Audi de culoare neagră. Este înregistrată pe numele unei societăţi, *Cosmos Trading Corporation*, care se află pe strada Stalle, din Bruxelles, la numărul 57. Am studiat în amănunt problema şi am descoperit că, în realitate, societatea se află la Delaware, din 1986. FBI-ul ne-a comunicat în dimineaţa asta numele principalilor ei acţionari. Cel mai important se numeşte Georges Bear. Adică amicul Pamelei. Iar el locuieşte chiar la adresa indicată de Chris Jones.

– Deci ăsta este omul nostru...

– Şi cu ce se ocupă?

– Uite, citeşte...

Malko luă bucata pe care i-o întindea.

Georges Bear, născut la 5 martie 1932, în Ontario. Ofiţer artilerist în armata canadiană. A lucrat, începînd din 1960, la proiectul unui tun uriaş care a reuşit să expedieze un satelit la 180 km altitudine. În urma acestei experienţe, a obţinut cetăţenia americană. După care s-a ocupat de un proiect şi mai extraordinar: un tun uriaş , cu o lungime de cincizeci de metri, capabil să expedieze la 400 km distanţă încărcături chimice sau nucleare cu o viteză iniţială de trei ori mai mare decît viteza sunetului. În pofida precedentului său succes, guvernul american îi taie creditele pentru acest proiect, descoperind între timp metoda mai eficientă a rachetelor. Pentru a supravieţui, Georges Bear scoate atunci la iveală un tun de 155 mm ultramodern, cu bătaie foarte lungă şi începe să îl vîndă în lumea întreagă. Atunci au început necazurile. A făcut tîrg cu Africa de Sud, care pe atunci se afla sub embargou şi le-a livrat tunuri şi muniţie. FBI-ul a început să-l caute. A fost arestat, judecat şi condamnat la patru luni de închisoare într-un penitenciar din Pennsylvania. După ispăşirea pedepsei, părăseşte Statele Unite şi renunţă la cetăţenia americană. Este depistat în Austria unde, în 1984, livrează Iranului 200 de tunuri de 155 mm şi 150 000 de obuze speciale, pentru o sumă de 600 milioane dolari. Dar

tranzacţiile se întrerup brusc, în urma descoperirii a 56 de tunuri în portul iugoslav Kardeljevo. Din momentul acela i s-a pierdut urma.

Malko aşează telexul pe masă. Acum, tot ceea ce se petrecuse în ultimele două săptămîni apărea într-o lumină nouă. După ce colaborase cu Africa de Sud şi Iranul, Georges Bear avea un nou client, Irakul.

– Aparent şi-a schimbat gusturile, observă el. Noroc că irakienii nu sînt ranchiunoşi.

– Sînt nişte tipi pragmatici, conchise Morton Baxter. Dar trebuie să le facă nişte servicii extraordinare, ca irakienii să îi ierte colaborarea cu duşmanul lor ereditar.

– Să fi reluat în lucru proiectul supertunului? întrebă Malko. Să fie oare toată povestea legată de afacerea cu krytronii?

– În momentul în care posezi bombe atomice, trebuie să ai şi cu ce să le lansezi, remarcă americanul.

– Dar irakienii au deja avioane speciale şi rachete.

– Sînt prea vulnerabile, obiectă Morton Baxter. Controlul radar al israelienilor este printre cele mai bine din lume şi chiar noi le-am pus la dispoziţie o staţie *AWACS*. Au în permanenţă interceptoare gata să decoleze din deşertul Naghev. Astea sînt capabile să oprească orice avion de vînătoare.

– Dar cu un tun de 155 mm pot fi expediate şi obuze nucleare, remarcă Malko.

Americanul clătină din cap.

– În nici un caz. Irakienii nu sînt capabili să miniaturizeze în asemenea măsură armele nucleare. Iar tunurile lor de 155 mm bat numai pînă la 80 km.

– Şi dacă Georges Bear îi ajută să-şi fabrice rachete?

– Au deja. Sovieticii le-au furnizat rachete SCUD pe care le-au ameliorat şi le-au mărit performanţele. Sînt un fel de vectori care bat peste 300 km.

– Păi astea le-ar ajunge ca să lovească în Israel...

– Da, numai că aceste rachete sînt reperabile prin sistemul anti-rachetă *Patriot*. Nu au cum să ajungă la ei pentru că sînt

relativ lente şi nu prea moderne.

– Deci trebuie să fie vorba de tunul uriaş, conchise Malko, care le-ar permite să lovească Israelul cu încărcături nucleare, graţie progreselor lor în acest domeniu. Asta ar explica foarte bine eforturile pe care le-au făcut irakienii pentru a nu fi descoperite legăturile lor cu Georges Bear.

Şeful staţiunii îi adresă o privire pătrunzătoare.

– Este posibil, dar trebuie să fim siguri. Şi să descoperim cu orice preţ în ce stadiu se află. Compania *Cosmos Trading Corporation* are birouri la Bruxelles. Acolo trebuie să se afle secretul colaborării cu Irakul. Trebuie descoperit. Nu putem să contăm decît pe noi înşine...

– Adică pe mine, remarcă perfid, Malko.

– Şi pe prietenii noştri Chris şi Milton, îl corectă Morton Baxter. Afacerea asta are o prioritate absolută.

– Şi dacă l-am răpi pe acest Georges Bear? sugeră Chris Jones. L-am putea duce undeva şi am afla încet-încet tot ce are în cap...

Sugestia nu a fost primită cu entuziasm... Şeful staţiunii de la Bruxelles tresări puternic.

– Avem şi noi limitele noastre peste care nu putem trece. Nu sîntem sălbatici iar belgienii sînt destul de suspicioşi. Vă sfătuiesc să vă interesaţi îndeaproape de *Cosmos Trading Corporation*. Chris Jones e maestru în violarea încuietorilor...

Chris îşi plecă ochii foarte pudic, dar Malko îl corectă:

– Numai că în spatele încuietorilor trebuie să fie oameni, care nu ne vor lăsa să ne învîrtim pe acolo cum vrem noi.

Morton Baxter îşi luă un aer degajat.

– Dacă acolo nu sînt belgieni, puteţi să vă duceţi liniştiţi.

Milton Brabeck se întristă brusc.

– Doar n-o să cerem paşaportul înainte de a le trage un glonte între ochi...

– Din punct de vedere fizic, există nişte diferenţe vizibile cu ochiul liber între un irakian şi un flamand, spuse Malko. Cred că asta a vrut să spună domnul Baxter.

– Exact, confirmă şeful staţiunii, liniştit în faţa unei înţelegeri atît de perfecte din partea colaboratorilor săi. Încercaţi totuşi să nu declanşaţi un război autentic.

– Ei, dacă îl cîştigăm, nu mai are nici o importanţă, murmură Chris Jones printre dinţi.

Malko se gîndea în continuare la problemele pe care le avea.

– Voi continua să-l abordez pe Georges Bear prin intermediul Pamelei Blazer. Poate ajungem la nişte mărturisiri interesante. O întrebare. Veţi dezvălui israelienilor identitatea şi rolul lui Georges Bear?

– Hotărîrea nu-mi aparţine, răspunse cu prudenţă şeful staţiunii. Langley va decide. Sau poate chiar Casa Albă. În ce ne priveşte, trebuie să păstrăm secretul.

– Şi să încercăm să le cunoaştem pe cele ale lui Georges Bear.

Capitolul XII

Malko rula încet cu maşina pe strada Stalle, în cartierul Uccle. Elegantele reşedinţe rămăseseră în urmă şi se afla acum într-un fel de sat urbanizat, după care drumul continua, desfundat, pe lîngă felurite clădiri şi birouri. Chris Jones arătă cu mîna spre o clădire din sticlă şi beton, puţin mai retrasă, pe un fel de ridicătură.

– Acolo este!

Geamurile verzui ale primelor două etaje reflectau soarele. Erau blindate. Malko se opri ceva mai departe, într-un parking, apoi se întoarse spre Milton Brabeck.

– E rîndul tău, Milton.

Îmbrăcat într-o uniformă a lucrătorilor de la compania de gaze belgiană, gorila arăta superb. Îşi luă sacoşa în care avea chiar şi un Magnum 357 şi o porni spre numărul 61, într-o primă recunoaştere. Pătrunse cu uşurinţă în hol şi cercetă tabloul cu locatari. *Cosmos Trading Corporation* ocupa primele două etaje. Milton urcă în ascensor şi ajunse pe un mic palier. O cameră de luat vederi era plasată deasupra unei uşi blindate, dublate de un dispozitiv de securitate cu infraroşii... Încuietoarea era cu cod şi pe perete se afla un mic difuzor, chiar lîngă uşă. Apăsă pe sonerie, nu auzi nimic, dar peste cîteva momente o voce cavernoasă întreabă:

– Cine este?

– De la gaze.

– Mergeţi la portar.

Şi comunicaţia se întrerupse. Era, fără îndoială, observat prin vizorul de pe uşă. Mai sună o dată şi vocea repetă, fără să se enerveze:

– Mergeți la portar. Noi nu primim decît anunțați dinainte.

Nedorind să trezească bănuieli, Milton plecă și luă ascensorul, pînă la subsol. În boxele marcate CTC se aflau garate mai multe mașini. Toate înmatriculate în Belgia: Încercă ușa de serviciu. Era blindată și încuiată solid... Cînd se întoarse la Malko, era destul de descurajat.

– E un veritabil seif chestia asta, anunță el. Nici nu poți să-ți dai seama ce este înăuntru. La etajul al treilea însă, birourile sînt normale.

– Ne întoarcem la hotel, propuse Malko. Trebuie să ne pregătim foarte serios.

La hotelul *Amigo* o găsiră pe Pamela lipită de televizor în camera ei, sub supravegherea lui Elko Krisantem. În cele din urmă, părea că se resemnase. Încercase, în zadar, să-l caute pe logodnicul ei dispărut la balul costumat. Și pentru că Mandy Brown nu dădea nici un semn de viață, concluzia era lesne de tras...

– Ai primit vreo veste de la Georges Bear? întrebă Malko.

– Nu, răspunse ea. Să-l sun eu?

– Mai așteptăm și mîine, spuse Malko.

Probabil că irakienii reacționaseră. El își dădea seama că nu putea conta pe inginerul canadian să-i ajute. Nu rămînea decît metoda brutalității.

– Acționăm în noaptea asta, le spuse celor două gorile.

•••

Malko se dădu la o parte din fața ușii ascensorului pentru a face loc unei foarte frumoase femei blonde, cu o poșetă din piele de crocodil verde. Era îmbrăcată superb, decoltată atît cît trebuie și parfumată cu *Shalimar*. O creatură superbă. Un pic de dantelă neagră ieșea din decolteu. Cînd o privi, ea îi susținu privirea cu un aer puțin impertinent și chiar provocator.

– La ce etaj mergeți? întrebă el.

– La șase.

Vocea era ușor cîntată, excitantă, distinsă. Puțin în

căutarea unei aventuri. El apăsă pe butonul etajului șase. Peste cîteva secunde, necunoscuta începu să surîdă cu buzele ei groase și spuse cu o voce plină de regret, băgînd mîna în poșeta întredeschisă.

– Scuzați, nu mă pot abține să nu fumez.

Fără această frază banală, Malko nu s-ar fi îndoit de nimic. Dar frumoasa necunoscută avea dreptul să fumeze, dacă o dorea. De ce să-i ceară permisiunea? Foarte atent, urmări mișcarea mîinii drepte, a femeii.

Aceasta ieși din poșetă, ținînd nu un pachet de țigări, ci un tub negru, asemănător unui stilou... Dar nu avu timp să-l îndrepte spre Malko.

Cu o lovitră fulgerătoare, el îi izbi mîna de peretele ascensorului, iar ea scăpă arma, cu un țipăt de durere. Într-o fracțiune de secundă, frumoasa femeie senzuală se transformă într-o viperă, hotărîtă să ucidă, cu privirea plină de ură.

Malko reuși să-i imobilizeze ambele mîini, dar ea îl lovi cu piciorul, reușind să zgîrie vopseaua ascensorului. Din tocul pantofului îi ieșea un ac lung, fără îndoială, otrăvit. Malko reuși să pareze loviturile cu foarte mare greutate, din cauza spațiului restrîns. Încercă să o lovească puternic de cîteva ori, dar fără rezultat. Necunoscuta era expertă în lupta corp la corp și știa să evite toate capcanele. Se luptau amîndoi, fără un sunet, cînd ascensorul ajunse la etajul șase și ușile și deschiseră.

Malko avu impresia că iese dintr-o cușcă plină cu șerpi veninoși. Cu un ultim efort, o respinse pe necunoscută și o luă la fugă sub privirile consternate ale unei cameriste.

Își trase pistolul extra-plat din centură, dar ușile ascensorului se închiseseră deja. Porni în goană pe scări și ajunse jos în momentul în care un grup de japonezi se înghesuiau în lift. Întrebă portarul care îi confirmă că o doamnă elegantă tocmai plecase cu un taxi... Era o clientă a hotelului. Pentru 1000 de franci belgieni, obținu numărul camerei, 321. Nu-i rămînea decît să se ducă să-l caute pe Chris Jones.

***

În camera 321 nu găsiră mare lucru, în afara unei valijoare metalice pe care Chris o mirosi ca un cîine de vînătoare.

– Mai bine o trimitem la TD, spuse el. În mod sigur e protejată cu explozibil. Prea e la vedere, ca să fie o treabă obișnuită.

Luară valijoara. Malko era totuși impresionat. Irakienii faceau eforturi disperate pentru a-i împiedica să le descopere secretul. Avea deci pe urmele lui toată forța reunită a unui mare Serviciu de spionaj. Ca să-și revină din emoțiile încercate, merse la bar și ceru o vodcă. Peste un minut, fu chemat la telefon. Era vocea cavernoasă a șefului stațiunii CIA din Bruxelles.

– S-ar putea să primești o vizită, anunță el. Israelienii au obținut permisiunea să participe la ancheta noastră, după ce s-au tăvălit în lacrimi, pe jos... Așa că, fiți atenți...

– Trebuie să le spun totul?

– Cît mai puțin cu putință. Ei știu acum numele lui Georges Bear și adresa lui. Dar nu știu nimic despre existența Pamelei Blazer.

Între irakieni și israelieni, situația risca să devină insuportabilă.

– Și Serviciile secrete belgiene? întrebă Malko.

– Abia își tîrîie picioarele. Pretind că *Cosmos Trading Corporation* nu se ocupă cu afaceri ilegale. Dar în țara asta, dacă nu-l scuipi pe rege, aproape orice altceva este legal...

– O să acționăm în seara asta, spuse Malko. Să rămîi pe lîngă telefon. În cazul în care...

Milton Brabeck intrase în clipa aceea cu o valiză enormă.

– Cred că stăm bine, spuse el. În afară de o bazuka, am tot ce ne trebuie.

...

În timpul nopții, strada Stalle era pustie. Cei patru bărbați opriră Mercedesul într-o parcare apropiată de clădirea în care se afla CTC. Împrejurimile erau ușor luminate și reușiră să intre fără probleme în subsolul clădirii.

Nu era nici o mașină. Teoretic, clădirea ar fi trebuit să fie

goală. Urcară cu liftul pînă la etajul trei, unde se afla o companie de asigurări. Acolo, uşile erau normale şi Chris Jones forţă încuietorile în cîteva secunde. Mocheta groasă înăbuşea zgomotul paşilor. Se îndreptară spre toaletă. Chris şi Milton îşi ridicară mînecile şi îşi scoaseră ustensilele, ajutaţi de Elko. Fierăstraie, găuritoare, şurubelniţe, foarfeci pentru oţel...

Se puseră pe treabă, decupînd mai întîi podeaua. Apoi, Chris Jones apucă o maşină de găurit enormă şi făcu o gaură verticală în podea. Maşinăria era aproape silenţioasă. În curînd reuşi să facă o deschidere corespunzatoare. Chris Jones luă atunci un fir lung, terminat cu un fel de pară roşie şi îl lăsă uşor prin deschizatura făcută. Dădu apoi drumul unui rezervor lunguieţ, plin cu un gaz somnifer. Se auzi un fîsîit slab şi încăperile de dedesubt se umplură cu gazul respectiv. Nimeni nu putea să reziste fără o mască de gaze pe faţă. Iar efectul dura cam jumătate de oră.

Aşteptară în tăcere. Apoi Milton Brabeck trecu prin gaură o umbrelă din plastic tare, pentru a culege molozul, iar Chris începu să perforeze planşeul. Elko avea grijă să elimine resturile de beton. Lucrau în tăcere, supraveghind pe rînd intrarea în imobil, printr-una din ferestre.

Chris Jones pătrunse primul în încăperea de dedesubt, cu masca de gaze pe figură, cu pistolul în mîna stîngă şi maşina de găurit în dreapta. Malko şi Milton îl urmară, echipaţi în acelaşi fel. Parcurseră rapid primele încăperi. Birourile erau enorme, cu mai multe ateliere consacrate desenatorilor, iar altele cu mai multe computere ultramoderne. Într-un salon, în apropierea intrării, găsiră două corpuri întinse, erau doi irakieni, dotaţi cu cîte un Skorpio, gazaţi.

În biroul central, Malko găsi ceea ce căuta, un seif.

Chris Jones se şi afla în faţa lui, cu toate ustensilele pregătite. Îşi puse un stetoscop la urechi şi începu să lucreze cu prudenţă. Liniştea era impresionantă. Ridică capul.

– O să cam dureze, spuse el. Poate doar să-l aruncăm în aer. Dar, în cazul ăsta, nu promit nimic.

– Avem doar o jumătate de oră la dispoziție, îi aminti Malko. Gazele se împrăștiau. În timp ce Chris își începea munca laborioasă de chirurg, Malko parcurse birourile, în căutarea unor documente interesante. Găsi ceva într-un alt birou în care Milton Brabeck sparse toate sertarele. Era o organigramă a diferitelor societăți din mai multe țări, toate legate de Cosmos Trading Corporation. Erau acolo și Grecia, Franța, Marea Britanie, Olanda, Chile...

Se întoarseră în sala unde se afla seiful. Chris Jones, transpirat din cap pînă în picioare, meșterea în continuare.

– Mai am cam o jumătate de oră, anunță el.

•••

Unul dintre agenții de securitate de la ambasada irakiană tresări puternic observînd un beculeț roșu ce se aprinse pe panoul de control. Erau acolo repertoriate toate punctele sensibile aflate sub supraveghere. Fără să ezite, ridică receptorul și formă numărul lui Tarik Hamadi.

– Ce mai este? întrebă "diplomatul".

Irakianul avea o durere oribilă de cap și gura cleioasă. Fusese nevoit să o scoată urgent din țară pe Fatima Hawameh, după eșecul de la hotelul Amigo și își petrecuse toată seara în convorbiri cu Bagdadul. Doi dintre oamenii lui îl supravegheau pe Georges Bear.

– E o problemă pe stada Stalle, anunță gardianul de securitate. Alarma volumetrică anunță o spargere.

Tarik Hamadi se ridică în pat, simțind o gheară în dreptul inimii ca un început de infarct. Acolo se aflau secretele cele mai importante. Dacă ajungeau în mîinile adversarilor, putea să iasă o veritabilă catastrofă. Își privi ceasul. Era unu și jumătate.

– Treziți-l pe Aziz și pe ceilalți, ordonă el. Vin și eu imediat.

O duzină de oameni înarmați dormeau noaptea în subsolul ambasadei. Nu avea rost să-l prevină pe Georges Bear și să-l

sperie inutil. Se sculă şi se îmbrăcă în cea mai mare viteză. Se ştia că şi un curent de aer putea să declanşeze alarma în birourile de la CTC. Sigur că ar fi putut să cheme poliţia. Dar spera să se folosească de acest prilej şi pentru a se debarasa de agentul de la CIA.

***

Elko Krisantem observă o siluetă care se deplasa cu viteză dinspre parking şi se apropia de clădire. Era clar, silueta provenea din maşina care venise foarte încet pe stradă, cu cîteva minute mai înainte. Elko se lăsă prin gaura practicată în planşeu şi alergă la camera unde era seiful. Ajunse în momentul în care Malko şi Chris extrăgeau un teanc de hîrtii sub paza lui Milton.

– Vine cineva! anunţă el.

Cele două gorile înghesuiră prada în doi saci de plastic. Se gîndiseră să iasă pe uşă, dar acum era imposibil.

– Chris, uşa, strigă Malko.

Chris Jones se repezi. În mai puţin de un minut lipi o încărcătură de explozibil pe uşa blindată, explozia urmînd să se declanşeze printr-un detonator. Era suficient să se deschidă uşa şi totul să zboare în aer.

Malko, Milton şi Elko cărau sacii. Aproape terminaseră, cînd se auzi o explozie puternică ce zgudui întregul imobil. Ceilalţi sosiseră. Malko şi Milton urcaseră deja în biroul companiei de asigurări. Chris Jones, ajutat de Elko, începu să se caţăre pe scara de frînghie aruncată prin gaura din tavan. Auziră paşi grăbiţi, exclamaţii şi deodată apăru un mustăcios cu un pistol Beretta în mînă. Elko era invizibil, ascuns în spatele uşii. Îl văzu doar pe Chris. Turcul îşi duse mîna la centură şi nu găsi nimic. Într-o fracţiune de secundă realiză că îşi lăsase Astra la etajul de deasupra. Privi în jur şi observă una dintre maşinile de găurit pe care le folosiseră la spargerea seifului. Cu o singură mînă apucă aparatul, îi dădu drumul şi îl împinse

spre irakian, înfingîndu-i-l în burtă. Omul scoase un țipăt cumplit. În cîteva secunde era fixat ca un fluture în vîrful unui ac. Țipătul se sfîrși într-un horcăit inuman... Elko dădu drumul mașinăriei și se repezi la scara de frînghie.

•••

Tarik Hamadi contempla seiful deschis cu ochii injectați de sînge. Era mult mai rău decît își putuse imagina. Doi dintre oamenii lui fuseseră sfîrtecați în explozia ușii, iar al treilea era în agonie. Ceilalți așteptau, neputincioși. Nu reușea să înțeleagă cum pătrunseseră adversarii săi în birourile acelea păzite ca la Fort-Knox. Abia cînd deschise ușa de la toaletă descoperi misterul.

Cu oamenii care îi mai rămăseseră, se repezi pe scară pentru a încerca să-i mai surprindă pe hoți. Dacă putea...

•••

Sirena unei mașini de pompieri se auzea foarte aproape. Chris Jones se întoarse și văzu cîțiva oameni ieșind din imobil pe urmele lor. Se auzi o rafală de armă automată și mai multe gloanțe șuierară în jurul lor. Milton Brabeck care îl aștepta, îl împinse spre o zonă de întuneric. Din fericire, sosea mașina pompierilor, iar irakienii fură nevoiți să se retragă. Cînd belgienii ajunseră la fața locului, nu mai găsiră pe nimeni. Doar intrarea sfîrtecată de o explozie, un seif uriaș gol și o gaură în tavan... Plus cîțiva morți...

Căpitanul pompierilor clătină din cap, uluit.

– Este pentru prima oară cînd văd un apartament devastat de hoți și făcut praf în urma unei explozii declanșate dinăuntru... Cred că ăștia erau nebuni...

Capitolul XIII

Georges Bear contempla siderat seiful gol din biroul său. Tarik Hamadi se lupta cu propria furie, trăgîndu-şi într-una mustăţile şi încercînd să se abţină să nu-i sară de gît inginerului canadian. Imprudenţa lui era baza acestei catastrofe. Un întreg edificiu atît de bine protejat pînă atunci luni întregi de aranjamente secrete! Chiar Serviciile secrete britanice, care mirosiseră o parte din adevăr, hotărîseră să nu se amestece pentru a se răzbuna pe iranieni şi pentru că Irakul era pentru ei un partener comercial foarte important. O firmă britanică îi ajutase pe irakieni să-şi construiască prima uzină de gaz binar ucigător. Iar efectele fuseseră constatate pe pielea bieţilor kurzi...

– Ce aveai în seiful ăsta? întrebă Tarik Hamadi, încercînd să-şi facă puţin curaj.

– Tot, mărturisi Georges Bear. Doar mi se spusese că era locul cel mai sigur.

Tarik Hamadi simţi că-i fuge pămîntul de sub picioare. Acum era o problemă de cîteva ore. Din fericire, catastrofa se întîmplase destul de tîrziu, dar adversarii lor puteau încă să le facă foarte mult rău.

– Nici nu mai poate fi vorba să rămîi la Bruxelles, îi spuse el lui Georges Bear. Trebuie să dispari imediat, aşa cum am hotărît.

– Dar nu am terminat aici, protestă inginerul canadian. Mai sînt multe lucruri de verificat la livrare şi trebuie să selecţionez programele informatice pe care le iau cu mine.

Irakianul respinse toate argumentele.

– În momentul în care ăştia vor şti ce s-a aflat în seif, se declanşează o catastrofă. Nu trebuie să mai fii aici sub nici o

formă. Cît despre livrare, ultimele elemente vor sosi poimîine, cel mai tîrziu. Sînt pe drum deja. Şi nu cred că vor fi în stare să le intercepteze. Pregăteşte-te de plecare rapid.

Pentru prima oară, Georges Bear înfruntă privirea irakianului.

– Dacă e să plec, o iau pe Pamela Blazer cu mine...

Tarik Hamadi simţi că i se urcă sîngele la cap. Era clar că inginerul nu dădea doi bani pe tot ce îi spusese! Privirea i se întunecă, dar reuşi să se stăpînească şi spuse cu o voce foarte calmă:

– Cred că ţi-ai pierdut minţile! După toate cîte ţi le-am spus... Fata asta a trecut de partea americanilor. Este cea mai mare duşmancă a noastră în clipa asta...

– Cred că vă înşelaţi, continuă inginerul. Şi oricum, dacă vine cu noi, nu mai are cum să trădeze. Ajunsă în Irak nu mai are cu cine să ia legătura... Şi o să aveţi grijă de ea...

Era un argument valabil. Tarik Hamadi îşi spuse că era într-o situaţie atît de gravă, încît nu mai avea rost să adauge încă un motiv de suspiciune. Georges Bear era leşinat după fata asta. Şi puteau foarte bine să o lichideze în Irak, cu cea mai mare discreţie.

– Bine, admise el împăciuitor. Cu o singură condiţie. Să nu-i spui nimic înainte. Îi dai o întîlnire şi plecaţi la Rotterdam. După ce o urcăm pe vapor, nu mai poate fi periculoasă.

– Perfect, spuse Georges Bear. O să am grijă de toate. Dar trebuie să verific mai întîi ultimele livrări, ca să pot fi liniştit.

***

– Proiectul ăsta este de o gravitate ieşită din comun!

Richard Wolleger, inginer specialist în armament, ataşat la Cartierul general al forţelor NATO, fusese convocat de urgenţă la Bruxelles. Citise şi consultase cu mare atenţie toate hîrtiile extrase din seif. Fuseseră aduşi mai mulţi agenţi speciali, experţi în decodarea documentelor. În cealaltă încăpere, alţi agenţi de la Serviciul Secret al NATO telefonau în toate

direcţiile ca să verifice punct cu punct tot ceea ce conţineau documentele.

Instalat la biroul său, Morton Baxter, şeful staţiunii CIA, scria telexuri către Washington cu toată viteza de care era capabil. Unul dintre adjuncţii săi pătrunse în birou şi anunţă cu o voce descurajată:

– Am vorbit cu compania *Forges Walter Somers*, din Birmingham. Au livrat deja patruzeci şi opt din cele cinzeci şi două de elemente comandate de Cosmos Trading Corporation. Este vorba de tuburi de oţel cu diametrul de 480 mm şi cu o lungime de cinci metri fiecare. Contractul a fost semnat în urmă cu doi ani pentru suma de 1,6 miliarde dolari. Ei credeau că este vorba de elemente pentru conductele de petrol.

Richard Wolleger ridică din umeri.

– Ori sînt tîmpiţi ori mincinoşi! Cine dracu a mai văzut conducte de petrol făcute din asemenea oţel! Astea permit mişcări laterale pînă la 60 de grade. Aşa ceva nu este necesar pentru o conductă! Şi, în plus, tuburile astea pot rezista la presiuni enorme, care nu au nimic de a face cu presiunile la care trebuie să reziste o conductă petrolieră!

Amărît, Morton Baxter se apucă să mai redacteze o telegramă. Din zorii zilei o ţineau tot aşa. Începuseră să studieze imediat documentele, chiar la întoarcerea "hoţilor". Malko nu dormise decît vreo două ore şi abia aştepta să se întoarcă la hotel să facă un duş şi să vadă ce mai făcea Pamela Blazer, păzită în continuare de Elko Krisantem. Ar fi fost nevoie de un comando de război ca să ajungă cineva la ea. Dar, după descoperirile din timpul nopţii, rolul ei nu mai avea prea mare importanţă.

– Ei? Aţi ajuns la o concluzie? îl întrebă Malko pe Morton Baxter.

Şeful staţiunii ridică spre el o faţă tristă şi obosită, cu pungi sub ochi.

– Da. După analiza documentelor pe care ni le-ai adus, reiese clar că Georges Bear a conceput pentru Irak un super-

tun, față de care tunurile din Navarone sînt niște scobitori nenorocite. E o mașinărie capabilă să lanseze rachete la o distanță de peste 400 km, cu o viteză inițială care le transformă în proiectile balistice imposibil de interceptat de către sistemul anti-rachetă israelian.

– Și la ce stadiu de contrucție se află?

– În stadiul final! Este o operațiune care durează de mai bine de doi ani, condusă pe sub nasul tuturor serviciilor secrete din Europa. Georges Bear a conceput jucăria, apoi a comandat prin toată Europa piese separate pentru acest tun sinistru, sub diverse paravane. Material de foraj, conducte petroliere, piese pentru mașini-unelte.

– Și cum naiba de nimeni nu și-a dat seama? întrebă Malko.

Americanul își frecă degetul mare de arătător într-un gest foarte elocvent.

– În proiectul ăsta au fost investite sute de milioane de dolari care au intrat în conturile unor firme europene, cel mai adesea, falimentare. Normal că au preferat să nu pună întrebări.

– Și israelienii?

– Nici ei nu s-au prins de nimic. Nu au prea multe legături cu mediile industriale din Europa și nu era vorba de trafic cu material de război. Teoretic, toate bucățile astea de oțel aveau o destinație civilă.

– Adică vrei să spui că sînt mai multe tunuri?

– Da. După documente reiese că ar fi trei. Tuburile sînt deja la loc sigur, în amplasamente secrete, nu departe de frontiera iordaniană, îndreptate spre Israel. Sînt testate mai întîi la Karbala, unde irakienii au un enorm complex industrial de fabricare a rachetelor. Este proiectul 395. Tot acolo este testat și combustibilul solid destinat să propulseze proiectilul super-tunului. Bucățile de tuburi care nu au fost încă livrate sînt doar piese de schimb...

Irakienii jucaseră tare... Malko se gîndi din nou la elementul

cel mai important al acestei istorii înspăimîntătoare.

– Şi krytronii?.

– Erau elementele ce le lipseau irakienilor pentru a fabrica proiectilele nucleare destinate super-tunului lui Georges Bear. Dar chestiile astea nu apar în documente. Trebuie doar să construim ipoteze. Din păcate, mai mult decît adevărate... Prin combinarea invenţiei lui Georges Bear cu focoasele acelea nucleare, Irakul poate să distrugă Israelul dintr-o singură lovitură de tun. Nu uita că este o ţară foarte mică. Nici nu sînt patruzeci de kilometri între Tel-Aviv şi Ierusalim... Iar ceea ce se întîmplase cu kurzii, atacul chimic la care fuseseră supuşi, dovedea că Saddam Hussein nu se dădea în lături de la nimic. Acum, toată afacerea ieşea la lumină. Irakul reuşise să îşi procure elementele pentru o bombă atomică şi vectorul transportor necesar.

– Nu cred că israelienii se vor lăsa mai prejos, obiectă Malko. Dacă irakienii îi tratează cu proiectile nucleare, vor riposta şi vor rade Irakul de pe hartă.

Şeful staţiunii CIA făcu un gest neputincios.

– Orientul Mijlociu este pentru noi un univers iraţional. Irakul este o dictatură feroce, condusă de un singur om, Saddam Hussein, care vrea să fie liderul principal al acestei părţi de lume. Chiar cu preţul a sute de mii de vieţi omeneşti. Este preţul pe care vrea să-l plătească pentru a intra ca un erou legendar în folclorul irakian şi poate chiar în cel arab, în general. Este tot ce îşi doreşte.

Malko nu mai spuse nimic, ştiind că americanul avea dreptate. Irakul purtase un război absolut stupid împotriva Iranului, din ură, război ce îl costase un milion de morţi. Iar acum se pregătea să lovească Israelul... Nu reuşea să înţeleagă cum fusese posibil ca un proiect atît de exploziv-să fie desfăşurat fără ca Serviciile secrete occidentale să prindă de veste. Morton Baxter parcă îi ghici gîndurile şi continuă:

– În documentele pe care le-ai adus, am găsit dovada implicării unei firme de explozibil. Aştia nu puteau să nu-şi dea

seama, dar au înghiţit găluşca pentru că erau în pragul falimentului. Şi trebuie să mai fie destui în aceeaşi situaţie...

Era de-a dreptul descurajator....

– Şi ce ne mai rămîne de făcut în cazul acesta? întrebă Malko. Mai ales că este prea tîrziu...

– Mi-e teamă că nu putem face mare lucru, mărturisi Morton Baxter. Krytronii sînt la loc sigur şi se pare că tot materialul necesar a fost deja livrat Irakului. Nu rămîne decît exercitarea presiunilor diplomatice de care, oricum, nu le pasă...

– Dar, dacă totul era gata, de ce s-au mai străduit atîta să ne împiedice să ajungem la Georges Bear? întrebă Malko.

– Pentru că voiau să păstreze secretul cît mai mult timp posibil. Şi să lovească Israelul pe neaşteptate. Este imposibil să nu le spunem israelienilor ce am descoperit. Şi cu un om ca Shamir la putere, aştia sînt în stare să atace preventiv...

– Au mai făcut aşa ceva, în urmă cu cîţiva ani, remarcă Malko. Cînd au bombardat reactorul nuclear de la Tammuz.

– Exact, numai că de data asta nu se vor mulţumi doar cu atît. Singura măsură preventivă ar fi să şteargă Irakul de pe hartă...

Un înger mai voinic trecu pe deasupra capetelor lor, cărînd greu "nişte" bombe atomice agăţate de aripile sale... Evident, nu ar plînge prea multă lume după o asemenea întîmplare. În orice caz, nu iranienii sau sirienii... Dar ce risc de escaladare a situaţiei! Dacă israelienii nu reuşeau să distrugă tunurile lui Georges Bear, întregul Orient Mijlociu riscă să intre într-un apocalips nuclear.

Americanul se ridică, epuizat.

– Mai am nevoie de cîteva ore pentru o evaluare exactă a situaţiei. Vino diseară. Acum verificăm ce se află deja la locul unde a fost livrat. Şi ne ia foarte mult timp. Patruzeci de oameni se ocupă numai de asta, în mai multe ţări. Şi centralizăm totul pe ordinatorul principal de la Langley.

...

Pamela Blazer se învîrtea ca un leu în cuşcă sub supravegherea lui Elko Krisantem, care avea o zgîrietură lungă pe obrazul stîng. Abia intră Malko în cameră, că fata se aruncă asupra lui.

– Porcul ăste de turc nu mă lasă să ies!

Elko îi aruncă o privire veninoasă. Tare i-ar mai fi pus şnuruleţul în jurul gîtului, numai aşa, ca să o bage puţin în sperieţi! Fără respectul pe care i-l datora lui Malko, ar fi acţionat el cum ştia mai bine şi nu s-ar mai fi gîndit la ce o să zică lumea...

– Dar unde vrei să te duci? întrebă Malko.

– Mi-a telefonat Georges Bear că vrea să mă vadă. Se pare că are unele probleme. Îi e teamă că irakienii vor să-l răpească. Abia a reuşit să scape de ei.

– Şi unde se află?

– Asta nu te priveşte!

Malko ridică din umeri şi se aşează pe pat.

– În cazul acesta, nu te mişti de aici...

Pamela Blazer veni şi se aşează în faţa lui cu mîinile în şolduri.

– Ai impresia că nu te-ai folosit destul de mine? Tipul ăsta e nebun după mine. Şi vrea să mă scoată din toată mizeria asta. Este ultima mea şansă, pentru că mizerabila aia ta de prietenă mi-a suflat logodnicul.

Părea siceră, dar era foarte posibil să fie manipulată cu multă abilitate.

– Bine, o să mergi la el. Dar vin cu tine, pentru că vreau să discut cu el.

Pamela Blazer se împotrivi.

– Ştiu eu cam ce vrei să-i spui... Să-l omori, asta vrei!

– Dar nu sînt un asasin, protestă Malko. Şi, în plus, vreau să-i fac o propunere care te interesează şi pe tine.

– Ce propunere?

– O soluţie ca să ieşiţi amîndoi din afacerea asta. Ce spui?

Ea își privi ceasul și spuse cu regret:

– Mă așteaptă într-o cameră de la hotelul Hilton.

Deci nu era doar o întîlnire pentru a sta de vorbă...

– Te duc eu pînă acolo, îi spuse Malko. Dar nu încerca să-mi întîrzi vreo cursă pentru că o să trageți ponoasele amîndoi. După ce vorbesc cu el te las în pace.

Dată fiind actuala evoluție a evenimentelor, nu-și prea dădea seama ce ar mai fi putut scoate de la Georges Bear, dar merita să încerce.

Trecu în camera cealaltă, unde Chris Jones își demonta pistolul Beretta automatic. Milton Brabeck se juca de-a aruncatul săgeților la țintă, avînd în față, larg deschisă, o revistă porno.

– Hai, strîngeți-vă jucăriile, le spuse Malko. Ieșim puțin la plimbare.

– Ei, facem cuiva de petrecanie?

– Nu încă, faceți în continuare pe dădacele. Pentru duduia pe care o iubiți atît de mult...

Amîndoi mugiră ca niște lei și Malko se întrebă dacă nu cumva Pamela Blazer începuse să-i corupă în maniera ei atît de personală.

•••

Culoarele hotelului Hilton erau pustii și liniștite. La ora aceea toți clienții erau plecați. Milton Brabeck rămase lîngă ascensor pentru a evita o surpriză, iar Malko o însoți pe Pamela Balzer, alături de care pășea majestuos Chris Jones. Fata se opri în fața ușii cu numărul 645 și bătu de trei ori.

O voce nesigură răspunse după cîteva clipe:

– Pamela?

– Da, eu sînt.

– Eșt singură?

– Da.

Se auzi zgomotul încuietorii și ușa se întredeschise. Malko avu timp să vadă craniul chel al lui Georges Bear, înainte ca masa de mușchi numită Chris Jones să se abată ca o tornadă

asupra uşii.

Inginerul canadian fu împins cu asemenea violenţă, încît se prăvăli pe mochetă. Într-o secundă însă ţîşni în picioare, băgă mîna într-o servietă de piele, scoase un pistol Herstall şi trase. Glonţele trecu razant pe lîngă Malko şi se înfipse în perete. Pamela Blazer scoase un urlet şi încercă să fugă, dar fu oprită de o piedică pusă de Chris Jones şi se trezi în patru labe pe jos. Inginerul nu mai avu timp să tragă a doua oară. Cu o lovitură puternică Chris îi aruncă pistolul din mînă şi îl imobiliză pe curajos.

Cu ochii cît cepele, inginerul canadian se repezi totuşi spre uşă, dar fu prins din zbor de Malko.

– Cheamă poliţia, îi strigă el Pamelei. Ăştia vor să ne omoare! Cu un gest precis, Chris smulse firul telefonului. Malko începu să vorbească:

– Domnule Bear, nu vrem să vă ucidem, vrem doar să stăm puţin de vorbă cu dumneavoastră. Nu sîntem israelieni...

Omul întoarse capul şi Malko îi surprinse privirea uimită. Îi slăbi puţin strînsoarea şi, în cele din urmă, îl lăsă liber. Pamela Blazer reuşise să se ridice şi, cu figura înroită, îşi trăgea ciorapii. Malko se întoarse spre ea.

– Spune-i cine sîntem. Şi ce am făcut pentru tine... La castelul Amboise şi la Viena.

Fără prea multă tragere de inimă, Pamela îi spuse amantului ei:

– Ei i-au împiedicat pe ceilalţi să-mi facă felul!

– Pe ceilalţi? Care ceilalţi? întrebă George Bear.

– Pe prietenii dumitale, irakienii, răspunse Malko. Au încercat să o ucidă pe Pamela în două rînduri.

În privirea inginerului canadian apăru un fulger scurt.

– Deci au realizat că prin ea se putea ajunge pînă la noi?

– Exact.

Pentru prima dată, de la începutul acestei istorii demente, Malko începea să aibă o viziune globală a lucrurilor, prin care să poată explica totul. Dar trebuia să aibă răgazul de a verifica.

Cineva bătu la uşă şi o voce speriată de femeie întrebă:

– Ce se întîmplă acolo? Am auzit nişte zgomote...

Malko merse să deschidă şi se lovi de o cameristă pe care o întîmpină cu un zîmbet dezarmant.

– Totul e în regulă. De ce?

– Oh, nu-i nimic, dar mi s-a părut că aud o explozie, se scuză femeia.

– Nu aici, o asigură Malko şi închise uşa.

Georges Bear se calmase. Şocat de tot ceea ce aflase, nu se putea abţine să nu o devoreze din ochi pe Pamela Blazer.

Ea se aşezase pe un divan, cu picioarele încrucişate, pentru a le arăta şi mai bine inginerului canadian. Privirea ei era rece şi închisă, voalîndu-se doar cînd el o privea. În sfîrşit, găsise un logodnic pentru a o consola de pierderea celuilalt...

– Domnule Bear, spuse Malko, eu fac parte din Central Intelligence Agency şi, nu sînteţi obligat să mă credeţi, dar miss Blazer este la curent cu unele dintre actele din ultima vreme, fapte ce se pot verifica cu uşurinţă. Noi sîntem cei ce v-am furat documentele. Astfel am descoperit planurile supertunului pe care l-aţi conceput. Aţi mai lucrat pentru irakieni, aşa că nu mă surprinde.

Georges Bear îl întrerupse cu un ton plin de amărăciune:

– Dacă cei de la Washington ar fi fost mai puţin obtuzi, aş fi continuat să lucrez pentru ţara mea.

Malko îl linişti cu un gest.

– Nu vreau să intrăm în polemică. Vreau pur şi simplu să mă asigur dacă sînteţi conştient de faptul că faceţi posibilă declanşarea unui conflict major în Orientul Apropiat, un conflict nuclear?

Accentuase pe ultimul cuvînt. Georges Bear îl fiză cu un aer de totală neînţelegere.

– Ce tot spuneţi acolo? Irakienii mi-au cerut să le construiesc arme cu bătaie lungă, pentru ca să poată lovi Teheranul cu obuze chimice, dacă Iranul i-ar ataca din nou pentru a cuceri Bagdadul. Informaţiile lor demonstrează că

iranienii îşi perfecţionează mijloacele de luptă şi se pregătesc să-i atace prin surprindere.

Inginerul canadian părea în întregime sincer. Chiar indignat. Malko începea să întrevadă adevărul, mecanismul secret al acestei poveşti cusute cu aţă albă.

– Bine, spuse el. Dar ştiţi oare că irakienii şi-au procurat ultimele elemente care le lipseau pentru a construi încărcături nucleare? Este vorba de nişte krytroni pe care i-au cumpărat din Statele Unite şi de centrifuge speciale, furnizate de China?

Georges Bear clătină încet din cap.

– Nu, nu ştiu şi nu mă pricep la partea nucleară. Prietenii mei irakieni mi-au declarat că sînt încă foarte departe de realizarea armei atomice.

Malko prinse privirea inginerului canadian şi îl fixă cu forţă.

– Domnule Bear, prietenii dumneavoastră irakieni, v-au minţit. Ba, mai mult, v-au manipulat. Ei nu vor să se apere de un atac iranian, vor să lovească Israelul. Mai exact, să distrugă o întreagă parte din statul evreu. Prin combinarea tunurilor făcute de dumneata cu armele lor nucleare.

Se făcu din nou linişte. Malko avea impresia că vede ideile circulînd prin craniul pleşuv al inginerului. Sîngele i se retrăgea încet, încet din obraji, ca şi cînd era pe cale să se stingă. Privirea i se voala. Îşi strîngea cu disperare mîinile, pentru a le împiedica să tremure.

– Sînteţi sigur de ceea ce spuneţi? întrebă el cu voce albă.

– Absolut sigur!

– Dumnezeule mare!

Faţa i se crispă şi începu să plîngă în tăcere.

Capitolul XIV

O tăcere apăsătoare domni în încăpere preț de cîteva minute. Georges Bear părea că a îmbătrînit cu douăzeci de ani în zece minute. Pamela Blazer, depășită de situație, își încrucișa mereu picioarele ca o lăcustă prostită de soare. Venise în camera aceea pentru a pune mîna definitiv pe un logodnic pe care știa să-l dea gata cu o ședință de sex în care era expertă și se trezise în plină politică gen ficțiune, în fața unor oameni pe care nu-i înțelegea. Îi era foarte greu să admită că omulețul palid din fața ei, cel care făcea dragoste ca un iepure, ar fi capabil să tulbure echilibrul lumii.

Cît despre evrei, era un subiect care nu o interesa. Ziarele și televizorul nu-i spuneau nimic, cu excepția reportajelor despre prințese și miliardari.

– Dați-mi detalii, vă rog, spuse Georges Bear, nu-mi vine să cred...

Malko îi comunică toate datele pe care le știa. Inginerul canadian îl asculta cu atenție, punea uneori întrebări și fuma nervos.

Chris Jones și Pamela Blazer începuseră să se plictisească. Malko simțea că interlocutorul său este zguduit. Îi dădu lovitura finală vorbindu-i despre sistemul anti-rachetă al Israelului și lacunele sale. Trăsăturile lui Georges Bear se destinseră puțin. Se afla acum pe un teren pe care îl cunoștea.

– Sînteți sigur că irakienii vor realiza în scurt timp arma nucleară ? întrebă el.

– Cei mai buni experți au declarat că nu le lipsesc decît krytronii. Potrivit informațiilor pe care le posedă CIA, și-au dezvoltat tehnologia nucleară în trei centre: Azbel, Mossul și Tuwartha. Iar acum, sînt capabili ca, în mai puțin de trei luni,

să asambleze mai multe "capete" nucleare pentru a le folosi la tunurile dumitale. Şi mă gîndeam, chiar te-ar amuza să participi la masacrul a sute de mii de iranieni bombardaţi cu obuze atomice?

Georges Bear făcu un gest vag.

– Nu eu am construit uzinele de obuze chimice în Irak, ci englezii. Meseria mea este să fabric tunuri. Cu ce se trage, nu mă priveşte...

Nu auzea nici o noutate. Şi Werner Von Braun, cel care expediase o rachetă pe lună în contul americanilor, fabricase mai înainte acele V1 şi V2 pentru regimul nazist, folosite la bombardarea Londrei... Era inutil să angajeze acest fel de discuţie. Malko schimbă tactica.

– Sau poate sînteţi de acord cu distrugerea Israelului? întrebă el.

Georges Bear clătină din cap.

– Nu, vă jur că nu aş vrea să fiu cel care poartă răspunderea pentru un asemenea act.

– Şi totuşi, accentuă Malko, exact asta o să se întîmple... Reticenţele dumitale nu vor face doi bani în faţa lui Saddam Hussein, iar irakienii au acum tot ce le trebuie. Bănuiesc că inginerii irakieni nu mai au nevoie de dumneata pentru a folosi tunurile uriaşe...

– Aşa este, nu prea mai au nevoie... recunoscu inginerul canadian. Dar nu este chiar aşa de simplu.

Lui Malko i se păru că nu a înţeles bine.

– Deci nu se pot lipsi de dumeata?

– Ba da, ba da, îl corectă Georges Bear. Dar nu au fost livrate încă toate părţile componente ale tunurilor. Cu ceea ce au pînă acum, nu le pot folosi.

•••

Georges Bear părea că face un efort supraomenesc pentru a vorbi calm. Continuă, în faţa privirii inchizitoriale a lui Malko.

– Este adevărat că cea mai mare parte a componentelor se află deja la ei. Piesele cele mai dificile au fost forjate în Italia şi

în Marea Britanie. Adică tuburile şi afetele. Dar le lipseşte partea principală: mecanismul hidraulic de recul şi chiulasele. Nu sînt chiar aşa de greu de făcut, dar fără ele nu se poate...

Malko nu-şi credea urechilor. Iată de ce Georges Bear se mai afla încă în Europa...

– Şi unde este acest material? întrebă el.

Inginerul canadian îl privi sever.

– Nu mă luaţi drept un imbecil! Nici măcar nu sînt sigur că îmi spuneţi adevărul. Lucrez cu irakienii de doi ani şi s-au dovedit tot timpul parteneri corecţi. Aşa că, mai întîi trebuie să verific ceea ce pretindeţi că ştiţi.

– Va fi foarte dificil, obiectă Malko. Este un secret pe care irakienii îl păzesc cu sfinţenie. Chiar şi faţă de dumneata.

Răspunsul nu se lăsă aşteptat.

– Atunci cum de l-aţi aflat dumneavoastră?

– Prin asociaţie de idei, explică Malko. Afacerea krytronilor este încă secretă. Dar incidentul de la Roissy a fost făcut public. Pentru că au fost ucişi trei poliţişti acolo. Ştim acum că prietenul dumitale, Tarik Hamadi, avea întîlnire la Berchtesgaden cu omul care i-a procurat krytronii, un oarecare Farid Badr. Un libanez.

– Nu l-am văzut niciodată.

– A murit şi el, asasinat de oamenii lui Tarik Hamadi. Pentru că acesta din urmă dorea să şteargă orice mărturie ce ar fi condus spre Irak. Şi a reuşit aproape perfect. Fără Pamela Blazer, tunurile dumitale ar fi fost îndreptate spre Israel peste cîteva luni şi ar fi ameninţat cu apocalipsul nuclear. Aşa că încercaţi să vă imaginaţi că ceea ce vă spun este adevărat. Ce aţi face în situaţia asta? Ei nu vor ezita să vă lichideze. Doar nu le mai sînteţi indispensabil, nu-i aşa?

Inginerul canadian nu răspunse imediat, cufundat într-o profundă meditaţie. Ridică apoi capul şi spuse cu o voce schimbată:

– Dacă ceea ce spuneţi este adevărat, vă voi spune cum să recuperaţi piesele esenţiale, înainte să ajungă în Irak.

Atunci, tunurile mele nu vor putea fi folosite niciodată.

Era ca şi cînd şi-ar fi tăiat o mînă... Malko încerca o satisfacţie profundă. După atîta chin, ajunsese în miezul problemei.

Dar acum se afla la mîna lui Georges Bear. Dacă l-ar fi răpit şi l-ar fi torturat, în primul rînd ar fi făcut ceva contrar eticii sale. În plus, irakienii ar fi reacţionat imediat şi ar fi accelerat întregul proces. Era obligat, aşadar, să-i acorde încrederea. Chiar dacă îşi asuma un risc enorm.

– Ce îmi propuneţi? întrebă el.

Georges Bear, care privea la Pamela, tresări şi reveni la realitate.

– Să mă lăsaţi aici, acum, spuse el. Nu-mi trebuie mult timp să aflu dacă aţi mintit. Dacă aţi spus adevărul, vă aştept la mine mîine, la aceeaşi oră şi o să vă ajut să-mi neutralizaţi întreaga operă.

Avea lacrimi în ochi.

– Dacă fac asta, irakieni nu mă vor ierta niciodată. Vreau să mă protejaţi şi pe mine şi pe miss Blazer.

– Imediat ce problema va fi rezolvată, veţi fi îmbarcaţi amîndoi într-un avion militar american, se angajă Malko. Şi vi se va asigura tot ce este necesar pentru a începe o nouă viaţă, inclusiv pe plan financiar.

Inginerul canadian făcu un gest de refuz.

– Am destui bani ca să pot duce o existenţă liniştită.

Malko se ridică şi îi întinse mîna.

– Pe mîine. Sunaţi la acest număr cu o oră înaintea întîlnirii. Întrebaţi cînd poate fi făcută revizia la maşina dumenavoastră. Cu siguranţă, convorbirile vă sînt ascultate.

Inginerul canadian îi deschise uşa camerei. În mod vizibil, trepida de nerăbdare să rămînă singur cu Pamela Blazer.

Pe culoar, Chris Jones, îngîndurat, suspină din greu.

– Vă asumaţi un risc al dracului... lansa el.

– Este, uneori, indispensabil, spuse Malko. Cred că este sincer. Şi apoi, nu prea am de ales.

Rămînea să-i anunţe pe cei de la CIA de această "deturnare" nesperată. Şi să se roage lui Dumnezeu ca Georges Bear să nu se răzgîndească.

•••

După ce închise uşa, Georges Bear se repezi asupra Pamelei şi o strînse în braţe.

– Ah, nu mai puteam, suspină el. Am foarte puţin timp la dispoziţie.

Începu să o mîngîie, uitînd subit de tunuri, de irakieni, de israelieni, de CIA... Pentru moment, nimic nu mai exista pe lume în afara senzaţiilor pe care le încerca. Pamela Blazer gemea politicoasă sub mîngîierile acelea nepricepute.

– Te pricepi de minune la treburile astea, îi spuse ea zîmbind. El era capabil să se urce pe tavan de fericire. Acum se simţea în stare să înfrunte adevăratele dificultăţi ale vieţii. Şi, pentru prima oară, realiză că viaţa lui atîrna de un fir de păr...

•••

Morton Baxter ascultase povestirile lui Malko cu gura căscată, afişînd o neîncredere crescîndă.

– Dar nu se poate ! Acest Georges Bear lucrează pentru irakieni de ani de zile! Nu cred că s-a lăsat tras pe sfoară chiar în halul ăstal Doar ştie şi el că ăştia ar mînca evrei pe pîine...

– Numai că tipul este un savant, pledă Malko. Nu-i pasă deloc de utilizarea practică a "jucăriilor " pe care le construieşte. Şi cred că spune adevărul.

Intră o secretară cu un teanc de documente. Analiştii continuau să examineze întinderea pagubelor... Americanul citi ceea ce i se adusese şi clătină din cap.

– Serviciile secrete britanice şi-au luat şi ele partea de prăjitură în afacerea asta. Pretind că n-au observat nimic. Cînd noi ştim că cea mai mare parte a pieselor importante a fost forjată în Marea Britanie. Au şi ei nevoie de bani pentru micile lor afaceri secrete...

– Aţi reuşit să verificaţi dacă Georges Bear spune adevărul în privinţă materialului livrat?

Americanul se mai uită prin documete, înainte de a răspunde.

– Cred că spune adevărul. Am reuşit să punctăm tot ce a sosit deja în Irak. Reprezintă 80 la sută din tot materialul. Restul, naiba ştie unde e, dar a fost livrat de diferite uzine şi transportat cu camioane. Sîntem în posesia unei liste parţiale a acestora, dar nu o putem folosi. Au fost şoferi bulgari, greci, turci, britanici. Totul a fost transbordat apoi pe vapoare.

– Şi mecanismul de recul?

Americanul scotoci mult prin teancul de hîrtii, înainte de a răspunde.

– Uite ! A fost comandat la Eagle Trust pentru suma de 55 000 lire sterline. A fost livrat şi transportat cu un camion românesc în urmă cu cincisprezece zile.

– Deci, cu propriile noastre mijloace, nu avem nici o şansă să-i împiedicăm pe irakieni să-şi ducă la îndeplinire planul *Osirak*? insistă Malko.

– Doar nu vrei să scotocim acum toată Europa!

– Deci, dacă Georges Bear se hotărăşte să schimbe macazul, este singurul care ne poate ajuta, conchise Malko.

– Aşa este, recunoscu Morton Baxter, fără prea mare plăcere. Numai că eu nu cred o iotă din toată treaba asta...

– Să aşteptăm pînă mîine, spuse Malko. Eu mă întorc la hotel Amigo.

Se grăbea să se asigure că Pamela este în siguranţă. Din nou, ea era asul lui din mînecă. Lăsase cele două gorile în holul de la Hilton ca să o protejeze. Fără îndoială că irakienii nu renunţaseră să o răpească şi să o suprime.

***

Tarik Hamadi îşi ascunse furia sub un surîs mieros.

– Dar unde ai fost, omule? Oamenii mei ţi-au pierdut urma...

Georges Bear îi susţinu privirea fără să aibă emoţii.

– Am vrut să o văd pe Pamela Blazer. Şi este de acord să vină cu mine în Irak. Cînd putem pleca?

Irakianul reuşi să-i răspundă cu o voce aproape calmă:

– Îţi spusesem să nu te mai întîlneşti cu fata asta... Plecăm mîine, după ce se termină încărcarea ultimelor componente. Îţi vom asigura protecţia pînă la îmbarcare. Dar trebuie să ne ferim de americani, pentru că, în mod sigur, vor încerca să te reţină. Ce să mai spun de israelieni.

Georges Bear se prefăcu surd.

– De ce aţi încercat să o asasinaţi pe Pamela Blazer? întrebă el, calm.

Tarik Hamadi nu se aştepta la o asemenea întrebare. Îşi ascunse uimirea sub un zîmbet.

– Cine ţi-a spus aşa ceva?

– Chiar ea, cu detalii care dovedesc că spune adevărul. I-aţi aruncat şi apartamentul în aer, la Viena...

Irakianul îi aruncă o privire rugătoare.

– Georges, dumneata faci nişte servicii imense ţării mele şi îţi vom fi întotdeauna recunscători. Pînă acum, nimeni nu cunoaşte legăturile dintre noi. Şi eu am făcut imprudenţa să te prezint acestei Pamela Blazer, fără să ştiu că lucra pentru Serviciile secrete americane şi israeliene. Că este o informatoare. În meseria ei, asta se întîmplă adesea. Cînd mi-am dat seama, în sfîrşit, am încercat să te protejez. Şi pentru asta nu era decît o soluţie. Să distrug piesa prin care se putea face legătura între noi şi dumneata. Am acţionat în interesul dumitale.

Georges Bear nu răspunse. Cunoaştea foarte bine regulile feroce ale operaţiunilor clandestine.Irakianul îi spusese acum cel puţin o parte din adevăr. Este adevărat că Irakul are mulţi duşmani. Edificat asupra acestui punct, reluă interogatoriul.

– Şi nu mi-aţi spus că aveţi intenţia să folosiţi tunul meu pentru a lansa încărcături nucleare asupra teritoriului israelian, spuse el pe un ton ferm.

Tarik Hamadi avu impresia că îi cade tavanul în cap. Blestemă în sinea lui pe cei de la CIA şi pe putoarea de Pamela Blazer. I-ar fi smuls ochii cu propriile mîini. Privirea lui Georges Bear, fixată asupra lui ca un laser, îl tulbura. Se hotărî să se arunce în apă.

– Nici nu trebuia să îţi vorbesc despre problema asta, spuse el. Este un secret de stat. Dar, ca întotdeauna, sioniştii au deformat realitatea. Iar ea este foarte simplă. Sîntem cel mai temut duşman al lor. Ştim foarte bine că, la un moment dat, vor fi obligaţi să atace cu bomba atomică pe vecinii lor arabi care îi sîcîie. Nici Siria, nici Iordania, nici chiar Libia, nu dispun de arme pentru a le da replica. Dar, graţie dumitale şi altor prieteni – Allah să-i apere de toate relele ! – noi sîntem pe punctul de a poseda un mijloc de descurajare nucleară, care va ajuta la menţinerea păcii în toată regiunea. Dumneata contribui – sigur, fără să ştii – la această operă măreaţă.

Georges Bear nu răspunse nimic, cufundat în gînduri. Deci agentul de la CIA nu minţise.

– Şi de ce nu mi-ai spus nimic? întrebă el.

Tarik Hamadi făcu un gest de neputinţă.

– Doar preşedintele nostru îţi putea spune. Dacă aş fi îndrăznit să o fac eu, urmările n-ar fi fost prea uşoare. Dar ştiu că preşedintele are intenţia să te informeze despre acest aspect imediat ce vom ajunge la Bagdad.

Se făcu din nou linişte. Georges Bear îşi trecu mîna prin cele cîteva fire de păr ce-i mai rămăseseră. Părea convins de adevăr iar irakianul se simţi, dintr-o dată, uşurat. Pentru a schimba vorba întrebă:

– Deci, doreşti să o iei pe Pamela Blazer cu tine?

– Absolut.

Tarik Hamadi rămase impasibil. Omul din faţa lui era protejatul personal al preşedintelui Irakului.

– Bine, spuse el. Voi da toate dispoziţiile ca să nu ducă lipsă de nimic. Călătoria va fi destul de lungă.

Se ridică, punînd astfel capăt întrevederii. Începea să se

însereze şi maşinile claxonau pe strada Florida.

– Eşti cu maşina? întrebă el.

– Sigur.

– Pînă la garaj te va escorta un vehicul de al nostru, e mai bine aşa. Şi nu mai ieşi din casă pînă la plecare. Americanii sau israelienii ar vrea foarte tare să te răpească...

Îl privi pe inginerul canadian care se urca în lift şi se întoarse în birou să trasmită un telex codificat la Bagdad. Planurile trebuiau modificate. Nu mai putea fi vorba acum să se aştepte un moment favorabil pentru a lovi Israelul. Era clar că sioniştii vor reacţiona şi vor încerca să le distrugă tunurile. Din fericire, era aproape imposibil, pentru că erau îngropate în locuri ultra-secrete.

Sigur că exista şi riscul ca Israelul să folosească primul arma nucleară, dar Shamir nu putea să-şi asume un asemena risc în faţa comunităţii internaţionale... Irakul mai avea nevoie doar de trei luni pentru ultimele retuşuri. Mauritania acceptase, pentru o sumă de bani considerabilă, să le împrumute o parte din teritoriul deşertic pentru experienţele nucleare. Krytronii erau acum la loc sigur. Rămînea o singură verigă slabă, Georges Bear. Era imposbil să evalueze pînă unde mergea aderenţa lui faţă de serviciile secrete adverse. Dar peste cîteva ore nu va mai fi în măsură să le facă vreun rău. Tarik Hamadi aprinse o ţigară groasă de foi pentru a-şi alunga un gînd oribil. Şi dacă inginerul canadian fusese cuprins de remuşcări? Dacă simţul lui moral dădea semne de neliniște? Dacă se pregătea să-i trădeze? Era în posesia unei informaţii capabile să dea peste cap tot planul *Osirak*. Irakianul rămase cu privirea în gol, nereuşind să mai vadă nimic din parcul care se afla sub ferestre. Instinctul îi spunea că, pentru a evita orice risc, Georges Bear trebuie lichidat.

Numai că era imposibil. Niciodată preşedintele Saddam Hussein nu şi-ar da acordul pentru o asemena execuţie. Şi totuşi, inginerul canadian nu le mai era indispensabil. Formă un număr şi ceru să i se facă legătura cu preşedintele Irakului.

...

Georges Bear supraveghea în oglinda retrovizoare Mercedesul irakienilor care îi asigurau paza. Era la jumătate de metru. Nu avea nici o posibilitate să se piardă în natură. Conversaţia lui cu Tarik Hamadi îl lămurise. Fierbea de indignare. Toate informaţiile pe care le avusese pînă atunci se legau între ele. Noroc că apăruse Pamela Blazer. Prin ea, îi va fi posibil să guste din fericire şi să evite o catastrofă nucleară.

În loc să meargă acasă, urcă strada Louise, o luă pe lîngă palatul regal, pe strada Régence şi coborî spre piaţa Grand–Sablon. Ţinea cu tot dinadinsul să-l anunţe pe agentul de la CIA că ştie adevărul. Şi pe Pamela că vor pleca împreună. Şi pentru că telefonul lui era supravegheat de irakieni şi probabil şi de belgieni, trebuia să găsească altceva.

Din piaţa Grand-Sablon o luă la dreapta, se opri şi intră la cel mai mare negustor de ciocolată din Bruxelles, la Wittemer.

Mercedesul se opri puţin mai departe.

Georges Bear ieşi din magazin cu o cutie enormă de ciocolată, plăcerea lui cea mai mare şi observă, puţin mai departe, o florărie. Merse pe jos, comandă o superbă jerbă din felurite flori, ceru o carte de vizită şi un plic. Scrise pe plic numele Pamelei, numărul camerei şi adresa hotelului Amigo. Iar pe cartea de vizită: "Plecăm mîine la Rotterdam. Anunţă-l pe prietenul tău."

Capitolul XIV

Gad Friednam ucisese deja vreo cinsprezece oameni. Toţi fuseseră teroriști palestinieni care comiseseră crime împotriva israelienilor sau a statului Israel. După un prim val de execuţii, se întoarse în Israel pentru a-i instrui pe tinerii recruţi ai acestei celule foarte speciale a Mossadului, celulă ce depindea de primul ministru. Nu erau decît cinsprezece, triaţi cu mare grijă, cunoscîndu-se foarte bine între ei, echilibraţi, religioşi, convinşi de misiunea lor. De fapt, se ocupau cu punerea în practică a preceptelor biblice. Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte...

Sosise cu două zile înainte la Bruxelles, după un itinerar complicat care îl purtase pe la Rio de Janeiro. Ieşise de acolo cu un paşaport argentinian. Vorbea la perfecţie, pe lîngă ivrit, araba, spaniola, româna (se născuse în România), germana şi, bineînţeles, engleza. Cu umerii lui largi, cu părul creţ şi negru, cu o faţă deschisă, de mare chefliu, imediat se făcea simpatic tuturor celor cu care venea în contact.

Însoţitorul să, Zev Avner, era un tip anonim, în afara ochilor albaştri, pătrunzători. Era suplu ca un acrobat şi, cînd nu se afla în misiune pentru a ucide duşmanii Israelului, ţinea o sală de gimnastică la Tel-Aviv.

– Cred că ne apropiem, spuse el.

Era, de fapt, o perifrază. Pentru că cei doi bărbaţi dăduseră tîrcoale şi ziua şi noaptea prin partea locului, reperînd împrejurimile. Sosind la Bruxelles, primiseră nişte sfaturi din partea echipei ce se afla permanent în oraş. Ambasada Israelului nu era prea departe de acolo. Le fusese prezentată o machetă, apoi nişte fotografii ale ţintei. Surprinsă sub diverse unghiuri şi cu diverse costume. Fusese fotografiată şi maşina, cu placa de înmatriculare la vedere. Apoi li se explicase de ce

statul Israel hotărîse să-l lichideze pe acest om. Asta pentru că Zev şi Gad nu erau nişte roboţi. Voiau să ştie de ce făceau ce făceau şi cui folosea. Aveau de asemenea, posibilitatea de a refuza.

Zev, care conducea maşina, trecu prin poarta larg deschisă a reşedinţei şi se îndrepta spre parcarea rezervată oaspeţilor, la suprafaţă. Gară Taunusul înmatriculat la Anvers – o maşină ce aparţinea unui corespondent sigur, absent din Belgia – şi opri motorul. Inspectară faţadele celor trei imobile lipite unul de altul. La etajul opt, ferestrele apartamenului care îi interesa nu erau luminate.

– Trebuie să fie plăcut să locuieşti aici, remarcă Gad.

Avea oroare de Tel-Aviv şi de poluarea de acolo. Arborii uriaşi din parcul acela îl fascinau.

Cei doi bărbaţi se îndreptară, fără să se grăbească, spre numărul 24. După ce trecură pe lîngă interfoanele aliniate, Zev îşi folosi şperaclul şi încuietoarea cedă imediat. Prima echipă luase amprentele broştei cu o zi înainte.

Cei doi agenţi israelieni traversară micul hol, deschiseră şi a doua uşă prin aceeaşi metodă şi luară ascensorul care ducea la garaj. După ce se asigurară că era pustiu, pătrunseră pe uşa care oferea accesul spre numărul 26, unde locuia "ţinta". Erau orele douăzeci şi "ţinta" avea obiceiuri foarte regulate. În fiecare zi, după birou, inginerul se întorcea, fie pentru a se schimba, fie pentru a rămîne acasă. Era posibil să fie protejat, dar nu chiar în interiorul locuinţei. Fără îndoială că se simţea în siguranţă în acest imobil încuiat ca un seif. Zev se uită la ceas – avea bilete rezervate pentru ultimul zbor spre Londra. Amicul său pleca la Paris.

Hotelurile fuseseră deja plătite, iar ei depuseseră la aeroport, spre păstrare, actele, banii şi permisele de conducere, în casete separate, pentru cazul în care ar fi fost obligaţi să se despartă.

Ca întotdeauna în acest gen de operaţiune, nu avuseseră nici un contact cu oamenii Mossadului aflaţi la Bruxelles şi

folosiseră logistica rețelei care era în legătură directă cu Tel-Avivul. Nici responsabilii Mossadului pentru Belgia nu fuseseră informați de prezența sau de misiunea lor.

Era vorba de o afacere în care mai multe Servicii secrete își băgaseră nasul și putea să fie foarte periculos.

Zev pîndea afară. Deodată, un Fiat alb, condus de o femeie, se opri cîteva clipe în fața porții, apoi demară, ca și cînd ar fi greșit numărul casei.

– Vine, suflă Zev.

Fiatul era ultimul element de filatură al mașinii Audi în care se afla "ținta". Dacă "ținta" nu ar fi fost singură în mașină, Fiatul s-ar fi oprit și femeia de la volan ar fi venit să sune la ușă. În acest caz, trebuiau să dispară de urgență...

– Hail spuse Zev.

Din momentul în care sosiseră, ascensorul nu fusese chemat la nici un etaj. La ora aceea, medicul care locuia pe același palier cu "ținta", nu mai primea clienți.

Cei doi israelieni intrară în cabină și Gad apăsă pe butonul 8. Peste cîteva clipe se aflau pe palier. Abia ieșiseră din ascensor, că acesta fu chemat jos. Cei doi examinară locurile. Era un palier în formă de L. Pe ramura scurtă a L-ului se găsea apartamentul medicului. Se înghesuiră amîndoi acolo, invizibili dinspre ascensor.

Se auzi zgomotul motorului ascensorului. Aparatul urcă. Zev își simți bătăile inimii accelerîndu-se. Niciodată, în clipele acelea, nu era prea plăcut. Pe palier era o lumină difuză, suficientă pentru a recunoaște pe cineva.

Ascensorul ajunse la etajul opt și se opri cu o ușoară smucitură. Ușa se deschise. Ieși "ținta". Ușa apartamentului său se afla chiar în fața ușii ascensorului. De unde se afla nu-i putea vedea pe cei doi israelieni. Zev auzi un zgomot de chei și făcu un pas înainte. Observă "ținta", un om subțirel, fără prea mult păr, cu o cutie de ciocolată în mînă. Privirile li se încrucișară. Zev zîmbi "țintei". Era o mare găselniță să zîmbești unui necunoscut, pentru că implica o atitudine amicală,

liniştitoare.

– Domnul Georges Bear?

Zev îşi formulase întrebarea cu o voce caldă, blîndă. Aproape ca un poliţist. De altfel, aşa crezu şi inginerul canadian. Privirea i se tulbură dintr-o dată şi răspunse:

– Da, eu sînt. Sînteţi de la Poliţie?

Întrebarea lui Zev fusese de formă, pentru că studiaseră îndeajuns fotografia "ţintei", pentru ca să nu mai aibă nici o îndoială. Timp de o fracţiune de secundă, Georges Bear crezu că are într-adevăr de-a face cu poliţişti, apoi, un al şaselea simţ îl avertiză.

Se întoarse brusc şi introduse cheia în broască.

Dar nu-şi termină gestul. Zev şi Gad reacţionară în acelaşi timp. Mîinile lor alunecaseră sub haine, smulgînd automatul de 22 din holster... Făcuseră o jumătate de pas înapoi, trăseseră piedica.

– Nu!

Cele două gloanţe porniră aproape în acelaşi timp. Georges Bear se dădu înapoi, strîngînd cutia cu ciocolată la piept, cu ochii măriţi de groază. Ca orice alt om confruntat brutal cu moartea. Părea atît de inofensiv, încît Zev se îndoi o clipă. Dacă cei de la Centrală făcuseră o greşeală? Dacă acest om era nevinovat?

Zev şi însoţitorul său traseră amîndoi de două ori, vizînd spre centrul trupului aflat în faţa lor. În poziţie de scrimeri, deşi reculul pistolului Beretta era foarte slab. Apoi încă de două ori, în trupul care se prăbuşea. Cutia de ciocolată căzu pe jos.

Zev făcu un pas înainte şi, de foarte aproape, mai trase două gloanţe în capul omului aflat pe jos. Chiar sub ureche. "Ţinta" avea zece gloanţe în trup, dintre care două în cap. Nu mai mişca. Maşinal, Gad începu să adune duliile împrăştiate. Paljerul era la fel de liniştit. Zgomotele armelor fuseseră insesizabile din interiorul apartamentului vecin. Doar nişte fisîituri. Zev îl împinse pe Gad spre uşa ascensorului şi îi spuse cu o voce calmă:

– Lasă asta...

Duliile nu puteau să servească drept probă. Dar fiecare secundă în plus, petrecută la locul faptei, reprezenta un risc. Coborîră rapid.

Ajunşi jos, ieşiră din imobil fără să se grăbească şi se urcară în maşină. Totul era cal, în jur. Zev Avner se aşeză la volan şi părăsi încet din parcare. Peste cîteva minute rulau pe strada Louise. Se opriră la numărul 18, chiar înaintea pieţei Stephanie, coborîră şi încuiară maşina. Un Renault albastru îi aştepta. Zev luă cheile ce fuseseră ascunse sub bara din faţă şi o porniră în direcţia aeroportului.

...

Domnul Van Tervueren doreşte să vă vorbească de urgenţă, îl anunţă secretara pe Morton Baxter.

– Fă-mi legătura, răspunse şeful Staţiunii CIA.

Puse mîna în faţa receptorului şi-i spuse lui Malko:

– Este omul nostru de legătură de la Jandarmeria Regală. Mă informează imediat cu toate amănuntele de rigoare, despre tot ce se întîmplă la Bruxelles. Are acces la toate teleimprimatoarele poliţiei judiciare.

Americanul convocase o întîlnire de urgenţă la care participa şi un israelian din Mossad, un aşa-zis "diplomat", pentru a analiza ultimele evoluţii ale situaţiei, după "deturnarea" lui Georges Bear. Asistau, bineînţeles, şi Chris Jones şi Milton Brabeck.

Dacă totul mergea bine, Georges Bear îi putea conduce drept la ceea ce căutau de săptămîni întregi. Morton Baxter lansă un "alo" călduros, înainte de a-şi asculta informatorul. Malko observă că trăsăturile îi căzură brusc.

– Nu se poate! exclamă americanul.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Malko.

– Georges Bear a fost asasinat!

Malko simţi că vede negru în faţa ochilor. Ceva mai rău nici

nu se putea întîmpla...

– Irakienii?

Americanul clătină din cap, după ce ascultă ce i se povestea.

– Se pare că nu. Vecinul lui, medicul, l-a descoperit pe palier dimineaţă, străpuns de mai multe gloanţe. A anunţat poliţia care a surprins în garaj doi irakieni înarmaţi. Au crezut mai întîi că ei sînt făptaşii, dar armele lor nu fuseseră folosite şi se aflau încă în maşină, la o jumătate de oră după comiterea crimei. Îl supravegheau, pur şi simplu, pe Georges Bear. Aşa că au fost scoşi din cauză. Şi, de altfel, nimeni nu a văzut şi nu a auzit nimic.

– E clar că e mîna israelienilor, spuse Chris Jones cu o voce lugubră.

Toate privirile se întoarseră spre reprezentantul Mossadului care se îngălbenise.

– Nu văd de ce trebuie să acuzaţi neapărat ţara mea, spuse el cu o voce nesigură, dar voi întreba imediat la ambasadă.

Se ridicase. Şeful staţiunii CIA se ridică şi el şi îl privi ameninţător.

– Dacă sînt nătărăii voştri de la Tel-Aviv, răcni el, spune-le că s-au întrecut pe sine! Au făcut cea mai mare tîmpenie din cariera lor! Pentru că tipul ăla începuse să lucreze cu noi. Acum nu mai avem nici o posibilitate să mai găsim fiarele irakienilor. Dar, în orice caz, voi o să fiţi cei care încasează bomba atomică în cap...

Diplomatul israelian ieşi, fără să mai spună nimic. După ceea ce i se spusese, moartea lui Georges Bear putea să declanşeze un cataclism.

•••

Pamela Blazer era disperată, cu ochii roşii de plîns, cu privirea în gol. Ca şi cînd ar fi fost cu adevărat îndrăgostită de

Georges Bear. Malko îi anunţase vestea cînd se întorsese de la Ambasadă. Gorilele şi Elko Krisantem erau într-o proastă dispoziţie vizibilă. Atîţia morţi şi atîta efort, ca să se ajungă la o asemenea situaţie!

– În mod sigur israelienii şi-au băgat nasul aici, spuse Malko. Ne ceruseră să le comunicăm dosarul lui Georges Bear iar modul în care acesta a fost ucis nu lasă nici o îndoială.

– Acum ce o să se întîmple cu mine? gemu Pamela Blazer. Mă vor ucide şi pe mine. Trebuie să mă protejaţi. El ar fi fost în stare să o facă şi voia să plece cu mine. Mi-a trimis şi flori.

Era în pragul unei crize de isterie. Chris Jones îi zîmbi liniştitor.

– Cît timp sînteţi cu noi, miss, nu vi se poate întîmpla nimic.

– Şi după aceea? Ce fac după aceea? se dezlănţui din nou Pamela. Te însori tu cu mine?

Era, într-adevăr, o posibilitate la care Chris Jones nu se gîndise... Malko se apropie de masă şi aruncă o privire florilor din vază şi cărţii de vizită care le însoţea. Se zărea un singur cuvînt, Rotterdam.

– Mă duc înapoi la ambasadă, spuse el. Mi-a venit o idee.

Pamela Blazer se ridică furioasă şi i se agăţă de gît.

– Merg şi eu, nu vreau să rămîn cu maimuţoii ăştia doi!

Malko o dădu cu fermitate la o parte.

– Israelienii nu ştiu nimic despre existenţa ta, spuse el. Aici eşti în perfectă siguranţă. Iar cu Chris şi Milton nu rişti "nimic".

Cele două gorile erau, în mod vizibil,flatate. Iar Malko profită ca să dispară.

Cîteva minute mai tîrziu, îşi gara maşina la numărul 27, pe bulevardul Regent.

Furios, obosit, scos din sărite, Morton Baxter îl apostrofă de la intrare:

– Afurisiţii ăştia de israelieni de la ambasadă continuă să jure că n-au făcut ei pocinogul! Puţin mai lipsea să nu declare că Georges Bear s-a sinucis, trăgîndu-şi cîteva gloanţe în spate!

– Nici nu mai are importanţă, spuse Malko... Oricum e mort...

– Iar pe noi ne-a luat dracu'! conchise americanul.

– Poate nu-i chiar aşa...

Americanul îl privi de parcă l-ar fi anunţat că a cîştigat la loto.

– Ce naiba vrei să spui?

– Georges Bear trebuia să plece la Rotterdam, mîine, spuse Malko. Teoretic, era prima etapă în drumul spre Irak. Deci, nu era vorba să plece cu avionul, pentru că l-ar fi putut lua de aici. Mi se pare chiar că trebuie să excludem trenul sau maşina. E clar că urma să se îmbarce pe un vapor.

Morton Baxter se lăsă pe spătarul scaunului cu o grimasă sardonică.

– Şi ai idee cam cîte vapoare se află în portul Rotterdam? Cîteva sute, dacă nu mii. E acolo o forfoteală ca de şobolani...

– Nici nu mă îndoiesc, recunoscu Malko şi bănuiesc că respectivul vapor nu poartă pavilionul Irakului. Ar fi prea bătător la ochi. Dar este foarte posibil ca irakienii să fi folosit pentru transportul pieselor acelaşi vas, în repetate rînduri. Deci, ar trebui să contactăm toate porturile în care au fost încărcate mărfuri pentru Cosmos Trading Company şi să vedem dacă nu cumva este vorba mereu de acelaşi vas.

Şefului staţiuniii CIA îi trebuiră aproximativ patru secunde ca să sară pînă în tavan.

– Chiar nu-ţi dai seama că este imposibil? explodă el, dar e o idee genială...

Şi îi arse lui Malko o lovitură peste spate, capabilă să-i pulverizeze omoplaţii.

– Dacă ne reuşeşte chestia asta, te fac cetăţean de onoare la Langley. Ai să poţi candida, să devii primar şi să ai o grămadă de probleme!

•••

Tarik Hamadi avea impresia că stomacul îi este plin cu

plumb topit. Nu putea de loc să digere ideea că israelienii l-au lichidat pe Georges Bear chiar sub nasul celor mai buni oameni ai lui. Iar intervenţia lor însemna că trecuseră, pe faţă, la represalii. În această situaţie, Pamela Blazer nu mai prezenta prea mare importanţă. Decît dacă fusese cumva înştiinţată de modalităţile de plecare. Era posibil ca Georges Bear să-i fi făcut ceva mărturisiri...

Deci, avea un motiv în plus să turbeze, pentru că fata era inaccesibilă, într-o cameră a hotelului Amigo, bine păzită de oamenii de la CIA.

Nu-i rămînea decît să încerce să salveze ce se mai putea salva, adică esenţialul. Tarik Hamadi se apucă să dicteze secretarei diverse telexuri pentru a grăbi faza europeană a operaţiunii *Osirak*.

Şi preferă să nu le mai citească pe cele care soseau de la Bagdad.

...

Erau orele trei şi jumătate, dimineaţa. Etajul trei al ambasadei americane de pe bulevardul Regent era luminat intens. Agenţii CIA, nerăşi, nedormiţi, luau legătura în toate limbile, prin telefon, adunau informaţii şi le transmiteau imediat unui computer. Responsabilii porturilor locale nu se arătau prea dornici să caute în registre. Şi treaba dura de mai multe ore. Mesajul pe care îl trimisese Georges Bear cu florile afirma că trebuia să plece a doua zi. Acolo unde fusese posibil, agenţii CIA fuseseră trimişi să-i încurajeze pe responsabilii locali cu atotputernicele bacnote verzi...

Mąlko reuşi să termine în silă un sandvici ca de cauciuc şi începu să caşte. Se întreba dacă ideea lui fusese într-adevăr bună. Lîngă el, răsturnat în fotoliu, Morton Baxter sorbea din cel de al treilea pahar de Gaston Lagrange, mirosindu-l atent şi încercînd să mai descopere vreo inspiraţie în aburii alcoolului. Îl cuprindea descurajarea...

În clipa aceea intră în birou adjunctul său, cu chipul tras de oboseală, dar cu o bucurie copilărească în ochi.

– Cred că am găsit ceva, anunţă el.

– Ce?

Tînărul agent începu să citească.

– Computerul indică prezenţa aceluiaşi vas în şase porturi în care a fost încărcat material irakian: Londra, Atena, Anvers, Neapole şi Brescia. Este un cargou înregistrat în Bahamas, *Gur Mariner*, cu echipaj de naţionalitate incertă.

– Sună imedat la Rotterdam, ordonă Morton Baxter.

Dădu coniacul peste cap şi îşi aprinse o ţigară. Malko nici nu îndrăzni să îl privească. Dacă era o falsă alarmă... Minutele se scurgeau, interminabile. Căpităniа portului Rotterdam era divizată în mai multe sectoare şi, la ora aceea, cei ce se aflau la posturi aveau alte preocupări...

Telexul continua să verse zeci de metri de date, sosite de la Langley, cu noi detalii. Irakul protestase oficial împotriva înscenărilor unui ziar britanic, pretinzînd că nu comandase decît conducte petroliere. Asasinarea lui Georges Bear fusese revendicată de o organizaţie palestiniană necunoscută, care dăduse un anunţ în ziarul *Le Soir* din Bruxelles. În timp ce poliţia belgiană nu se putea lăuda cu nimic.

Agentul CIA intră în birou, plin de o veselie fără seamăn.

– Este acolo! ţipă el. Vasul *Gur Mariner* se află în portul Rotterdam, la cheiul trei. Pleacă dimineaţa, la orele şase.

Le rămîneau numai trei ore. Malko şi Morton Baxter schimbară priviri triumfătoare.

– Plecăm imediat acolo, spuse americanul.

Capitolul XVI

Cele patru mașini rulau cu peste 180 la oră pe autostrada Bruxelles-Amsterdam-Rotterdam. Prima mașină era a Jandarmeriei Regale belgiene, în care se aflau doi vameși belgieni cu dosarul vasului cu pricina. Vameșii olandezi din portul Rotterdam fuseseră preveniți și așteptau.

Singura modalitate de a-l împiedica pe *Gur Mariner* să plece era să se găsească sau să se inventeze un delict vamal. De pildă exportul unor materiale interzise pentru o țară aflată sub embargou.

Morton Baxter conducea cea de a doua mașină. Cu Malko lîngă el. În spate, Pamela Blazer era așezată între cele două gorile. Refuzase să rămînă la hotel sub paza lui Elko Krisantem... Celelalte două mașini pline cu agenți ai CIA, precum și un reprezentant al Ministerului de Externe israelian. În continuare însă, Israelul nega orice implicare în uciderea lui Georges Bear.

Autostrada se derula în fața lor rectilinie, luminată puternic de faruri și nimănui nu-i ardea de vorbă. În sfîrșit, apăru panoul indicator al orașului Rotterdam. Mai merseră cam douăzeci de minute pînă la cheiul principal unde se găsea căpitănia. În fața ei se aflau mai multe mașini oficiale.

Morton Baxter intră primul, urmat de Malko. Erau acolo deja o jumătate de duzină de oameni, între care doi îmbrăcați în uniforma vameșilor olandezi. Prezentările se făcură rapid.

– *Gur Mariner* a ieșit în larg deja, îi anunță căpitanul portului.

Malko simți că i se urcă sîngele la cap.

– Cum adică? Doar ați spus că plecarea era prevăzută pentru orele șase dimineața!

– Cînd aţi făcut verificarea, cei de la căpităníe v-au afirmat că se află în port, fără să verifice la faţa locului. Cînd au trimis în sfîrşit pe cineva acolo, era prea tîrziu. *Gur Mariner* a ieşit în larg fără să plătească taxele de staţionare în port şi a mai lăsat şi o pasarelă pe chei.

Morton Baxter se aşeză, simţind că nu-l mai ţin picioarele.

– Şi de cînd a plecat, nu aţi mai intrat în legătură radio cu el? întrebă Baxter.

– Nu, şi de altfel nu avem nici un motiv, pentru că nu a cerut să fie remorcat.

– Unde ar putea să se afle în momentul acesta?

Olandezul făcu un calcul rapid.

– Să vedem... Merge cu treisprezece sau paisprezece noduri la oră... Acum ar trebui să se afle aproape de intrarea în Marea Mînecii. Iar timpul este favorabil.

Deci se afla în ape internaţionale... Pamela Blazer, rezemată de o fereastră, schimba ocheade cu unii sau alţii dintre cei aflaţi acolo, vizibil uimiţi de prezenţa unei asemenea creaturi de vis în port, la cinci dimineaţa... Malko se întoarse spre Morton Baxter şi îi spuse încet.

– Chiar nu putem încerca nimic?

Americanul clătină din cap.

– Imposbil, ar fi piraterie curată! Putem doar să anunţăm toate porturile unde ar putea să acosteze. Ca să-l împiedice să mai plece. Doar nu vrei să-l scufundăm cu un submarin... Mai ales că e sub pavilionul insulelor Bahamas.

Malko se agăţă de o ultimă idee.

– Şi dacă raţionamentul meu a fost fals? Şi dacă *Gur Mariner* nu are de a face cu nimc în toată povestea noastră?

Unul dintre olandezi, auzind întrebarea, începu să vorbească în flamandă cu reprezentantul jandarmeriei Regale, care le tradusе imediat.

– Băieţii ăştia au făcut o mică anchetă prin cîrciumile de pe chei. *Gur Mariner* a rămas în port cincisprezece zile. O parte a echipajului nu a coborît de loc pe uscat. Erau oameni cu pielea

închisă la culoare, pakistanezi sau arabi. De altfel, cei care au coborît vorbeau araba şi aveau foarte mulţi bani. S-au distrat o mulţime cu fetele de pe aici.

Căpitanul portului adăugă.

– Eu remarcasem că pentru un vas care nu prea făcea doi bani, avea nişte antene radio care depăşeau cu mult ce se vede prin portul nostru. Era echipat ca vasele de spionaj ale ruşilor. În plus, nimeni nu avea dreptul să urce la bord, nici măcar furnizorii. Aveau tot timpul oameni de pază şi cred că erau înarmaţi.

– Ştiţi ce fel de marfă au încărcat?

– Nu chiar, ar trebui să ne informăm. Dar cred că a fost vorba de materiale grele. Am văzut şi un camion înmatriculat într-o ţară din est. Nu ştiu care, RDG sau România, nu-mi amintesc exact. Ştiu că m-a surprins descoperirea, pentru că şoferul era de naţionalitate britanică. Am aflat cînd a venit să telefoneze de aici.

– Şi a plecat cu vasul?

– Nu, nu cred.

Nu mai aveau ce face acolo. Îşi luară rămas bun, cu o mare dezamăgire în suflete. Imediat ce rămaseră singuri, Morton Baxter îi spue israelianului cu o undă de ironie:

– Am impresia că ar trebui să începeţi să săpaţi adăposturi! Din cauza prostiei voastre! E clar că s-au speriat de moartea lui Georges Bear şi şi-au grăbit plecarea...

Israelianul nu scoase un cuvînt şi se urcară cu toţii în maşină. Malko se gîndi că ar trebui să se întoarcă la Liezen. Îi aştepta încă o oră şi jumătate de drum. Ajunseră în faţa hotelului Amigo, la răsăritul soarelui, epuizaţi de noaptea nedormită. Pamela Blazer îl urmă pe Malko în cameră şi, fără să mai spună o vorbă, se dezbrăcă şi se culcă.

– Ia te uită! Ce faci aici? întrebă el mirat.

– Nu mai mă mişc de lîngă tine, asta e! Aşa cum m-ai băgat în nenorocirea asta, aşa o să mă scoţi, n-ai de ales.

– Cum adică?

Ea ridică din umeri cu indiferență.

– Habar n-am! Te privește! Ori încerci să-mi recuperezi logodnicul, ori te însori cu mine... Știu o mulțime de chestii și sînt simpatică, cred că ți-ai dat seama. Și am impresia că practici o meserie în care ți-aș putea fi de folos...

Malko încercă să-și imagineze cum ar arăta întoarcerea la Liezen cu Pamela în bagaje. Fără îndoială că s-ar lăsa cu o vînătoare prin parcul castelului... Știut fiind faptul că Alexandra era geloasă ca o tigroaică... E drept că, între gelozia ei și infidelitatea practicată cu mare deliciu, se putea putea pune foarte bine semnul egalității... Era mai simplu să încerce să-l smulgă pe tînărul duce de Wittenberg din ghearele lui Mandy Brown.

Adormi cu greu, gîndindu-se la vasul acela nenorocit care traversa fără probleme Marea Mînecii, cu încărcătura lui ucigătoare în pîntece. Ar fi fost atît de ușor să-l scufunde! Numai că lumea civilizată era total neajutorată în fața terorismului de stat. Iar dacă vasul ajungea la destinație, întreg Orientul risca tensionarea situației iar Israelul era amenințat cu dispariția.

...

Tarik Hamadi contempla cu satisfacție telexul codificat ce îi sosise de pe *Gur Mariner*. Cargoul plecase pur și simplu din rada portului Rotterdam și se îndrepta cu toată viteza spre portul de destinație, Akaba, în Iordania. Era un loc mai sigur decît la Shatt El Arab, sub nasul iranienilor. Cu toată așa-zisa pace proclamată între cele două țări, resentimentele continuau să colcăie. Era sigur că iranienilor nu le-ar displace să dea o mînă de ajutor americanilor, pentru a-și pedepsi dușmanii ereditari... În timp ce iordanienii, care aveau o nevoie teribilă de bani, nu puneau nici un fel de întrebare...

De la Akaba, încărcătura urma să plece pe roți pînă la punctele de depozitare. Și, pînă acolo, nu mai era nici un pericol. *Gur Mariner* aparținea unei societăți din Bahamas,

controlată de Serviciile secrete irakiene. Echipajul era format din agenţi bine antrenaţi şi dotaţi cu cel mai modern armament. Nu se puteau teme decît de un torpilor sau de un submarin, orice alt atac putea fi, cu uşurinţă, neutralizat. Posedau chiar şi nişte rachete "apă-apă", disimulate sub o construcţie inofensivă de pe punte...

În sfîrşit, putea fi liniştit şi mulţumit de ceea ce realizase. Sarcina lui constase în adunarea şi expedierea întregului material necesar pentru planul *Osirak*. Acum, operaţiunea putea începe.

Îi mai rămînea de rezolvat doar problema Pamelei Blazer, dar nu era ceva urgent.

Tarik Hamadi scoase dintr-un dulap o sticlă mare de Johnny Walker – etichetă neagră – şi îşi turnă o porţie consistentă în pahar. Adăugă şi puţină gheaţă şi se întrebă cu cine ar putea să-şi consume energia debordantă... Pamela Blazer fiind, oricum, scoasă din circuit.

•••

Trecuseră două zile. Morton Baxter îl rugase pe Malko să mai rămînă la Bruxelles pînă ce se hotăra renunţarea la operaţiune. Iar ordinul trebuia să vină de la Langley. În plus, avea nevoie de el şi pentru redactarea rapoartelor. În acest timp, Pamela Blazer continua să-şi roadă unghiile de plictiseală la Amigo...

Malko îi telefonase logodnicului infidel şi descoperise ceea ce nici nu era greu de bănuit. Mandy Brown se plictisise repede de tînărul duce şi plecase acasă, la Londra. Din nou, nobilul aventurier era dispus să vadă la Pamela cele mai suave calităţi feminine... Doar că era puţin jenat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

– Oare ea mă mai vrea? întrebase neliniştit.

– Eu cred că dacă te prezinţi cu un diamant, drept scuză pentru cele întîmplate, o să te ierte mai uşor, spuse Malko, bun cunoscător al slăbiciunilor feminine. Iar dacă diamantul este

montat într-un inel de logodnă, cred că ai toate şansele...

...

Gur Mariner plutea pe apele Atlanticului, supravegheat îndeaproape de aparatura serviciilor aeronavale britanice şi americane. Se îndrepta spre sud, pregătindu-se să treacă pe lîngă Spania, pentru a ajunge în Mediterana. Urmau apoi, Canalul de Suez şi golful Akaba.

Pentru ceea ce urma să se întîmple, americanii încercau pe cale diplomatică să aranjeze cît de cît lucrurile. Expediaseră o mulţime de telegrame irakienilor, care făceau pe surzii... Sovieticii, la rîndul lor, erau atît de cufundaţi în propriile probleme, încît lăsaseră să se înţeleagă că o bombă atomică în Orientul Mijlociu n-ar fi poate cea mai rea soluţie...

Secretara lui Morton Baxter băgă capul pe uşă şi anunţă:

– Domnul Robert Schwartzenberg.

– Să intre.

Şi îi făcu semn lui Malko să rămînă. Era reprezentantul Mossadului în Belgia. Un tip corpolent, amabil, cu nişte sprîncene stufoase şi un pronunţat aer neglijent.

Strînse cu căldură mîinile celor doi bărbaţi. Americanul îl întrebă, perfid:

– N-aţi mai aflat nimic despre asasinarea lui Georges Bear?

– Nimic, afirmă foarte serios reprezentantul Mossadului. Dar trebuie să vă transmit ceva.

– E o veste bună, cel puţin?

– Foarte bună! Mai întîi, sînt însărcinat să vă transmit felicitările guvernului meu pentru felul în care Agenţia dumneavoastră a acţionat în legătură cu planul *Osirak*. O comisie de anchetă condusă chiar de prim-ministrul nostru va încerca să afle de ce Serviciul nostru de informaţii, de obicei foarte eficient, nu a reuşit să descopere această afacere care pune în pericol existenţa Israelului.

Americanul aştepta sfîrşitul acestei recitări cu neîncredere.

Ori de cîte ori israelienii sînt amabili, e clar că intenţionează să ceară ceva.

– Mulţumesc foarte mult, spuse şeful staţiunii CIA. Voi transmite felicitările la Centrală unde aveţi destui prieteni.

Israelienul aprobă, înainte de a continua.

– Trebuie să vă mai spun că nu e cazul să regretaţi fuga lui *Gur Mariner*. Vă pot mărturisi că s-au luat măsuri ca vasul să nu ajungă la destinaţie.

– Aveţi de gînd să-l scufundaţi?

Reprezentantul Mossadului surîse misterios.

– Nu pot să vă spun mai mult, dar fiţi siguri că irakienii nu vor primi niciodată respectiva încărcătură.

– Aţi aflat cu precizie ce au încărcat la Rotterdam? întrebă Malko.

– Parţial. Este vorba, într-adevăr, de piesele cele mai importante din tunurile lui Georges Bear, părţi ce au fost fabricate prin toată Europa. Acelea însă, nu mai puteau fi confundate cu conductele petroliere şi irakienii au hotărît un transport ceva mai special. Pe de altă parte, datorită unor informaţii pe care le posedăm, credem că şi cei patruzeci de krytroni furaţi pe aeroportul din Roissy se află tot pe nava aceasta, sub paza agenţilor speciali irakieni.

– Sper că îi veţi restitui Statelor Unite, spuse americanul puţin batjocoritor, după ce veţi scufunda nava.

Israelianul zîmbi superior.

– Bineînţeles. Nu ne-ar folosi la nimic...

Era clar de ce. Doar ştiau şi ei să-i fabrice... Malko era foarte surprins de acest deznodămînt. Ceea ce făcuse pînă atunci se dovedea, deci, folositor. Israelianul salută la plecare şi şeful staţiunii CIA îi spuse lui Malko:

– Ştiu că, fără perspicacitatea şi flerul tău, n-am fi descoperit nimic din ce se întîmplă... Te-ai descurcat splendid şi de data asta. Şi acum ce ai de gînd să faci?

– Să mă întorc în Austria, răspunse Malko zîmbind. Luna iunie este luna recepţiilor. În fiecare seară e cîte un bal şi am

pierdut pînă acum cîteva.

Trebuia să o recucerească şi pe Alexandra...

...

În holul hotelului Amigo aştepta un bărbat care sări în picioare cînd îl zări pe Malko. Chris Jones sărise la rîndul lui pregătindu-şi arma, dar Malko îl opri.

– Stai, stai! Îl ştiu pe tip!

Era Kurt von Wittenberg, logodnicul lui Mandy Brown şi al Pamelei Blazer. Malko o zări pe fată în spatele lui, strălucitoare, într-o rochie albă, nouă, dublată cu violet, scurtă şi strîmtă atît cît trebuia pentru a fi atacată de toţi masculii de pe stradă. Observă pe inelarul ei un diamant uriaş, care trebuia să valoreze cam zece secole de salariu pentru un sovietic mediu. Tînărul duce îi urmase deci sfatul. Foarte atent, îl trase pe Malko la o parte.

– Mii de mulţumiri! Am aranjat totul, Pamela m-a iertat şi o să dăm o recepţie la care veţi fi invitatul de onoare.

– Mă bucur foarte mult, răspunse Malko.

– Noi o să plecăm acum. Direcţia Viena.

– O clipă, iubitule, spuse Pamela cu vocea ei de zile mari. Trebuie să iau ceva din camera lui Malko.

– Vin şi eu, propuse acesta.

– Vă aştept la bar, spuse Kurt von Wittenberg. Haideţi, băieţi, strigă el spre Chris şi Milton, fac cinste cu un Gaston de Lagrange!

Pamela Blazer urcă în ascensor înaintea lui Malko. Era scăldată într-un nor de parfum.

– Îmi face plăcere să constat că neplăcerile au luat sfîrşit pentru tine, spuse Malko.

Fata îi adresă un zîmbet carnivor.

– Sper să fie aşa. Şi ne vom vedea destul de des la Viena, nu-i aşa?

Imediat ce ajunseră în cameră, îşi aruncă poşeta pe pat şi se sprijini pe o comodă, fixîndu-l pe Malko provocatoare.

– Ce trebuie să iei de aici? întrebă Malko.

– Pe tine, răspunse ea, fără să ezite.

– De ce? întrebă el.

– Pentru că nu eşti ca ceilalţi... În mod foarte ciudat, am început să te doresc şi nu mi s-a mai întîmplat niciodată.

...

Kurt Wittenberg era la bar, cu privirea strălucitoare după cele cîteva pahare de Gaston de Lagrange băute. O luă pe Pamela de braţ şi o conduse pînă la un Lamborghini Countach, verde închis.

Îşi făcură semne de adio. Pentru ea, deocamdată, era bine. Malko privi cu regret în urma maşinii. Episodul din cameră îi plăcuse mult mai mult decît s-ar fi aşteptat.

...

Cele două avioane Phantom decolaseră de pe una dintre bazele secrete din Neghev şi fuseseră alimentate de două ori în zbor. Zburau la şase sute de picioare deasupra Mediteranei, aripă lîngă aripă, căutînd obiectivul. Potrivit coordonatelor pe care le aveau, trebuia să fie pe aproape.

Cu toate acestea, nu văzură nimic pe suprafaţa mării sclipitoare. Şeful patrulei refăcu calculele, chemă baza şi efectuă cercuri din ce în ce mai largi deasupra locului unde trebuia să fie ţinta. Din păcate nu dispunea decît de patruzeci de minute de autonomie... Peste şapte minute însă, reperă vasul pe care îl căuta şi coborî puţin mai mult pentru identificare. Camerele de luat vederi fixate sub aripile sale înregistrară rapid toate detaliile.

Navigatorul notă cu grijă noile coordonate ale cargoului şi anunţă avionul de alimentare unde urma să aibă loc punctul de întîlnire. Apoi, ambele aparate porniră spre vest şi luară altitudine ca să consume mai puţin kerosen.

...

Chris Jones valsa cu o bătrînă ducesă care se înghesuia

într-un mod absolut ruşinos în trupul musculos, încercînd să-i explice subtilităţile jocului de canasta. El îşi făcuse curaj, înghiţind o porţie zdravănă de Gaston de Langrange. Milton Brabeck avusese mai mult noroc cu o tînără moştenitoare austriacă, ai cărei obraji erau invadaţi de mii de coşuleţe. Avea, în schimb, un trup capabil să sucească minţile unui călugăr obişnuit cu saramura de peşte. Ca să fie sigură că va fi invitată la dans, îmbrăcase o rochie din piele cu o mulţime de deschizături şi butoniere, dar la care se folosise foarte puţin material, întrucît nu-i ajungea decît pînă la jumătatea coapselor...

Milton se bănuia ameninţat de viol, nu ştia ce să facă, n-ar fi vrut să fugă, era foarte ruşinat şi continua să suporte supliciul, simţindu-se în pragul exploziei.

Era ultimul bal al sezonului şi Malko se amuza privindu-şi invitaţii care dansau în marea încăpere de la primul etaj. Datorită unei mari porţiuni rectangulare de parchet de Versailles, impecabil lustruit, încăperea putea fi numită "sală de bal". De-a lungul pereţilor erau înşirate mai multe canapele moi, sculptate în esenţele cele mai fine de chiar Claude Dalle. Între pernele lor se purtau discuţii interminabile şi se începeau flirturi de sfîrşit de sezon. Tradiţionala orchestră fusese înlocuită de un casetofon Samsung. Cu foarte multe avantaje...

Cîţiva solitari îşi înecau decepţiile în valuri de Johnny Walker, Dom Perignon sau Stolichnaya.

Malko o privea visător pe Alexandra, care îmbrăcase o rochie din antilopă maron, cu corsajul din dantele transparente, spre disperarea celor cu care dansa... Încă nu se împăcaseră... De la întoarcerea lui Malko, ea îl refuza sistematic, cerînd cu încăpăţînare să-i prezinte rezultatele unui test anti-sida.

Pentru moment, Malko se străduia să-şi împiedice partenera, pe tînăra contesă Thalsburg de a-l viola în public. Deşi fusese crescută în cele mai bune institute de educaţie

franţuzeşti sau, poate, tocmai de aceea, tînăra avea o singură idee, mare şi fixă... Ceea ce pe Malko, la ora aceea şi sub ochii Alexandrei, nu-l amuza de loc... Este drept că fetişcana avea şi o scuză, nu refuzase nici unul dintre paharele ce i se oferise... Ca şi Elko de altfel, care începuse să ochească vreo subretă mai atrăgătoare... El care, de mult nu-şi mai bătea capul cu asemenea probleme...

Deodată, turcul dădu drumul şoldurilor plinuţe pe care le ţinea între mîini, realizînd că telefonul suna de mai mult timp, fără să-l fi auzit. Ridică grăbit receptorul, discută cîteva clipe, apoi merse la Malko şi îi şopti la ureche.

– Sînt cei de la Washington la telefon. E foarte urgent. Malko se smulse cu greu din braţele tinerei franţuzite. Recunoscu imediat în telefon vocea şefului Diviziei de Operaţiuni a CIA.

– Malko, sînt dezolat că te deranjez, spuse americanul, dar avem o problemă mare. Israelienii ne-au anunţat că *Gur Mariner* şi-a schimbat direcţia. Se îndreaptă, din cîte se pare, spre Turcia. Pentru Istanbul sau Izmir. Am impresia că e nevoie din nou de tine.

Capitolul XVII

Mirosul pestilenţial al apelor încinse ale Cornului de Aur pătrunde în maşină, deşi geamurile fuseseră închise ermetic. Elko Krisantem îl inspira însă, cu nările dilatate, de parcă ar fi fost vorba de o grădină cu trandafiri. Era vorba de un braţ al mării ce se termina într-o fundătură, un fel de mlaştină în care putrezeau cîteva epave nenorocite. Cargourile mari erau ancorate de cealaltă parte a Bosforului, în faţa malului asiatic, spre sud.

Maşinile se tîrau pe podul Galata într-un concert de claxoane. În spatele taxiului în care se afla Malko, mergea o maşină cu megafoane cu inscripţia Trafik polisi, care se străduia să-şi facă loc printr-un şuierat neîntrerupt al sirenei. Fără nici un rezultat, însă. Cîţiva pescari nemişcaţi erau aliniaţi pe marginea podului. În jurul undiţelor plonjate în apa groasă din cauza poluării se învîrteau zeci de cormorani în aşteptarea prăzii. Lui Malko şi prietenilor săi le trebuiseră o oră şi jumătate să parcurgă cei douăzeci şi cinci de kilometri dintre aeroport şi oraş. Circulaţia era un infern absolut. În Stambul – cartierul moscheelor şi al Bazarului – nici nu se putea circula. Pe drum, pentru a-şi mai calma furia, şoferii se înjurau cu cele mai pitoreşti metafore. Abia după ce trecură podul Galata, circulaţia deveni mai fluentă. O parte din maşini se împrăştiau pe străduţele întortochiate din Karaköy. Cei doi americani contemplau oraşul acela plin de miasme, de-a dreptul înspăimîntaţi. Nu ar fi ezitat să-şi pună masca de gaze, dacă ar fi avut-o la îndemînă. Milton Brabeck începu să se scarpine furios, aruncînd priviri criminale spre şoferul taxiului.

– Sînt convins că sînt fel de fel de lighioane în împuţiciunea asta de maşină! lansă el.

Chris Jones mîrîi.

– Nu-ţi face probleme, o să facem o baie cu cloramină la destinaţie...

– Mi-ar trebui un costum de cosmonaut ca să merg prin oraşul ăsta împuţit, mormăi Milton. Şi ăştia chiar fac parte din NATO?

– Cu siguranţă, răspunse Malko, întorcîndu-se spre minaretele celor cinci sute de moschei ce se desenau pe cer, împrăştiate pe colinele bătrînului Constantinopol. Dominatoare, se înălţa săgeata Moscheii Albastre. Revenea aici după atîţia ani de la ultima misiune*. Oraşul crescuse ca o ciupercă monstruoasă şi noile construcţii inestetice înghiţeau încet-încet cartierul cu căsuţe din lemn, acele Yali, cu balcoane, ce constituiau, odinioară, farmecul oraşului.

După ce ieşeai din aeroportul nou şi ultramodern, intrai imediat în Orientul torid, murdar, zgomotos, mişunînd ca un furnicar şi, cu toate astea, respirînd un farmec anume, neclar, greu de înţeles. Taxiul începu să urce spre Beyoglu. În dreapta, se vedeau vechi vapoare şi nenumărate feriboaturi, care legau malul asiatic de Beyoglu. De pe vremea Înaltei Porţi, toate ambasadele străine se aşezaseră în jurul Galatei. Acum, fuseseră cu toate expediate la Ankara, iar vechile reşedinţe somptuoase rămăseseră goale în mijocul parcurilor elegante ce se terminau spre străduţe sordide.

Taxiul ajunse lîngă hotelul Pera, cel mai vechi din oraş, construit în 1892 de englezi şi se opri în faţa unei clădiri pătrate cu faţada colorată. Era înconjurată cu ziduri din piatră, deasupra cărora se înălţa un impozant grilaj metalic. Pe acoperişul-terasă flutura un mare drapel american, în mijlocul unei păduri de antene. Soldaţi turci înarmaţi pînă în dinţi păzeau intrarea. Era Consulatul american, centrul nervos al CIA în Turcia. La Ankara nu se întîmpla mare lucru niciodată. Toate problemele legate de trafic, toate întîmplările ciudate se petreceau la Istanbul, punct de trecere între România, Bulgaria şi ţările din Orientul Mijlociu. Malko şi cele două gorile coborîră

* *Vezi SAS la Istanbul.*

şi taxiul plecă mai departe cu Elko Krisantem, printr-un labirint de străduţe pînă în piaţa Taksim, unde se afla hotelul Marmara.

– În sfîrşit, un pic de climatizare, suspină Chris Jones, intrînd în clădirea Consulatului.

Puşcaşii marini din gardă schimbară cîteva cuvinte amabile cu Chris şi Milton, apoi unul dintre ei îi conduse la ascensor.

La ultimul etaj îi aştepta un bărbat distins, înalt, uşor efeminat, îmbrăcat ca într-o gravură englezească. Era de o politeţe delicată şi afabilă. Îi pofti în birou, după ce se interesă neliniştit de condiţiile în care călătoriseră.

Malcolm J. Callaghan conducea de trei ani biroul CIA de la Istanbul. Era foarte încîntat de munca lui. Biroul în care se aflau, fusese modernizat, dotat cu aer condiţionat, pereţii erau decoraţi cu gravuri din vechea Turcie, cîteva portrete de sultani şi de cadîne somptuoase... Alura lui cam preţioasă îl indispuse pe Chris Jones. Americanul întrebă destul de brusc:

– De ce ne-aţi chemat aici? Aţi pescuit ceva în grămada asta de rahat?

Fără să-şi dea osteneala de a răspunde, Malcolm J. Callaghan îi întrebă dacă doreau cafea, îndulcită sau nu şi o comandă prin telefon. După care se lansă în apărarea vechilor case de lemn ce dădeau atîta farmec odinioară Istanbulului. Acum, dispăreau una după alta, înghiţite de clădirile de beton, diminuînd considerabil impresia artistică produsă de Bosfor... Un băieţel, fără îndoială turc, pătrunse în birou aducînd un platou de aramă cu ceştile de cafea. Imediat ce ieşi, după ce adresase o privire destul de îndoioşată spre patronul său, şeful CIA consimţi să i se adreseze lui Malko, fără să renunţe la tonul monden:

– Mi-e teamă că avem unele probleme cu *Gur Mariner*, anunţă el.

– De ce? Turcii nu vor să colaboreze?

– Oh, ba da! afirmă Malcolm Callaghan. Sîntem în raporturi foarte bune cu Serviciul lor secret. Au chiar autorizaţia de a

folosi unele dintre băncile noastre de date. Generalul de brigadă, Teuman Koman, care îi conduce, a făcut un stagiu la West Point şi vorbeşte limba noastră la perfecţie.

Serviciul secret turc – M.I.T. –, un fel de Gestapo altoit pe CIA, este însărcinat cu supravegherea populaţiei civile, cu securitatea externă şi cu tot ceea ce ar putea pune în pericol regimul militar turc. De mulţi ani, Statele Unite aleseseră Turcia drept aliat privilegiat şi deversau asupra ţării valuri de dolari şi de armament, făcîndu-se că nu bagă de seamă că se murea cam des în închisorile lor. Dar Turcia are şase sute zece kilometri de frontieră comună cu URSS... E drept că, de cînd CIA descoperise că o parte din armamentul livrat Turciei era pregătit pentru o eventuală ofensivă împotriva Greciei, dragostea se mai răcise puţin. Doar şi Grecia era membră a NATO.

– Atunci ce se întîmplă?

– *Gur Mariner* a dispărut, anunţă americanul.

...

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Malko.

Potrivit informaţiilor deţinute de Mossad, irakienii intenţionau să debarce încărcătura lui *Gur Mariner* într-un port turc, pentru a o expedia apoi pe roţi, pînă în Irak, prin intermediul frontierei comune dintre cele două ţări.

Responsabilul CIA se ridică şi îi arătă o hartă uriaşă ce ocupa întregul perete din spatele lui. În faţa insulei greceşti Naxos, din Marea Egee, se afla un ac roşu. Alte două ace se aflau în faţa insulelor Chios şi Lemnos, la intrarea în strîmtoarea Dardanele. De cealaltă parte, în mijlocul mării Marmara, nu mai mare decît un lac, legată de Mediterana prin strîmtoarea Dardanele şi de Marea Neagră prin Bosfor, se mai afla un ac. Pe acela îl arătă americanul lui Malko.

– Aceasta este ultima poziţie a lui *Gur Mariner*, comunicată de aviaţia de recunoaştere israeliană, explică el. Datează de acum trei zile. În mod normal, se îndrepta spre Istanbul. Dar,

nu a ajuns...

– Şi unde ar putea fi?

– Mai sînt două porturi importante, Tekirdag şi Ismit. Dar nu a ajuns nici acolo.

– Dar în Bosfor?

– Nu a intrat pe acolo. Am verificat şi noi şi i-am anunţat şi pe sovietici să deschidă ochii. Nu le place nici lor aventura irakienilor. Iar *Gur Mariner* nici nu putea face stînga împrejur şi să plece. Strîmtoarea Dardanele e păzită de agenţii Mossadului care nu scapă din vedere nici o bărcuţă de hîrtie...

Toate astea îi aminteau lui Malko o poveste mai veche în care fusese vorba despre un submarin sovietic ce se volatilizase în marea Marmara...Cu mulţi ani înainte...

– Nu s-o fi scufundat? întrebă el.

– S-ar putea, deşi nu văd motivul. Asta înseamnă că a făcut-o cu cea mai mare discreţie, fără să lanseze nici un mesaj de salvare.

– Doar nu s-a transformat în farfurie zburătoare, obiectă Malko. E posibil să se fi ascuns într-un golfuleţ discret, pînă se mai liniştesc lucrurile.

Cu toate că un cargou de zece mii de tone nu se poate ascunde ca o barcă pescărească...

– O să aflăm noi mai multe, promise Malcolm Callaghan. Aviaţia turcă a efectuat mai multe raiduri de recunoaştere de-a lungul coastelor. Ne întîlnim imediat cu omologul meu de la M.I.T.

Misterioasă dispariţie... Malko plecă, regretînd biroul cu aer condiţionat. Se urcară într-un Ford gri care coborî pe Dolmabahce Caddesi, de-a lungul Bosforului, fiind înghiţit imediat de un puhoi de maşini. Jucătorii de table, instalaţi pe terasele cafenelelor, priveau cu nepăsare spectacolul străzii. Era o vreme potrivită pentru admirarea Bosforului. În ce îi priveşte, Chris şi Milton respirau cît mai puţin posibil... După ce depăşi Palatul Dolmabahce, aflat pe malul Bosforului, trecură pe lîngă un zid cu un aer monahal şi se opriră în faţa unui

portal masiv, negru. Malcolm Callaghan coborî din maşină şi vorbi într-un interfon. Peste cîteva clipe, poarta se deschise automat şi se reînchise apoi în urma lor. Fordul ajunse într-o curte înconjurată de clădiri vechi, îngălbenite, presărate cu antene şi cu antice instalaţii de climatizare.

– Ceea ce vedeţi, reprezintă – oficial – o staţie meteorologică, explică Callaghan, dar este, de fapt, cartierul general al M.T.I. pentru problemele de securitate externă. O să vedeţi, sînt nişte oameni foarte amabili.

Un ofiţer foarte hotărît îi percheziţionă fără menajamente, după care îi conduse într-o seră, de unde îi preluă un alt ofiţer. Bărbatul care îi primi, într-un birou bine mobilat, cu piese vechi, tablouri şi covoare groase, semăna cu Mefisto, un portret din tinereţe, desigur, cu aceeaşi mustaţă şi nelipsitul cioc.

– Osman Askin, îl prezentă Malcolm Callaghan.

Turcul strînse cu căldură mîna oaspeţilor. Malcolm Callaghan îi întinse imediat o casetă video şi îi dădu cîteva explicaţii.

Osman Askin îi întrebă imediat dacă doresc cafea. Cu sau fără zahăr... Tabietul de rigoare, dat fiind faptul că turcii beau kilograme de cafea fierbinte toată ziua, obicei care îi face nervoşi, dar e imposibil să se ocolească tradiţia.

– Din păcate, anunţă el, nu am veşti bune. În timpul recunoaşterilor aeriene, nu s-a descoperit nici o urmă din cargoul acela. Nu s-a înregistrat în nici un port turc. Am pus sub ascultare ambasada Irakului de la Ankara şi consulatul lor de aici, dar nu am aflat nimic. Mă întreb dacă nu cumva, profitînd de întuneric, *Gur Mariner* a făcut calea întoarsă în timpul nopţii. Ar fi singura explicaţie.

Malko schimbă o privire elocventă cu Malcolm Callaghan.

– Sînteţi sigur că nu a intrat în Bosfor? întrebă el. Pentru că de pe ţărmul Mării Negre se poate ajunge foarte bine în Irak pe şosea.

– Sînt absolut sigur, afirmă Osman Askin. Acolo, supravegherea este foarte strictă, în ambele sensuri. Am vorbit

şi cu cele două posturi vamale de la Haydarpaça şi Edirne. Nici urmă de vas!

Deghizat în fantomă, filfii pe deasupra lor, un îngeraş... Întotdeauna se putea găsi o explicaţie logică pentru ceea ce se întîmpla. Iar ideea că vasul să se fi întors din drum nu era de loc imposibilă. Putea foarte bine să facă escală în Egipt şi apoi să aştepte. Sau în Cipru. Turcul îi privea dezolat.

– Pentru a sărbători sosirea dumneavoastră, îi spuse el lui Malko, vă invit la cină. La ce hotel locuiţi?

– La Marmara.

– O să trec să vă iau pe la nouă. Va fi o ocazie să vă prezint una dintre cele mai bune colaboratoare ocazionale, care sper să vă ajute. Eu sînt foarte ocupat şi n-aş putea să vă ofer timpul de care aveţi nevoie. Acum, trebuie să ne despărţim, mai am de rezolvat cîteva lucruri pînă diseară.

Cei patru bărbaţi se întoarseră în curte, fără să fi înaintat cu un pas în descifrarea misterului. După ce se urcară în maşină, Malko îl întrebă pe Malcolm Callaghan.

– Putem să avem încredere în tipul ăsta?

– Aproape sigur, afirmă americanul. Ne este credincios şi are nevoie de noi. Fără dolarii noştri, regimul lor s-ar fi dus de mult pe apa sîmbetei. Şi, în plus, îi detestă pe irakieni, deşi obişnuiesc să lucreze uneori împreună împotriva kurzilor. Este singura lor plăcere comună: să facă de petrecanie unui kurd. Ca să poată supraveghea mai bine Consulatul irakian, l-au exilat undeva, în afara oraşului. Iar între cele două ţări, practic nu au loc nici un fel de schimburi diplomatice.

Urcau spre Taksim, acolo unde se afla majoritatea hotelurilor. Un camion supraîncărcat încerca cu greu să se retragă din mijlocul maşinilor ce claxonau. Turcia se străduia din greu să ajungă din urmă ţările civilizate în materie de circulaţie rutieră...

– Israelienii mai spun ceva? întrebă Malko.

Maşina intră în piaţa Taksim, plină de autobuze şi mărginită de imobile vechi sau mai noi, la fel de urîte. De acolo pornesc

toate străzile cartierului. Fordul se opri în faţa hotelului Marmara, un bloc cu douăzeci de etaje şi o terasă la parter.

– Îmi pare rău, dar în seara asta nu pot să vă însoţesc, spuse Malcolm Callaghan. Am unele obligaţii. Imediat ce mă întorc la birou o să trimit un raport la Langley şi o să cer instrucţiuni pentru voi. Vă doresc petrecere frumoasă.

Chiar lîngă hotel, o duzină de pisici forfotea cu conştiinciozitate prin cîteva pubele. Istanbului rămăsese, aşadar, oraşul pisicilor.

•••

– Ăştia încearcă să ne ducă cu preşul...

Părerea lui Elko Krisantem era definitivă. Doar cunoştea Turcia, era ţara lui! Malko privea un petrolier uriaş ce urca Bosforul şi se îndrepta spre podul enorm, suspendat între ţărmul asiatic şi cel european. La cîţiva kilometri mai departe, mai era unul. După ce fuseseră terminate, în 1973, au dat lovitura de graţie tuturor bacurilor vechi şi putrede ce traversau Bosforul.

– Ce te face să crezi asta? întrebă Malko.

Turcul îşi freca bărbia nerasă. Urmă un gest tipic oriental, cu mîinile întinse şi palmele îndreptate spre cer.

– Dacă nu a făcut calea întoarsă, vasul ăla nenorocit trebuie să fie undeva! Irakienii nu sînt chiar tîmpiţi! Au bănuit că vor fi luaţi ca din oală. Sigur că guvernul turc colaborează cu noi, dar subalternii? La preţul la care se vinde lira turcească, e foarte simplu să cumperi un om. Oricare, fie el poliţai, marinar sau vameş, acceptă ciubucul.

– Şi ce-i cu asta? insistă Malko.

– O să încerc să mai găsesc ceva amici de pe vremuri, spuse Elko. Daţi-mi numai cîteva ore. E ceva timp de cînd am plecat...

– O.K., spuse Malko. Să mă ţii la curent.

Intră în camera sa. Abia îşi trase sufletul, cînd telefonul începu să sune. O voce feminină întrebă:

– Domnul Linge?

– Da.

– Numele meu este Nesrin Zili, spuse ea. Domnul Askin m–a rugat să vă servesc drept ghid, dacă aveţi vreo problemă.

– Unde sînteţi?

– Jos.

– Cobor şi eu imediat. După ce vă recunosc?

Turcoaica rîse cu un timbru plăcut.

– Sînt toată în roşul

Se urcă în ascensor şi coborî rapid în barul-salon de la recepţie. Reperă imediat silueta roşie. Frumoasă cît cuprindel O femeie înaltă, cu ochii negri, atrăgătoare, într-un taior roşu, cu unghiile lungi şi roşii, o gură cărnoasă şi şoldurile în formă de amforă.

Privirea ei îl analiză rapid pe Malko şi îi întinse apoi o mînă delicată, cu degete prelungi.

– Bună seara. Eu sînt Nesrin Zili. Sper că nu vă deranjez.

Cu asemenea prezenţă era greu să deranjezi pe cineva.

– Cu ce vă ocupaţi? întrebă Malko.

– Ah, mă ocup puţin de relaţiile cu publicul, pentru că domnul Askin are foarte mult de lucru. De fapt, sînt ziaristă, la *Cumuriyet*.

Nu-l slăbea din ochi şi îşi dădu seama că era de ajuns să facă un gest ca să o aibă în pat... Era clar că se află acolo pentru a-l influenţa. Iar turcii nu erau chiar lipsiţi de păcate, cum pretinde Callaghan. Altfel, creatura aceea în întregime roşie, n-ar fi aterizat acolo. Ori ascundeau ceva faţă de aliaţii lor, ori sperau să afle mai mult de la el şi să înceapă o anchetă pe cont propriu.

– E linişte acum la Istanbul. Nu mai aveţi terorişti, nu-i aşa? Nesrin Zili zîmbi ironică.

– Doar acum vreo trei săptămîni, redactorul şef de la *Cumuriyet* a fost asasinat de nişte necunoscuţi mascaţi.

– Din ce cauză?

– Nu prea se ştie. Au fost fie sirieni, fie irakieni. Poate

fiindcă nu mai au chef să împartă apele Eufratului!

Elko Krisantem apăru deodată lîngă ascensor şi Malko se ridică să-l întîmpine. Nu avea sens ca fata să-şi dea seama că e turc.

– Revin imediat, spuse el.

– Dacă nu aveţi nevoie de mine, aş merge să mă schimb, spuse ea. Cred că diseară iau masa cu dumneavoastră. Iar mîine, dacă doriţi să vizitaţi muzeul Topkapi, vă stau la dispoziţie.

– Mulţumesc foarte mult, răspunse Malko. Mi-ar face plăcere.

Elko Krisantem arbora un surîs radios.

– Am început treaba, spuse el! Veniţi cu mine?

– Unde?

– E o surpriză...

Malko traversă în diagonală piaţa Taksim, pe urmele lui Elko Krisantem. Lîngă palatul congreselor, era un şir de maşini care ar fi trebuit să se afle într-un muzeu al automobilului, dar aşteptau cuminţi aliniate lîngă trotuar. Şoferii discutau cu oamenii ce stăteau la coadă, alţii aşteptau înăuntru. Un vînzător de porumb fiert circula printre ei. Erau toate maşini americane de prin anii cincizeci, întreţinute de bine de rău, dar circulînd încă. Erau maşinile preferate ale localnicilor, fiind taxiuri colective, ce mergeau în toate direcţiile, cu condiţia să nu te grăbeşti. Nu plecau decît după ce se umpleau, ceea ce însemna, vreo zece-doisprezece pasageri...

Elko Krisantem se opri plin de emoţie în faţa unui antic Buick negru, din 1958, pictat şi răspicţat de nenumărate ori. Geamurile abia se mai ţineau, parbrizul fusese cîrpit, iar banchetele desfundate fuseseră acoperite cu pături. O bucăţică de ceramică rotundă şi albastră, port-bonheurul clasic în Turcia, reprezentînd un ochi, era agăţată deasupra bordului, înlocuind cadranele ce nu mai funcţionau de o eternitate.

Şoferul, un mustăcios corpolent, ieşi din maşină şi îl îmbrăţişă pe Elko Krisantem. Se sărutară, se loviră pe spate

plini de bucurie, sub privirile resemnate ale călătorilor deja instalaţi în maşină. Apoi Elko se întoarse spre Malko, foarte mîndru.

– A rezistat bătrînica mea, spuse el cu emoţie în glas. Mi-a trebuit ceva timp s-o găsesc.

Era maşina pe care o folosea el pentru transportul turiştilor, pe vremea cînd îl întîlnise pe Malko, cu mulţi ani înainte.

Şi începu o lungă discuţie cu şoferul, în timp ce pasagerii începuseră să se certe. Un bătrîn ţinea neapărat să schimbe locul de lîngă o femeie, pentru că se întorcea de la Mecca. Celorlalţi nu le păsa absolut deloc de neliniştea lui.

Peste zece minute, Elko se întoarse spre Malko, iar şoferul urcă în maşină.

– Ei? Ai aflat ceva? întrebă Malko.

– Da, am aflat unde-l găsesc pe cel mai bun prieten al meu, Hakan Sungur. Era ca un frate pentru mine. Ăsta ştie tot ce se întîmplă la Istanbul. Şi dacă e ceva de aflat, el e singurul care poate afla.

– Şi unde mergem după el?

– I-am transmis un loc de întîlnire pentru seara asta. Acum este proprietarul unui bar de noapte.

– Vrei să vin şi eu?

– Sigur că da, i-am scris o mulţime despre dumneavoastră. O să fie încîntat să vă cunoască.

– Şi înainte, cu ce se ocupa?

– Ca şi mine, răspunse, fără comentarii, Elko Krisantem.

Altfel spus, mai lichida cîte un tip, contra cost...

– Bine, mai întîi o să merg la cină şi după aceea, pe la unsprezece, ne întîlnim în holul hotelului.

– Nu prea îmi place fata aia în roşu, spuse deodată Elko.

– De ce?

– Nu se poartă ca o turcoaică adevărată. E clar că vrea să vă seducă.

Părerea lui Elko era că doar anumite "creaturi" priveau drept şi cu nerușinare în ochii unui bărbat. Iar toleranţa lui

Malko față de Alexandra îl umplea de furie, sigur nemanifestată...

***

Nesrin Zili era așezată în fața lui Malko și piciorul ei îl atingea uneori pe al lui, pe sub masă. Chris și Milton rămăseseră prudenți la Marmara, după ce cumpăraseră toți hamburgerii dintr-o Cafeteria. Osman Askin era la fel de amabil și curtenitor. Îl adusese pe Malko într-un local unde se mînca numai pește.

De la masă, vedeau vapoarele ce treceau pe Bosfor.

Turcul ridică paharul cu vin alb, surîzînd.

– Pentru reușita misiunii dumneavoastră! Sper să regăsiți vasul acela. Iar dacă nu, măcar să rămîneți cu o amintire frumoasă.

Nesrin Zili se uita îndelung la Malko. Purta acum o rochie neagră și un colier de perle. Părea o reclamă vie pentru *Shalimar*...

În timpul cinei încercase să-l seducă în toate felurile. Pe deasupra mesei și pe dedesubt... După ce își termină langusta, Malko întrebă:

– Unde se descarcă navele la Istanbul?

– Pe malul asiatic, explică Osman Askir. Acolo există un singur punct de vamă, la Haydarpaça. Cargourile sînt ancorate în radă sau la chei. Apoi sînt descărcate, conținutul lor se stochează într-o incintă de control vamal și apoi este încărcat în camioane și expediat în țară sau în alte direcții. Poate pleca și pe calea ferată.

– Și dumneata ai fost personal să constați că *Gur Mariner* nu se află acolo?

Reprezentantul de M.I.T. zîmbi în fața unei asemenea candori.

– Nu, bineînțeles, oamenii mei au telefonat la vamă. Surîse apoi mieros, aidoma lui Mefisto. Știți, oamenilor le este cam frică de noi, cei la M.T.I., nu au curaj să ne spună baliverne.

Dacă *Gur Mariner* s-ar fi aflat acolo, mi-ar fi spus, cu siguranță.

Nesrin Zili adăugă și ea:

– Noi sîntem foarte apropiați de americani. Iar Malcom Callaghan o știe. N-ar fi prea bine pentru turci să se amestece într-o poveste ca asta. Amîndoi păreau cu desăvîrșire sinceri. Iar *Gur Mariner* trebuie să fie pe aproape...

– Eu aș putea să merg pînă la Haydarpaça? întrebă el.

– Desigur, acceptă turcul fără să ezite. Nesrin vă va conduce acolo, pentru că e nevoie de un permis de trecere. Dar nu veți vedea decît sute de containere și vase ancorate la chei.

– Aș mai putea să vorbesc cu cei care răspund de vamă, adăugă Malko.

Cînd plecară de la Urcan, ploua, așa cum se întîmplă adesea la Istanbul. Pe drumul de întoarcere, Osman Askin îi arătă lui Malko un palat vechi ce domina împrejurimile.

– Aici a trăit unul dintre ultimii sultani, un tip foarte bizar. În timpul unei crize de neurastenie, și-a înecat în Bosfor toate femeile din harem. Și avea vreo trei sute...

– Și cum a procedat?

– Le-a pus în saci, ca pe pisici...

Încă un misogin... Mașina Jaguar a lui Osman Askins se opri în fața hotelului *Marmara* și Nesrin Zili propuse:

– Nu ați dori să vizitați niște locuri amuzante?

– Nu, răspunse Malko, prefer să mă culc, poate mîine. Ne-am putea întîlni dimineață, pe la nouă?

– Bineînțeles, îl asigură turcoaica.

Nici nu mai trebui să urce în cameră. Elko îl aștepta în hol. Coborîră în parcarea hotelului, luară Fiatul închiriat de Malko și, după ce ocoliră piața, coborîră pe bulevardul Tarlabasi. Urmă o stradă într-o pantă îngrozitoare, după care fură nevoiți să parcheze mașina și să continue pe jos, pînă la strada Isticlal. La tot pasul străluceau lumini roșii, indicînd barurile de noapte.

– Aici este, anunță Elko Krisantem.

Firma roşie afişa numele localului *Denizli*.

Krisantem dădu la o parte, fără menajamente, un portar plin de fireturi, care se înclină în faţa lor. Localul se afla la subsol, de unde răzbăteau efluvii de muzică orientală. Salonul era lung, nu prea înalt şi avea în mijloc o scenă, pe care evolua o dansatoare orientală, sub privirile apatice a cinci muzicanţi. În local se aflau în marea majoritate, bărbaţi singuri. Fiecare avea în faţă un pahar cu rachiu şi un pahar cu apă. Sorbeau din cînd în cînd, cu privirile aţintite asupra dansatoarei. Cîteva dame de consumaţie, în mod vizibil simple ţărănci în mizerie, pălăvrăgeau cocoţate pe scaunele de la bar. Elko murmură ceva la urechea chelnerului care se apropiase de ei şi, ca prin farmec, li se găsi cea mai bună masă chiar în faţă, bruscînd fără menajamente atîţia clienţi.

– Iată-l şi pe amicul meu spuse Elko, foarte mîndru. Un tip uriaş, aproape chel, venea rostogolindu-se spre ei. Avea nişte umeri de luptător, un pîntece enorm, revărsat, un nas borcănat şi o mustaţă stufoasă, ca la kurzi. La vederea lui Elko scoase un muget şi îl luă în braţe, nemulţumit de faptul că burta îl împiedică să-l aducă mai aproape de inima lui.

Supus aceluiaşi tratament, Malko simţi că se sufocă. Cînd se aşezară în sfîrşit, rachiul începu să curgă în valuri. Hakan Sungur vorbea englezeşte, dar preferă pentru început o conversaţie aprinsă cu Elko în limba turcă.

– Aproape toţi prietenii noştri au murit, spuse cu regret Elko. Fie mîna poliţiştilor, fie în timpul unei "operaţiuni". Alţii au preferat să plece din ţară. Cu noul guvern militar nu se mai poate face nimic.

– Dar el?

– El s-a făcut băiat de treabă. Mai aranjează doar nişte mici afaceri cu românii şi cu bulgarii...

Hakan Sungur se apleca spre Malko, rîzînd în hohote şi spuse într-o engleză pocită:

– Ăştia toţi sînt mitocani din Anatolia. La ei acasă nici nu ştiu cum le arată femeile, pe sub cîrpele în care stau tot timpul

înfăşurate. Aşa că vin aici să privească, ore în şir. Nici măcar nu au curajul să meargă în cameră cu o fată. Se mulţumesc să privească. Pe scenă, dansatoarea se oprise din evoluţie şi discuta cu muzicanţii, ondulînd din cînd în cînd din şolduri, spre a aminti celor prezenţi care era rolul ei acolo.

Hakan Sungur o chemă, scoase din buzunar un teanc de bancnote şi îi garnisi cu dărnicie sutientul din paiete şi centura aurie. Fata era destul de atrăgătoare, cu un trup plinuţ şi tare, bine proporţionat.

– Fatos e o fată bună, dar puţin cam leneşă! spuse patronul.

Ea îşi regăsi zîmbetul, ca o păpuşă întoarsă cu chef şi reîncepu un dans îndrăcit, spre plăcerea de nedescris a anatolienilor. Hakan Sungur privi spre Malko cu înţeles.

– S-ar părea că nu vă displace fata... Sau poate aveţi vreun serviciu de cerut...

– Aşa e, recunoscu Elko.

Şi îi explică în turceşte despre ce era vorba. Hakan Sungur se trăgea de mustăţi îngîndurat. În cele din urmă spuse:

– O singură persoană ar putea să ştie ceva despre afacerea asta, Ali Bamyacioglu.

– Cine e omul? întrebă Malko.

Turcul făcu un gest evaziv.

– Ăsta îi ştie pe toţi vameşii de la Haydarpaça, îi ştie şi pe docheri. Pe vremuri se ocupa cu traficul de arme. Mai lucrează şi pentru armeni în bazar, în special pentru cei care exportă clandestine antichităţi.

– Crezi că are chef să vorbească?

Pe turc îl umflă rîsul.

– Dacă vă duceţi din partea mea, nu o să fie nici o problemă. Numai că s-ar putea să nu ştie nimic.

Şi începu să-i explice lui Elko ce avea de făcut.

Zgomotul orchestrei era asurzitor şi chelnerul le umplea într-una paharele. O altă femeie, foarte tînără şi cu un aer vicios, o înlocui pe Fatos pe scenă. Aceasta veni şi se aşeză

lîngă Malko, fixîndu-l cu ochii de pisică îndrăgostită. Schimbase ţinuta de scenă şi îmbrăcase un pulover ce îi scotea în relief sînii enormi şi o fustă mini. Profitînd de întuneric, întinse mîna spre Malko, într-un gest fără echivoc. Hakan Sungur se aplecă spre el cu un zîmbet îngăduitor.

– Puştanca asta a venit din Anatolia doar de o lună. Îmi era rezervată mie, personal. Dar în seara asta pot s-o cedez...

Malko respinse politicos oferta, dar Fatos nu se clinti. În sfîrşit, ameţiţi de rachiu şi de muzica aceea urlătoare, se ridicaseră. Urmară alte îmbrăţişări. Ajuns la aer, Malko respiră uşurat. Dar pe urmele lor se auzeau paşi. Întoarse capul şi o văzu pe Fatos. Malko se prefăcu că nu o observă. Dar ea începu să-i urmărească aidoma unui căţel rătăcit.

– Spune-i că nu am chef de ea, îi spuse lui Krisantem.

Turcul era foarte încurcat.

– Hakan e un tip susceptibil, îi explică el. Asta înseamnă că vrea să facă un cadou frumos. Dacă îl refuzaţi, se va supăra teribil şi e capabil să dea exact telefonul de care nu avem nevoie.

Asta era culmea! Fata aştepta cu un surîs bovin pe buze. Nu-i rămînea decît să o ia de suflet ca pe un copil oropsit. Ea urcă în maşină lîngă Malko. Pur şi simplu nu putea să se debaraseze de ea. În cele din urmă, Malko îi spuse lui Krisantem:

– Fă şi tu ceva cu ea, ia-mi-o de pe cap!

Scoase nişte bani din buzunar şi îi dădu fetei vreo zece mii de lire. Elko discută puţin cu ea şi spuse:

– O duc să mănînce o ciorbă de burtă, mai sus, pe Istiklal. Ştiu acolo un restaurant care ţine deschis toată noaptea. După aia văd eu...

– Perfect, spuse Malko.

Dacă Elko avea chef să profite de ea, cu atît mai bine.

Malko urcă în camera lui şi făcu un duş fierbinte ca să mai împrăştie aburii rachiului de 50 de grade... Dacă nu dădea de urma lui *Gur Mariner*, nu-i rămînea decît să părăsească Istanbulul. Încercă să se gîndească dacă amicii lui Elko Krisantem puteau fi mai utili decît indivizii duri de la Serviciile speciale turceşti...

Capitolul XVIII

Uriaşul ferry-boat ce plecase din dreptul pieţei Eminonin, din apropierea Galatei, era însoţit de ţipetele asurzitoare ale pescăruşilor ce roiau în jurul lui. Trebuia să ajungă la Haydarpaça, pe malul asiatic. Pe tot timpul traversării scotea ţipete prelungi de sirenă, încercînd să evite ambarcaţiunile care forfoteau în toate sensurile pe Bosfor. Erau acolo şi bărci modeste de pescari, dar şi petroliere majestuoase ce veneau din Marea Neagră.

Pe punte se înghesuia o mulţime pestriţă. În pofida celor două poduri ultramoderne ce legau malurile între ele, multă lume prefera bacurile vechi. Pentru un bilet de 500 de lire, ajungeai pe malul celălalt în zece minute.

Malko se întoarse să admire palatul Topkapi şi biserica Sfînta Sofia, în spatele căreia să zăreau cele şase minarete ale moscheei Sultan Ahmet.

– Nu-i aşa că e frumos? spuse Nesrin Zili.

– Superb, recunoscu Malko. Ca şi dumneata.

Fata se îmbrăcase cu o rochie albă din pichet, decoltată adînc, spre disperarea vecinilor însoţiţi de soţii.

Malko privi cu atenţie ce se întîmpla pe Bosfor. În faţa punctului de la Haydarparça erau ancorate zeci de cargouri. Unele se aflau atît de departe, încît abia li se distingeau suprastructurile în aburii calzi ai zilei. Altele începuseră să-şi descarce marfa unul lîngă altul.

Bacul atinse malul şi coborîră în faţa unui magazin prăfuit, acoperit cu tablă ondulată. La indicaţiile fetei, Malko o luă la dreapta, pe lîngă docuri, pînă în dreptul unei intrări largi, deasupra căreia se vedea inscripţia: TODD HAIDARPAÇA LIMAN ISLETMESI.

– Aici este, anunță Nesrin Zili.

Camioane încărcate intrau și ieșeau în continuu. Fata se adresă unui vameș care îi conduse într-un mic birou cu pereții din sticlă, unde erau cel puțin 45 de grade și un miros pătrunzător de usturoi. Responsabilul cu vama era un tip murdar, mustăcios, apoplectic, un oarecare Turan Ucaner. În fața lui, pe masă, aștepta un sandvici început, în jurul căruia roiau muștele. Un alt roi dens se repezi asupra lor, chiar de la intrare. Nesrin Zili îi arătă tipului documentele și îi explică situația lui *Gur Mariner*.

– M-au întrebat deja, la telefon, răspunse omul. N-avem aici nici un vas cu numele ăsta. Și doar toată lumea trebuie să dea o declarație la sosire, chiar în biroul ăsta.

– Au venit multe vase în ultimele patru zile? întrebă Malko.

– O grămadă! răspunse Turan Ucaner, plictisit. Uitați-vă și dumneavoastră, nu se mai termină...

Din biroul lui, aflat deasupra docurilor, se vedea rada portului și macaralele care descărcau. Grămezile de mărfuri se înșiruiau cît vedeai cu ochii: containere, baloturi.

– Aveți o listă cu vasele astea? întrebă Malko.

– Nu cred, răspunse turcul enervat, dar abținîndu-se.

– Mai căutați, insistă Malko.

Nesrin Zili interveni și ea și omul se apucă să caute, transpirînd din greu. Scoase, în cele din urmă, o hîrtie murdară, plină de ștersături și i-o arătă lui Malko.

– Astea toate au fost înregistrate astăzi. Verificați!

– Eu le vreau pe cele din ultima săptămînă, insistă Malko. După încă zece minute de discuții, vameșul scoase la lumină un registru în care erau înregistrate toate mișcările din port. În fiecare zi erau recopiate de mînă.

– Aveți vreun xerox pe aici? întrebă Malko.

– Nu.

Era clar și definitiv.

– În acest caz, trebuie să luăm registrul, conchise Nesrin Zili.

Malko avu impresia că vameşul se pregăteşte să-i ardă o palmă îndrăzneţei, dar şi de data asta ţeama de M.T.I. a fost mai puternică. Turcan Ucaner chemă un funcţionar jerpelit şi îi înmînă registrul negru. Ei trei rămaseră în birou, în liniştea aceea întreruptă doar de bîzîitul muştelor. Turcul transpira neliniştit, în tăcere, evitînd privirea lui Malko.

– Ce salariu ai dumneata? întrebă acesta, pe un ton împăciuitor.

A fost nevoie să i se repete de trei ori întrebarea, pînă reuşi să mîrîie printre dinţi că, dacă lua în calcul şi primele, cîştiga cam un milion de lire pe lună. Trăia într-un mic apartament în cartierul Harem, nu departe de acolo, cu soţia şi cei trei copii. Încurajat de Malko, deveni mai vorbăreţ, explicîndu-le că era nervos din pricina oboselii şi a căldurii, poate şi a muştelor. Nu reuşea să doarmă suficient. În faţa casei lui se afla o moschee al cărei muezin îl trezea cu noaptea în cap, iar deasupra se afla sediul unui partid de dreapta, cel al colonelului Türkeş, unde se pălăvrăgea pînă la trei dimineaţa. În timp ce povestea toate acestea, privirea turcului era atrasă irezistibil de decolteul Nesrinei Zili.

Funcţionarul jerpelit reveni cu paginile xeroxate şi Malko îi mulţumi călduros vameşului.

– Nu era decît o formalitate, afirmă acesta, dar trebuie să-mi fac datoria.

La plecare, o mulţime de pisici li se încurcară printre picioare, lihnite de foame şi arţăgoase.

– Tipul minte, spuse Malko după ce se urcară în maşină.

– Cum adică? întrebă Nesrin Zili.

– Nu ştiu exact. Nu prea se simţea în apele lui. Chiar crezi că toate navele sînt înregistrate aici?

– Sînt sigură.

– Atunci, cine ştie, poate aflăm ceva din hîrţoagele astea.

***

Stabilirea unei triple legături telefonice între biroul CIA de la

Istanbul, cel similar de la Londra şi Cartierul general al Lloyds, tot în Marea Britanie, luase peste o jumătate de oră. Din timp în timp, comunicaţia se întrerupea şi se restabilea după cinci minute de înjurături zdravene. Doi funcţionari ai CIA citeau lista obţinută de Malko şi o comparau, prin intermediarii lor, cu lista celor de la Lloyds, compania de asigurări navale.

Malko ajunse la cea de a optsprezecea navă înregistrată la vama de la Haidarpaça.

– Deci, anunţă el, *Sunset King*, 10 000 tone, mineralier, sub pavilion panamez. Armatorul este *Shipping World Corp.* Panama.

La Londra, se telefona mai întîi la Lloyds, pentru a se obţine coordonatele armatorului apoi se suna acesta, pentru a afla unde se găseşte vasul. Răspunsul sosi peste zece minute.

– E în regulă. Descarcă lignit din Polonia.

Lucrau de trei ore la operaţiunea aceasta penibilă. Şeful staţiunii CIA îl trase pe Malko de mînecă.

– Cred că ar fi cazul să mai şi mîncăm! E trecut de două.

Plecară pe jos, pe străduţele din Galata, urmaţi de Chris Jones şi Milton Brabeck. Din strada Isticlal intrară în pasajul Çiçek, plin cu mici localuri colorate. Era zgomot, animaţie, o atmosferă simpatică. Cele două gorile nu se simţeau deloc bine. Acceptară să mănînce după îndelungi insistenţe. Curăţară castraveţii deja curăţaţi şi mirosiră îndelung şi pe toate părţile kebabul pe care îl cerură fript cît se poate de bine. Rezultase un fel de scovergă negricioasă.

– Cred că vă pierdeţi timpul, îi spuse Malcolm Callaghan lui Malko. Poate că israelienii au luat plasă şi *Gur Mariner* este acum la Alexandria unde încărcătura lui va fi transferată pe un alt vas nevăzut-necunoscut.

— Şi asta se poate, recunoscu Malko. Dar turcul de la vamă a fost categoric.

Americanul ridică din umeri, amuzîndu-se.

– E foarte greu să găseşti un turc care să-ţi dea un răspuns categoric! Cu salariile de mizerie pe care le iau şi cu inflaţia

asta galopantă sînt nevoiți să mai facă mici afaceri ca să supraviețuiască. Aici, pentru cei cu bani e ca în Danemarca. Pentru săraci e ca în Pakistan.

Li se aduse cafeaua. Chris Jones o bău dintr-o sorbitură. Deodată, Malko îl văzu că se înverșunește la față. Uriașul se ridică și începu să tușească și să scuipe, împroșcînd în jur. Milton Brabeck îi arse o palmă în spate, ca să-l salveze, unul dintre cei stropiți se oțărî brusc și sări la bătaie, iar peste zece secunde apărură și cuțitele. Erau niște anatolieni de toată isprava, care nu glumeau cînd era vorba de onoare.

Protejîndu-l pe Chris Jones care tușea în continuare, după ce băuse cafeaua cu zaț cu tot, fiind obișnuit numai cu filtru, Milton Brabeck scoase pistolul Magnum 357 și îl îndreptă spre tejgheaua cu sticle. Prudenți, anatolienii se dădură înapoi și consimțiră să discute... Șeful stațiunii CIA reuși să le explice cu mult tact ce se întîmplase și lucrurile se aranjară. I se explică și lui Chris că o ceașca de cafea turcească trebuie băută încet, pînă la zaț și că e mult mai bună decît un filtru. Peste zece minute, toată lumea se împăca în fața paharelor cu rachiu. Despărțirea a fost foarte grea.

– Trebuie să sun la hotel, spuse Malko.

Elko Krisantem rămăsese de pază lîngă telefon, continuînd cercetările. Malko cumpără fise de o sută de lire de la un bătrînel și intră într-una din cabinele telefonice de la capătul străduței.

Sună la hotel Marmara și Elko îi spuse:

– Avem întîlnire la patru.

Trebuia deci să se întoarcă la consulatul american. Acolo îi aștepta adjunctul lui Malcom Callaghan care îi anunță de la ușă:

– Cred că am găsit ceva. Din registru reieșea că un cargou de 11 000 tone a sosit la Istanbul în urmă cu trei zile. Se numea *Seawolf*, înmatriculat în Liberia. Am reușit să vorbim cu agentul său maritim, dîndu-ne drept eventuali clienți. Iar tipul ne-a mărturist că vasul lui este acum în Bangladesh,

dezafectat şi că va fi vîndut la fiare vechi.

– Dar e fantastic! izbucni Malko, fericit.

– Excelent, murmură, ca un ecou, Malcom Callaghan.

– Oare vameşul turc s-a lăsat dus de nas? întrebă Malko.

– Se prea poate, răspunse tînărul agent de la CIA. Dacă vasul are acte în regulă, chiar false, nu e nici o problemă, n-ai cum să verifici.

– Mergem înapoi la Haydarpaça, spuse Malko. Cu Elko Krisantem.

•••

În faţa aspectului impresionant al celor două gorile, vameşul de pază de la Haydarpaça deveni extrem de amabil. Dar în clipa în care Turcan Ucaner îi văzu pe cei patru bărbaţi intrînd în biroul lui, arboră expresia cuiva căruia i se anunţă că are SIDA.

– Bună ziua, începu Malko. Am venit pentru cîteva amănunte suplimentare.

Omul bolborosi ceva neinteligibil. Apoi întîlni privirea lui Chris Jones şi reuşi să articuleze un "vă rog" aproape mulţumitor.

– Aş vrea să ştiu totul despre acest *Seawolf*, care a venit în urmă cu trei zile. Ce a descărcat şi unde se află acum.

I se păru că cel întrebat îşi va pierde cunoştinţa. Fără compania celorlalţi trei, cu siguranţă că ar fi tras cuţitul din carîmbi...

– O să dureze foarte mult, mormăi el. Hîrtiile nu mai sînt aici.

A fost exact clipa pe care o alese Krisantem ca să-i sufle la ureche:

– Ei, hai, grăbeşte-te, măgar bătrîn şi păduchios.

Turcul tresări auzind insulta. Mîrîi ceva printre dinţi la adresa lui Krisantem, apoi la adresa celorlalţi, spuse şi ceva ce suna a "curcan"...

– Nu, răspunse Elko, nu sîntem de loc curcani. Anchetăm

doar pentru o companie de asigurări. Aşa că, dacă vrei să ajungi la MIT şi să te ţină ăia spînzurat cu capul în jos pînă îţi ies ochii din cap, n-ai decît să nu răspunzi la întrebări.

Chris Jones îşi şterse fruntea de sudoare şi, fără nici o intenţie, apăsă cu tocul pantofului măsura 45 pe vîrful piciorului vameşului. După care răsuci uşor şi neglijent piciorul. Urletul turcului indignat fu întrerupt de scuzele suave ale gorilei.

– Vai, n-am vrut...

Lămurit, Turan Ucaner cotrobăi febril printre hîrtiile din sertar şi scoase o foaie şifonată pe care i-o întinse lui Malko.

– Uitaţi-l pe *Seawolf*, al dumneavoastră. A venit acum trei zile şi a plecat ieri seară. Cu destinaţia Alexandria. Nici nu a venit la chei, a rămas tot timpul în radă.

– Şi ce a descărcat?

Degetul tuciuriu al turcului arătă o linie trasă pe hîrtie.

– Nimic. A venit aici pentru că avea unele probleme la motoare. Şi le-a reparat şi a şters-o fără să plătească taxele. Şi pentru că nu a descărcat nimic, nu putem să-l urmărim cu penalizările.

Vameşul termină triumfător, învăluit într-un puternic miros de usturoi. Malko nu mai insistă, dezamăgit. Îşi adună hîrtiile şi le spuse celorlalţi să se grăbească. Aveau de lucru.

Afară îi întîmpină căldura umedă a docurilor.

– Ăsta mintel explodă Elko.

– Evident că minte, aprobă Malko. Irakienii au găsit o şmecherie formidabilă. Au schimbat numele vasului şi pentru vamă şi au descărcat pe şest. Sau n-au făcut nimic şi au pornit spre Alexandria unde cred că au şi ajuns.

– Şi cum o să aflăm? întrebă Chris Jones, vizibil depăşit de aceste subtilităţi orientale.

– Păi tot de la Turan Ucaner, răspunse Malko.

***

Peste aproximativ douăzeci de minute apăru şi silueta pîntecoasă a lui Turan Ucaner. Traversă parcarea în care se

găseau camioanele de mare tonaj şi se îndreptă spre şirul de cîrciumi de la capătul docurilor. Intră la Aslan Kardesler, traversă terasa şi merse direct la cabina telefonică.

Malko, aflat la pîndă în maşină, zîmbi lămurit.

– Elko, ai acum răspunsul pe care îl doreai. Acum ştim că şi-a băgat dracul coada în afacerea asta. Mi-e teamă să nu fie prea tîrziu, dar trebuie să-i facem o vizită amicului lui Hakan Sungur. Şi să ne rugăm să ne ajute...

Vameşul mai vorbea la telefon cînd demarară. Se urcară pe un bac şi coborîră în apropierea podului Galata. Elko îi ghidă pe Ankara Caddesi care urca spre cartierul Babiani. La capătul unui păienjeniş de străduţe în pantă, chiar la începutul Marelui Bazar, se opriră.

– Ar fi mai bine ca Milton şi Chris să rămînă de pază lîngă maşină, spuse el. Amicul nostru ar putea fi impresionat de apariţia lor.

Cele două gorile nu regretau prea tare... Elko şi Malko pătrunseră în labirintul de străduţe animate, zgomotoase, sordide. Peste tot, pe faţadele clădirilor atîrnau fire electrice. Vechile case de lemn păreau gata să se prăbuşească. Nenumăraţi hamali, striviţi sub baloturi uriaşe de ţesături, urcau gîfîind străduţele în pantă abruptă. Era locul unde toată lumea trebuia să se împiedice cel puţin de cîteva ori pînă la Bazar... Zeci de prăvălioare de croitori se înşiruiau pe ambele părţi ale străzilor. Deşi circulaţia maşinilor era interzisă în zonă, anumite porţiuni fuseseră transformate în parcări plătite din gros de şmecherii cu bani. Elko ştia perfect locurile.

Cu puţin înainte de intrarea în Bazar se opri în dreptul unei fundături.

– Aici este, spuse el.

Fundătura se numea *Ali Baba*!

Vreo doisprezece Mercedesuri noi-nouţe se aliniau lîngă trotuar, păzite de mustăcioşi cu mine ciudate. Elko intră într-o curte, ciocăni la o uşă şi pătrunseră într-o prăvălie minusculă, asfixiată de obiecte de artă, argintărie veche şi piese de

mașini. Un burtos neras se ridică în grabă de pe un scăunel, cu o privire neprietenoasă.

– Nu vindem la particulari, articulă el în englezește.

Elko se apropie și îi șuflă cîteva cuvinte în turcește... La auzul numelui de Hakan Sungur, se întîmplă o adevărată minune... Cafeaua sosi instantaneu, scaunele fură curățate, ușa prăvăliei se închise, păstrîndu-i pe cei trei într-o plăcută intimitate, cam prăfuită, ce-i drept!

– Vreți un Mercedes? se interesă cu un aer conspirativ Faruk Yacisi. Am cîteva aproape noi iar actele se pot fabrica rapid. Am una care a fost furată chiar la ieșire la poarta uzinei din Stuttgart, dar face o sută de milioane de lire...

– Nu-mi trebuie un Mercedes, explică Malko, ci marfa adusă de un cargou...

Elko explică povestea pe larg. Faruk Yacisi spuse hotărît:

– Eu am treabă cu vameșii de la Edirne... La Haydarpaça nu știu pe nimeni, dar am un amic care "lucrează" cu ei, îl cheamă Lalim Kalafat. Vă puteți duce la el din partea mea. Îl găsiți în Bazar, la Sandal Bedestini.

– Dumneata crezi că se poate descărca clandestin un cargou?

Faruk Yacisi zîmbi șmecherește.

– Dacă ai bani destui, poți să descarci orice. Și n-ar fi prima oară. Înainte se lucra cu arme și cu alcool pentru țările arabe. Vameșii trebuie și ei să trăiască... Acum nu mai sînt arme și este mult mai periculos.

Mîzgăli cîteva cuvinte pe o hîrtie și i-o dădu lui Elko.

– Duceți-vă la tipul ăsta, dar înainte de a-l întreba ceva dați-i cinci sute de dolari. Ca să poată gîndi mai bine... Afacerile sînt o treabă dură în ziua de azi!

•••

În biroul Consulatului de la Istanbul, neclimatizat, domnea o atmosferă apăsătoare. Trei membri ai Serviciilor irakiene ascultau cu atenție raportul unuia dintre agenți. Șeful lor,

Saddam Madani, îşi dădea seama de pericolul ce apăruse. Puteau să vorbească fără grijă. Chiar dacă liniile telefonice erau supravegheate de MIT, zidurile groase din beton fuseseră sondate cu grijă în căutarea microfoanelor şi nu se găsise nimic.

Saddam Madani scria mereu pe un carneţel, încercînd să evalueze situaţia. La un moment dat, ridică privirea şi întrebă calm:

– Pericolul poate fi imediat?

Agentul ezită destul de mult înainte de a răspunde.

– N-aş putea să spun... Dar americanii sînt pe faţă şi îi ajută şi MIT cu oamenii lor. Nu ştim dacă s-au lăsat convinşi de felul în care le-a fost prezentată situaţia, numai că agentul care este aici ne-a făcut deja destul de mult rău. În plus, îl ajută un turc...

– De vameşul turc putem fi siguri?

Irakianul ridică din umeri.

– N-ar avea interes să ne trădeze, dar cine ştie...

Cu alte cuvinte, se putea întîmpla oricel Saddam Madani reîncepu să deseneze, apoi privi pe fereastră, în direcţia cartierului mizer care îşi răsfira casele pe coline. Turcii îi umiliseră îngrozitor forţîndu-i să se mute în locul acela păduchios. Dar, din păcate, nu aveau de ales.

Saddam Madani se întoarse spre unul dintre colaboratori.

– Tu ce poţi să spui?

– La mine mai durează vreo trei zile. Trebuie să aşteptăm pînă se pune totul la punct.

Saddam Madani îşi aprinse o ţigară şi calculă în gînd. Trei zile nu însemnau mare lucru. În toată afacerea, cei de la MIT erau scurtcircuitaţi iar israelienii navigau în ape tulburi. Le mai rămînea echipa de la CIA. Dar dacă erau eliminaţi, Washingtonul n-ar avea timp să-i înlocuiască.

Privi spre celălalt colaborator, Hassim Filiz, însărcinat cu supravegherea "oaspeţilor" străini.

– Hassim, ordonă el. Pune-ţi în mişcare băieţii. Pregăteşte

toate hîrtiile ca să se poată lucra repede.

Hassim Filiz înclină capul în semn de aprobare şi ieşi din birou. Peste cîteva clipe se urcă în maşină şi ieşi din curtea înconjurată cu sîrmă ghimpată a Consulatului. Trecu prin faţa spitalului săracilor şi îi trebui mai mult de o oră să ajungă în preajma Marelui Bazar.

Intră într-o mică băcănie şi se duse drept în spatele prăvăliei. Proprietarul era un kurd, care făcea unele servicii Irakului, deci un trădător de duzină, ţinut în cîrcă de Serviciile secrete irakiene. Dacă aceştia l-ar fi denunţat, soarta lui era pecetluită.

– Ştii de unde să-i mai iei pe băieţii cu care ai lucrat zilele trecute? întrebă irakianul.

– Pentru ce?

– Mai avem un contract.

– Le este cam frică acum...

– E o treabă foarte bine plătită. Să zicem, zece milioane de lire...

Dată fiind micimea salariilor şi rata şomajului în creştere vertiginoasă, oferta părea tentantă. Kurdul întrebă totuşi, neîncrezător.

– E vorba de un om politic? Vreun general?

– E un străin.

Kurdul se linişti. Un străin nu era aşa de periculos...

– O să văd... promise el.

– Dar mişcă-te repede, îl sfătui Filiz. Astăzi trebuie rezolvat totul. Dacă nu, nu vedeţi nici un ban...

– Dar e o nebunie! protestă kurdul, trebuie lucrat cu grijă.

– Am pregătit noi tot ce trebuie, inclusiv dosarul. Peste o oră mă întorc cu banii.

Şi se ridică, fără să-i mai lase interlocutorului timp să protesteze. Ştia foarte bine că cei de care avea nevoie se ascundeau undeva, foarte aproape. După ce-i făcuseră felul redactorului şef de la *Cumuriyet*, nu aveau nici un interes să iasă la vedere.

Mai erau şi alte echipe de ucigaşi plătiţi la Istanbul, dar cereau sume uriaşe şi se temeau şi de umbra lor. Actualul regim pusese capăt terorismului şi toţi artizanii crimei se reprofilaseră pe meserii mai puţin periculoase. Cu excepţia celor care aveau ceva în sînge şi nu se puteau abţine... Irakianul spera ca oferta lui să fie acceptată.

***

Din aleea bijutierilor, Kalpakcilar, o trecere îngustă dădea spre Sandai Bedestini, cartierul argintarilor. Era un fel de curte pătrată, deschisă, înconjurată de prăvălii ce ofereau practic aceleaşi obiecte: sfeşnice, fructiere, platouri, tacîmuri, copiate după piesele de rezistenţă de la Topkapi. O scară din lemn ce scîrţîia la fiecare pas, conducea spre un fel de galerie unde se fabricau toate aceste obiecte artizanale ce se vindeau la cîntar.

Vacarmul era insuportabil. O mulţime de meşteri ciocăneau argintul cu furie, dar zgomotul nu incomoda de loc puzderia de pisici ce se hărţuiau printre lăzile de gunoaie.

Elko împinse uşa unei prăvălii pe a cărei vitrină scria cu litere pretenţioase: LALIM KALAFAT. GUMUS. Adică "argint". Un băieţandru moţăia pe un scaun. La vederea clienţilor, îl expedie pe unul dintre băieţii de prăvălie să-l caute pe patron. În curtea aceea nu erau prea mulţi clienţi şi atmosfera părea mai calmă faţă de furnicarul din Marele Bazar. Lalim Kalafat sosi în aceeaşi clipă cu trei cafele.

Era un individ mărunţel, cu o mustaţă colilie, de două ori cît el, un nas impozant şi o privire de maimuţă perversă. La auzul numelui lui Faruk Yacisi, chipul i se lumină, interesat. Ştia că traficantul de maşini îi trimite numai clienţi valabili.

Aşezat pe un taburet în faţa unui morman de argintărie, Elko îi povesti despre ce era vorba. După ce termină, Malko se grăbi să pună pe galantar cinci bancnote de o sută de dolari, înainte ca armeanul să deschidă gura.

Lalim Kalafat, ca un bun armean, puse imediat mîna pe

ei... Iar chipul lui, destul de închis în timpul povestirii, se destinse brusc.

– Pe Turan Ucaner îl ştiu foarte bine. E un specialist în treaba pe care o face şi nimic important nu poate să-i treacă pe sub nas fără să ştie. Şi pentru că mai are puţin pînă la pensie, îşi face rezerve... Toată lumea închide ochii pentru că se ştie că e prost plătit şi are familie grea.

– Şi dumneata crezi că ar fi putut măslui descărcarea unui cargou? întrebă Malko.

Lalim Kalafat rîse ca un copil.

– Bineînţeles! E suficient să nu-l treacă în registrul vamal. Şi să dea ceva bani docherilor. Dar pentru o operaţiune de genul ăsta trebuie să fi fost foarte bine plătit, aşa că n-o să vorbească prea uşor.

– Dumneata ce ai putea să faci?

Degetele armeanului mîngîiară dolarii cu deliciul celui ce atinge pielea femeii iubite...

– Pentru că sînteţi prietenii lui Faruk Yacisi, o să încerc să aflu ce s-a întîmplat. O să mă duc pînă acolo după ce închid, pe la şapte.

– Şi apoi poţi să treci pe la hotelul Marmara?

Armeanul clătină trist din cap.

– Imposibil. Trebuie să mă întorc aici. Am nişte lucrători care trebuie să termine o comandă şi stau pînă tîrziu. Veniţi dumneavoastră, pe la unsprezece. Mă găsiţi în atelierul de sus.

– Bine, atunci pe diseară, spuse Malko.

Ieşind din Marele Bazar, Elko era încîntat.

–În cele din urmă e bine că nu i-au terminat pe toţi armenii! Sînt daţi naibii, trebuie să recunosc...

Pe vremuri, pentru Elko şi amicii lui, a ucide un armean era o chestiune simplă, ca turtirea unei muşte pe un geam. Acum era clar că se înregistra un progres, iar Malko era încîntat de această raliere la "drepturile omului"...

Chris şi Milton scoteau aburi în maşină. Făcură aproape o oră pînă la podul Galata, strecurîndu-se cu mare greutate

printre maşinile zgomotoase.

La *Marmara* preferară parcarea subterană a hotelului, era cea mai simplă soluţie. Malko intră în parcare coborînd pe o rampă în melc şi nu reuşi să găsească imediat loc. În momentul în care manevra spre al doilea subsol, trei bărbaţi ţîşniră dintr-o maşină oprită la cîţiva metri. Purtau cagule, bascheţi şi îmbrăcăminte închisă la culoare. Erau înarmaţi cu pistoale mitralieră. Înaintară şi deschiseră focul asupra maşinii.

Capitolul XIX

Chris Jones reacţionă atît de repede, încît Malko abia reuşi să-l vadă aruncîndu-se din maşină şi rostogolindu-se pe jos.

Reacţia lui provocă cîteva secunde de ezitare printre agresori şi avu două consecinţe. Mai întîi, cei trei ocupanţi rămaşi în maşină realizară că nu aveau timp să iasă şi se lăsară la podea. Malko încercă să iasă, dar portiera lui era blocată de un stîlp de ciment. Primele rafale izbucniră şi pulverizară parbrizul Fiatului. Dacă pasagerii s-ar fi aflat în poziţie normală, ar fi fost ucişi pe loc. Unul dintre ucigaşi, înarmat cu un *Ingram*, făcu un pas înainte şi viză portierele. Dar nu mai avu timp să apese pe tragaci.

Chris îşi scosese pistolul Beretta 92, echipat cu vizor laser. Ochi direct în pieptul celui înarmat cu pistolul Ingram. Într-o secundă, omul căzu sub impactul glontelui de 9 mm.

Pistolul Beretta se îndreptă apoi spre ceilalţi doi agresori. Trase de două ori şi gloanţele perforară cagulele în dreptul frunţii. Ultimul dintre cei mascaţi avu timp să tragă spre Chris, care căzu, lovit de două gloanţe. De jos, cu un efort extraordinar, acesta se ridică într-un cot şi mai trase o dată. Glontele pătrunse în gîtul omului.

Pe cămaşa lui Chris Jones, în dreptul abdomenului, se desena o pată mare de sînge. Căzu pe spate, foarte palid, era prima lovitură pe care o încasa după douăzeci de ani de "antrenament".

Se auzi motorul maşinii cu care veniseră agresorii. Cel de la volan încerca să o şteargă. Elko Krisantem sări ca împins de resort cu pistolul *Astra* în mînă şi se repezi spre maşina care făcea marşarier. Într-o secundă, capul şoferului deveni o minge roşie. Elko mai trase de două ori, ca să fie sigur. Maşina se

strivi de peretele garajului într-un zgomot îngrozitor de tablă. Malko şi Milton săriră din Fiat şi se repeziră la Chris.

– Fir-ar a dracului de viaţă, gemu Milton, are un glonte în burtă.

Malko se apropie şi observă o a doua pată de sînge ce se întindea spre umărul stîng al gorilei.

– Mai e ceva şi acolo, spuse el.

Auziră imediat un tropăit greu de paşi, strigăte şi apărură mai mulţi poliţişti înarmaţi. Explicaţiile lui Elko şi peisajul celor trei oameni mascaţi de pe jos îi calmară parţial. Unul dintre ei plecă să aducă o ambulanţă. Malko le arătă cartea de vizită a lui Osman Askin cu numărul de la MIT şi poliţiştii se liniştiră.

Aplecat deasupra lui Chris, Milton apăsa cu toate puterile o batistă pe rana din pîntece, fără să reuşească să oprească hemoragia. Chris nu mai avea nici o reacţie.

– Doamne sfinte, ăsta pierde tot sîngele! urlă el. Ce dracu fac ăştia?

Ambulanţa sosi peste vreo douăsprezece minute. Cînd îl ridicară de pe ciment, în urma lui văzură o baltă de sînge. Milton era aproape la fel de palid ca şi Chris.

– Dacă moare..., repeta el automat, dacă moare...

– Du-te cu el, îi spuse Malko. Elko, la ce spital îl duc?

– La Pasteur, spuse turcul după ce se informă. E chiar în spatele hotelului Divan, foarte aproape. Trebuie operat imediat.

Ambulanţa porni cu un urlet de sirenă, lăsînd urme negre pe ciment. Începură explicaţiile, traduse de Elko Krisantem. Celor trei morţi li se scoaseră cagulele. Erau foarte tineri. Asupra lor nu se găsi nici un act şi poliţiştii se pregătiră de plecare... Peste foarte puţin timp, la fel de sexy ca de obicei, îmbrăcată într-o rochie gri, apăru şi Nesrin Zili, dintr-o maşină neagră echipată cu o mulţime de antene. După cîteva cuvinte schimbate cu şeful poliţiştilor, Malko îşi recăpătă arma, Elko de asemenea. MIT se dovedea atotputernic şi de astă dată. Sosiră şi fotografii la faţa locului şi Malko reuşi, în sfîrşit, să iasă din parcare, flancat de Krisantem şi de Nesrin Zili. Îl

trimise pe turc să închirieze altă maşină şi se instală cu fata în salonul hotelului *Marmara*, chiar lîngă recepţie. Colaboratoarea lui Osman Askin părea foarte nervoasă.

– Dar ce s-a întîmplat?

– Ai văzut, doar, spuse Malko. Am fost atacaţi de un comando foarte bine înarmat.

– Şi aveţi idee de ce?

– Încă nu, răspunse cu prudenţă Malko. Am început o anchetă prin care încercăm să dovedim că *Gur Mariner* şi-a descărcat aici marfa. Dar ne lipsesc încă multe detalii.

Fata se juca cu paharul de Cointreau, făcînd să se topească cuburile de gheaţă.

– Mai mult nu-mi puteţi spune?

– Acum nu, spuse el. Trebuie să mai verific unele lucruri. Dar mai întîi trebuie să mă interesez de Chris Jones.

– Să urcăm în camera dumitale, propuse fata, va fi mai simplu să telefonăm.

•••

Crispat, Malko asculta conversaţia în turceşte. Nesrin Zili nu reuşea să găsească un medic mai mare în grad la spitalul Pasteur şi nu voia să renunţe.

În cele din urmă închise telefonul şi spuse:

– Tocmai l-au operat. A avut noroc, mai ales că spitalul e foarte aproape. Se pare că a pierdut doi litri de sînge. Dacă mai dura un sfert de oră, nu se mai putea face nimic.

– Şi cum se simte? întrebă îngrijorat Malko.

– Atît cît se poate de bine, după ce ai avut un glonte în burtă şi unul în omoplat, răspunse ea. Dar o să scape. Prietenul lui insistă să fie lăsat să-l vegheze. Se pare că a întrebat dacă există antibiotice în Turcia.

Turcii trebuie să fi fost încîntaţi...

– Prietenul dumneavoastră vă comunică ora la care se întoarce, pe la zece şi jumătate, adăugă Nesrin Zili.

– Mulţumesc, spuse Malko.

Nu se simţea de loc în apele lui. Nesrin Zili avea o atitudine ambiguă, cînd era de o feminitate agresivă, cînd încerca să-i stoarcă informaţii. Privirile li se întîlniră şi ea îi surîse. Un surîs senzual, din ochi, insinuant. În aceeaşi clipă îşi încrucişă picioarele, lăsînd să se vadă o porţiune de piele mătăsoasă. Malko simţi că ceva se aprinde în el. De fiecare dată cînd trecea pe lîngă moarte, instinctul lui reacţiona identic, avea o poftă nebună să facă dragoste. I se păru că turcoaica se aştepta să sară asupra ei. Dar el se mulţumi să-i spună:

– Poţi lua cina cu mine, la hotel?

Era clar că înaintea întîlnirii de la unsprezece cu Lalim Kalafat, nu avea ceva mai bun de făcut.

•••

De la înălţimea celui de al nouăsprezecelea etaj al hotelului *Marmara*, priveliştea era somptuoasă. Spre stînga se vedea Bosforul şi malul asiatic, la dreapta era Cornul de Aur. Plus mirosul pestilenţial care se simţea pînă acolo. Caviarul era acceptabil, şampania destul de rece, iar serviciul perfect. Instalaţi la o masă din fundul sălii, Nesrin şi Malko puteau admira şi Bosforul şi Cornul de Aur. În ochii celor din jur treceau drept o pereche de îndrăgostiţi... Nu reluaseră discuţia asupra incidentului din parcare. Nesrin reuşise să nu pună nici o întrebare, deşi era limpede că ardea de nerăbdare...

– Ce-ar fi să dansăm puţin? întrebă ea la desert.

Cîntăreaţa, îmbrăcată cu o rochie ultra-mini, era acompaniată de o orchestră modernă. Pe pista de dans Malko nu se mai îndoi de ceea ce presimţise. După felul în care Nesrin se lipi de el, era aproape o invitaţie.

La sfîrşitul melodiei se desprinseră unul de altul cu regret.

În clipa aceea, Malko fu chemat la telefon. Era Milton. Chris îşi revenise.

– Rămîi la spital, spuse Malko. Mă descurc numai cu Elko.

Nu avea neapărată nevoie de gorilă pentru întîlnirea de la ora unsprezece cu armeanul. Şi pentru că era deja zece, se gîndi că Nesrin poate să mai aştepte continuarea serii.

– Cred că trebuie să mă duc la culcare, spuse el, plătind consumaţia.

Turcoaica se ridică imediat.

– Şi eu...

În lift o întrebă destul de precipitat.

– Pot să dau un telefon din camera dumitale?

– Bineînţeles.

Ajunsă în cameră, trecu pe lîngă telefon, merse pînă la fereastră, apoi se întoarse. Cu privirea ţintă în ochii lui Malko, începu să-şi desfacă nasturii rochiei, lăsînd să se vadă un sutien şi un slip din dantelă neagră.

Se apropie apoi de Malko şi, aproape fără pudoare, îl atrase spre ea. De fapt, nici nu era nevoie de o invitaţie... După un timp, turcoaica îl întrebă în timp ce se îmbrăca:

– Cred că eşti surprins, nu? De ce am făcut-o? Mai întîi pentru că îmi plăceai grozav. Apoi pentru că îmi place să simt mirosul morţii pe pielea cuiva care abia a reuşit să scape... Şi apoi, pentru că la ora asta, ticălosul de Osman Askin se află pe iahtul lui cu o puicuţă de douăzeci de ani... M-a trimis să mă ocup de afacerea asta ca să aibă mîinile libere... Crezînd că n-o să îndrăznesc să-l înşel... Ei, uite, am îndrăznit. Şi o să mai îndrăznesc...

Era foarte veselă. Răzbunarea o făcea să se simtă puternică. Îl sărută uşor pe Malko şi plecă. Cînd ieşi de sub duşul sub care se reanimase, Malko privi la ceas. Era unsprezece fără un sfert. În clipa aceea, Elko ciocăni la uşă. Trebuiau să plece la Marele Bazar.

***

În timpul nopţii, străduţele Bazarului erau cuprinse de o linişte stranie, după forfota din cursul zilei. Pe la orele şapte,

orice activitate comercială se oprea.

După ce parcaseră maşina în dreptul porţii Beyazit, Malko şi Krisantem coborîră pe la Kalpakcilan, ca să ajungă în cartierul argintarilor.

Prăvăliile erau închise şi baricadate zdravăn. Doar pisicile vagabonde dădeau tîrcoale resturilor de mîncare. Din atelierul lui Kalafat răzbătea o rază de lumină. Malko bătu la uşă de două ori. Împinse uşa. Atelierul se întindea pe mai mulţi metri, supraaglomerat cu mulaje şi forme diferite, cu obiecte începute şi nefinisate.

– Doamne, ce mai e şi asta?

În clipa aceea îl zări pe Lalim Kalafat. Armeanul mărunţel părea aplecat deasupra unui mulaj, cu capul cufundat într-un fel de chiuvetă, cu braţele atîrnînd. În mod cu totul ciudat, picioarele abia atingeau pămîntul...

Malko şi Krisantem se apropiară şi descoperiră un spectacol înfricoşător. Bietul om fusese sufocat într-un vas ce conţinea un amestec de mastic maron din care se făceau mulajele pentru obiectele din argint. Cineva îl ţinuse cu capul înfipt în vasul acela, pînă îşi dăduse sufletul.

Elko Krisantem îl trase cu putere şi trupul se rostogoli la podea, lăsînd imprimate trăsăturile feţei în pasta moale.

Malko simţea că turbează de furie. Telefonul pe care îl dăduse Turan Ucaner chiar în dimineaţa aceea avusese consecinţe tragice. Trupul armeanului nu se răcise încă. Murise doar de cîteva minute... În timp ce se gîndea, auzi uşa scîrţîind. Şi el şi Elko se întoarseră brusc. Un bărbat intrase bănuitor, cu o pătură pe umeri.

Elko îi puse cîteva întrebări, apoi se întoarse spre Malko.

– L-a văzut cînd s-a întors acasă. Îl urmărea cineva, un tip solid, cu o uniformă albastră.

Nu putea să fie decît Turan Ucaner. Probabil că îl surprinsese pe Lalim Kalafat la Haydarpaça, încercînd să afle ceva. Malko îşi aminti imediat de conversaţia pe care o avusese cu vameşul. Omul îi dăduse destule detalii ca să

poată fi depistat la el acasă. Locuia deci în cartierul Harem, în faţa unei moschei, chiar în clădirea partidului *Milliyetci Çalesma.*

– Trebuie să încercăm să punem mîna pe el, spuse Malko, poate chiar înainte de a ajunge acasă.

Porniră în fugă spre poarta Beyazit, urmăriţi de miorlăiturile cotoilor ce se încăieraseră. Trebuia să o ia pe autostrada ce ocoleşte Istanbulul şi se continuă prin podul suspendat peste Bosfor. Era posibil ca Turan Ucaner să se urce pe un bac.

***

Conducînd cu mare viteză, Malko încerca să reconstituie cele întîmplate. Probabil că armeanul se plimbase printre docurile vămii, în căutare de informaţii şi fusese văzut de unul dintre oamenii aflaţi în solda lui Ucaner. Acesta, odată avertizat, îl urmărise şi îl lichidase. Asta însemna că ipoteza pe care o formulase era corectă. *Gur Mariner* fusese descărcat clandestin. Şi pesemne că, din motive necunoscute, "marfa" se mai afla încă în docuri, altfel Ucaner nu s-ar fi grăbit să-l ucidă pe argintar.

La ora aceea tîrzie, pe autostrada E-5 circulau doar camioane. Tot traficul Europei trecea peste cele două poduri ce se arcuiau deasupra Bosforului, spre Ankara, spre Irak şi spre Iran.

Un petrolier uriaş aluneca pe sub podul Bokacisi, în timp ce ei îl traversau spre malul asiatic.

– Trebuie să rămînem pe autostradă, spuse Elko. Pînă ajungem la încrucişarea cu Haydarpaça.

Malko apăsa din răsputeri pe acceleraţie. Colinele din jur erau presărate cu cioturi întunecate, pe locul unde odinioară fusese o pădure.

Peste zece minute ajunseră la răspîntie. Una dintre ramurile autostradei mergea spre dreapta, în direcţia Haydarpaça. Dinspre docuri urca un şir lung de camioane.

Malko se gîndi că poate şi containerele pe care le urmărea de atîta vreme erau printre cele transportate în toiul acelei nopţi.

Autostrada se termina cu puţin înaintea cartierului Harem, în partea de nord a vămii Haydarpça. Elko întrebă un trecător întîrziat şi reuşiră să se orienteze pe străzile presărate cu un fel de blocuri moderne, oribile la vedere.

Ajunseră în dreptul unei moschei cu un modest minaret albastru. În faţă se afla un imobil cu cinci etaje. Pe o banderolă roşie, fixată pe un balcon, se putea citi numele partidului, cu litere albe *Milliyetci Çalesma Partisi.*

– Aici trebuie să fie, spuse Krisantem.

– Stăm la pîndă, spuse Malko. Tu pe culoar, eu în maşină. Dacă îl văd, semnalizez cu farurile.

•••

Nici nu trecură cinci minute şi un taxi se opri în faţa casei lui Turan Ucaner. Îl văzu pe vameş coborînd şi intrînd grăbit în imobil. Abia avu timp să semnalizeze cu farurile şi ţîşni din maşină.

O masă diformă se agita pe culoar cu zgomote ciudate. Ca un fel de chiuvetă din care se scurge apa... Imediat, se făcu linişte. Malko aprinse lumina. Lui Ucaner aproape îi ieşiseră ochii din cap, aşa cum stătea cu degetele prinse sub şnurul lui Elko. Acesta strîngea ferm gîtul turcului, avînd grijă să-i lase puţin aer ca să nu moară de tot. Se uită întrebător la Malko.

– Stai un pic, nu-l omorî, să ne spună mai întîi ce ştie.

Se apropie de Ucaner care avea deja privirea înceţoşată şi îl întrebă:

– De ce l-ai omorît pe Kalafat?

În mod vizibil, vameşul nu era încă dispus să vorbească... Scoase un grohăit slab şi reuşi să-i dea un picior în gleznă lui Elko. Acesta se grăbi să mai strîngă puţin, fapt ce îl îmblînzi brusc pe Ucaner.

Dar interogatoriul nu se putea desfăşura acolo. Dacă l-ar fi

dat pe mîna poliţiei nu le folosea la nimic. Mai era şi MIT, dar însemna să piardă controlul asupra situaţiei.

– Ce-ar fi să-l ducem în Bazar? sugeră Elko. Acolo putem fi liniştiţi şi n-are cum să mai nege.

Era o idee bună. Dar Malko voia să verifice ceva. Luă una dintre mîinile vameşului şi o examină. Chiar în lumina aceea slabă, se puteau vedea urmele masticului maron. El era, deci, asasinul armeanului.

– O să-l poţi urca în maşină? întrebă el.

Elko nici nu-i răspunse. Se aplecă la urechea vameşului şi-i murmură cîteva cuvinte. Imediat, omul se sprijini de perete şi se ridică. Elko îl domina cu vreo zece centimetri. Ţinînd şnurul bine strîns în jurul gîtului lui Ucaner, îl împinse înainte, lăsîndu-i doar atît aer cît să nu-şi piardă cunoştinţa... Din fericire, strada era pustie. Vameşul se trezi întins pe podeaua maşinii, cu Elko în cîrca lui. Călătoria risca să i se pară foarte lungă...

***

Cînd ajunseră în dreptul porţii Beyazit, pisicile nu-şi încheiaseră războiul. De acolo începea partea cea mai delicată a voiajului. Se strecurară pe lîngă ziduri, prăvălii, lăzi de gunoaie, pînă la pasajul spre cartierul argintarilor, fără să întîlnească nici ţipenie. Vameşul se împiedica la tot pasul.

În atelierul armeanului nimic nu se mişcase din loc. Malko aprinse lumina şi tuşi din cauza mirosului de mastic rece.

Elko îşi aşeză prizonierul pe un taburet şi începu să strîngă şnurul cu răbdare. Vameşul mai scoase cîteva sunete bolborosite şi se făcu moale.

– Tîmpitule, se enervă Malko, l-ai omorît!

– Nu, nu, spuse Elko.

Şi se apucă să lege mîinile vameşului cu o sfoară scoasă din buzunar. Îl legă apoi de scaun. Cînd omul reîncepu să respire, Elko îi scoase şnurul din jurul gîtului. Turan Ucaner

trase o gură bună de aer, se uită cu ură la cei doi bărbaţi şi începu să mîrîie înjurături, printre dinţi. Evident, înjurăturile turceşti sînt de o mare frumuseţe metaforică.

Krisantem se grăbi să-i răspundă. Imediat , Malko interveni pentru a pune capăt şirului de amabilităţi... Chipul ca de ceară al armeanului privea undeva, spre plafon. Îi arătă cadavrul şi întrebă:

– L-ai omorît pe omul ăsta acum două ore. Pentru că descoperise adevărul despre încărcătura cargoului pe care l-ai descărcat clandestin. E vorba, ştii prea bine, de *Gur Mariner*. Ştiu că m-ai minţit cînd am fost la vamă. Unde se află acum "marfa" de pe vas?

Vameşul burtos îl privi cu scîrbă şi nu scoase un cuvînt. Nu-şi făcea nici o iluzie asupra viitorului imediat... Evident, avusese un motiv serios să-l ucidă pe armean.

Elko îl căută prin buzunare. Scoase cîteva hîrtii fără importanţă, apoi cinci bancnote de o sută de dolari, exact cele ce fuseseră în buzunarul argintarului. De data asta, vameşul deveni nervos. Mai ales că Elko se uita cu mare atenţie la hîrtiile pe care i le extrăsese din haină. Pe una dintre ele se afla o înşiruire de cifre şi, între paranteze, cuvîntul *Seawolf*. Era probabil numărul unui container descărcat clandestin. I-l arătă vameşului.

– Nici acum nu ne spui unde este?

Dacă Ucaner nu le indica locul, le-ar fi trebuit ore întregi să-l descopere. Iar containerele erau încărcate încontinuu în camioane şi plecau din vamă. Prizonierul ridică puţin capul şi îl scuipă pe Krisantem în faţă. Primise mulţi bani, era evident...

Pentru moment se aflau într-un impas.

Malko se apropie de el.

– Uite ce e, omule, dacă ne ajuţi, uităm ce ai făcut, chiar şi crima asta şi îţi mai dau şi cinci milioane de lire.

Îi era silă să facă asemenea propuneri, dar miza era prea mare ca să mai stea pe gînduri în faţa unor considerente morale. Trebuia cu orice preţ să blocheze visurile

expansioniste ale lui Saddam Hussein care era pe punctul de a atenta la viaţa a sute de mii de oameni. Graţie super-tunului lui Georges Bear, după Kuweit, putea să radă şi Israelul de pe hartă.

Fără măcar să ridice capul, vameşul lansă o frază pe care Krisantem o traduse imediat. Traducerea fu însoţită de un şut în părţile sensibile ale prizonierului.

– Are ceva cu mama dumneavoastră, Alteţă...

Compact ca un bloc de beton, vameşul aştepta. În zori vor trebui să o şteargă de acolo, înaintea sosirii lucrătorilor şi aveau şi un cadavru în braţe... Puteau să-l şi strangulеze, dar ştia că nu o vor face, fiind prea dornici să afle misterul cargoului fantomă. Deodată, privirea lui Krisantem se opri asupra uneia dintre ustensilele din atelier şi străluci o secundă.

– Alteţea Voastră, spuse el cu un respect desăvîrşit, ar trebui să mă lăsaţi singur cu el cîteva minute. Doar vorbim aceeaşi limbă. Ar fi bine să staţi de pază jos, este posibil să apară vreo patrulă de poliţie, se mai întîmplă, din cauza hoţilor...

Şi ca un ecou al vorbelor lui, se auzi un zgomot pe culoar. Malko ieşi să cerceteze. Omul pe care îl mai văzuseră se plimbă înfăşurat în pătură, pe jumătate adormit. Aruncă o privire mirată spre Malko şi se întoarse în colţul lui.

– Hai, duceţi-vă, îi suflă Krisantem, nu durează mult.

Capitolul XX

Elko închise cu grijă uşa atelierului, neavînd încredere în reacţiile stăpînului său. Răsuci chiar şi cheia în broască... Vameşul îl urmărea neliniştit. Înţelesese că Elko era chiar mai al dracului decît el însuşi...

Cu o voce aroape îmblînzită, îl întrebă:

– Ce ai de gînd să faci?

Elko se întoarse spre el cu un surîs feroce.

– O să-ţi cam scot sufletul, pezevenghiule...

– Cine eşti? Am putea, poate să ne înţelegem, spuse Ucaner. Să ştii că sînt foarte mulţi bani în joc în afacerea asta. Hai, dezleagă-mă, îi facem felul străinului ăstuia şi ne cărăm...

Fraza i se opri în aer. Elko îi băgase în gură o cîrpă îmbibată cu ceară... Omul se sufocă, încercă să scuipe, scutură din cap ca un catîr turbat, în timp ce Elko continua să-i îndese în gură toate cîrpele pe care le găsea prin încăpere. La sfîrşit, îi înfăşură capul cu bandă izolatoare şi încercă să vadă dacă mai emitea vreun sunet. În urma unei lovituri dibace, nu se auzi decît ceva ce aducea a chiţăit de şoarece...

După care Elko procedă la una din torturile lui favorite; prăjitul cu lampa electrogenă. Era un vechi obicei turcesc... Cadavrul armeanului îi dădea forţe, trebuia să ajungă la adevăr cu orice preţ. Vameşul nu se lăsa convins, în pofida durerilor atroce pe care le suporta. Elko se întrerupse puţin şi îl întrebă:

– Ei, ce zici, eşti gata să ciripeşti?

Nici un rezultat. Îi întinse un creion şi o foaie, ca să se convingă, dar burtosul rezista eroic. Drept pentru care operaţiunea continuă în partea de jos a trupului. Nu îi făcea nici o plăcere să procedeze la asemenea corecţii, iar Malko reuşise să-i insufle ceva pretenţii de civilizaţie. Dar avea în faţă

un turc tare ca betonul, de neclintit, capabil să suporte tortura fără să se desumfle. O singură chestie putea să-i schimbe părerile.

Elko se aplecă şi îi şopti la ureche:

– Să ştii, băiete, că de azi înainte n-o să mai faci copii. Că n-o să mai ai cu ce...

Vameşul încercă să reziste, dar leşină după cîteva secunde. Lui Elko îi fu teamă că l-a omorît, dar omul începu să respire iarăşi. Deschise ochii, întîlni privirea feroce a lui Elko şi realiză, în sfîrşit, că naşul unui turc nu poate fi decît tot un turc... Niciodată un străin nu i-ar fi făcut o asemenea figură! După schimonoseala feţei, Elko înţelese că erau unele schimbări de opinie. Îi întinse hîrtia şi vameşul scrise tremurat "da".

***

– Cine te-a contactat?

– Cineva cu care lucrez de obicei.

– Cine?

– Un şofer. Unul dintre cei ce cară marfa din docuri.

– Cît ţi-a oferit?

– Cinci milioane de lire.

– Pentru ce?

– Ca să las să fie descărcat clandestin un container, să-l pun la adăpost şi să-i fabric hîrtiile cu care să poată ieşi din vamă fără probleme.

Elko Krisantem era fericit. Vameşul cedase. Îl chemase pe Malko după ce îl făcuse pe turc să arate cît de cît decent, promiţîndu-i că îl lasă fără moştenitori, dacă se plînge de vreo suferinţă în timpul interogatoriului. Îmbrăcat corespunzător, Turan Ucaner părea doar crispat, deşi arsurile îl făceau să sufere cumplit.

– Ai idee ce se află în container?

– Nu.

Şi era clar că nici nu-i păsa...

– Ai văzut ceva irakieni prin partea locului?

Ucaner făcu ochii mari.

– Irakieni? Nu, de ce?

– Aşa...

Vameşului i-ar fi plăcut grozav să fie în altă parte... Ferocitatea interogatoriului îl făcea să se îndoiască de viitorul lui. Malko continuă:

– Unde se află containerul?

– În docuri.

Era prea frumos ca să fie adevărat... Nu le rămînea decît să-i anunţe pe cei de la MIT.

– Foarte bine, spuse el. Mergem acolo.

– Acum?

– Chiar acum.

Malko observă că omul mergea cu greutate, dar preferă să nu pună întrebări. Vameşul se aşează în maşină lîngă el. Elko ţinea pistolul Astra îndreptat spre ceafa lui. Făcură calea întoarsă spre docuri. La intrarea în antrepozitul vămii, sentinela privi cu surprindere la şeful său, dar nu întrebă nimic. Mii de containere se vedeau în zare, pe cîţiva kilometri. Turan Ucaner îi orientă prin labirintul de alei, pînă la cheiul 5.

– Aici este, spuse el.

Coborîră toţi trei din maşină. Deodată, vameşul scoase un ţipăt.

– Nu mai e aici!...

Elko se şi repezise asupra lui, hotărît să-i administreze operaţia pe care i-o promisese...

– Mă, dacă ţi-ai bătut joc de noi, în noaptea asta te pupă peştii în Bosfor, fii atent!

– Nu, nu, să mor dacă nu era aici!

Şi le arătă două containere uriaşe, lungi de cincisprezece metri, aşezate unul deasupra altuia. Malko se apropie. Pe etichetă scria portul de proveniență, New York.

Se întoarse spre Ucaner. Turcul transpira în valuri şi părea sincer.

– Ce s-o fi întîmplat? întrebă el.

Vameşul îşi înghiţi saliva înainte de a răspunde.

– Probabil că au venit cu un camion în seara asta, cînd nu eram aici... Le dădusem toate hîrtiile...

Malko începuse deja să calculeze cam cît timp îi trebuie unui camion de mare tonaj să ajungă pînă în Irak. Dar, fără a şti despre ce camion e vorba, cum să-l ajungi din urmă? În plus, era probabil ca la nivel local irakienii să aibă o mulţime de complici.

Elko ridică piedica pistolului şi spuse:

– E clar că minte, îl omor aici, pe loc!

– Nu, protestă Turan Ucaner, nu mint, o să aflu ce s-a întîmplat. Mîine dimineaţă. Pentru că trebuie să vină să-mi dea restul de bani. O să-i întreb.

– Numai că mîine dimineaţă camionul o să fie departe, observă Malko.

De fapt, era departe... dar fără informaţii suplimentare nu puteau întreprinde nimic.

– La ce oră începi serviciul? întrebă el.

– La nouă.

– Bine. Vom veni aici, la nouă. Şi o să ne arăţi omul care îţi aduce banii. În caz contrar, te dăm pe mîna celor de la MIT...

***

Trezit în miezul nopţii, Malcolm Callaghan nu se putea concentra asupra ultimelor peripeţii.

– O să-l sun imediat pe Osman Askin să vedem ce se poate face, spuse el. Cei de la MIT dispun de două elicoptere. Ar putea pune mîna pe camion...

Malko făcu un duş. Ieşea din baie cînd auzi telefonul. Era Malcolm Callaghan, nu prea încîntat de ultimele veşti.

– Am vorbit cu Askin şi treburile nu sînt chiar aşa de simple. Ar trebui să ştim numărul camionului, doar ştii cîte sute trec zilnic pe şosele... Iar MIT-ul nu dispune de atîţia oameni, încît să percheziţioneze toate containerele. Nu puteţi obţine

informaţii suplimentare?

– În cît timp se ajunge la frontiera irakiană?

– În aproximativ douăsprezece ore, mergînd repede.

Asta însemna că le mai rămîneau doar trei-patru ore. Cu condiţia ca Ucaner să fi spus adevărul. În momentul acela, totul depindea de vameşul acela corupt.

Milton Brabeck fixa cu ochii înroşiţi de nesomn biroul lui Ucaner, aidoma unui motan ce priveşte un canar... Malko număra minutele, imaginîndu-şi camionul acela nenorocit ce se apropia de frontieră...

Se opriseră în plin soare, nu departe de intrarea spre docuri. Din prudenţă, Elko Krisantem se instalase în biroul vameşului pentru a-l feri de vreo ispită... Era zece şi zece şi soarele ardea ca la tropice.

Deodată, Elko apăru în capul scărilor, urmat de Turan Ucaner. Veniră spre maşină.

– I-au telefonat! anunţă el. Mergem la Kardesler, la întîlnire.

Milton şi Malko se luară după ei şi îi văzură instalîndu-se la mese diferite. Peste cîteva minute, un bărbat coborî dintr-un Volkswagen galben ca un taxi şi se aşeză la masa vameşului. Rămaseră împreună aproximativ zece minute, apoi necunoscutul îi dădu pe sub masă un plic gros pe care Turan Ucaner îl băgă imediat în buzunar. Omul se ridică apoi şi se întoarse la maşina galbenă unde îl aştepta şoferul.

În mai puţin de treizeci de secunde, vameşul fu înconjurat de noii săi prieteni.

– Ei, pezevenghiule! Hai, spune, îl îndemnă afectuos Krisantem.

– Păi, ăsta era omul! răspunse Ucaner.

– Nici nu ne îndoiam... Ce ţi-a spus?

– Era mulţumit, numai că au o problemă.

– Ce problemă?

– Camionul n-a plecat încă din Istanbul.

Lui Malko nu-i venea să creadă.

– Din ce cauză?

– Ceva cu niște roți de rezervă pe care nu le au. Abia în seara asta sau mîine se rezolvă.

– Dar de ce ți-o fi spus toate astea? întrebă Elko bănuitor.

– Voia să se asigure că respectivul container nu apare înregistrat nicăieri la vamă.

– De ce?

– Oficial, camionul transportă un container expediat de Consulatul Irakului la Istanbul și este deci, protejat de imunitate diplomatică. În realitate, este vorba de un container debarcat clandestin.

Diabolic aranjament!

– Și unde se află camionul cu containerul? întrebă Malko. Turan Ucaner își șterse fruntea.

– Nu mi-a spus exact. Într-un parking în aer liber, nu prea departe, undeva pe autostrada E 5. În apropierea Consulatului irakian.

Elko Krisantem îi strivi piciorul pe sub masă, cu răutate.

– Îți bați joc de noi, bestie...

– Nu, nu, afirmă vameșul. Nu știu nimic mai mult. Doar că este un camion cu gabarit depășit căruia îi lipsește o roată din față.

Elko și Malko schimbară priviri elocvente. Spaima lui Turan Ucaner era vizibilă cu ochiul liber. Le spusese tot ce știa... Acum venea rîndul poliției turce.

– Lasă-l, spuse Malko. Dumneata știi de unde să-i iei pe tipii ăștia?

– Nu, de obicei îmi telefonează.

– Dacă te mai sună, încearcă să afli ceva mai mult. Uite numărul meu de la hotel.

Scrise pe o hîrtie numărul de la Marmara și i-o dădu turcului.

– Pot să plec? întrebă acesta.

– Poți...

Vameșul se ridică, traversă prin fața parkingului în care erau camioanele uriașe și se îndepărtă pe jos.

Nici nu trecuseră trei minute de cînd plecase, cînd prin faţa cafenelei trecu acelaşi Volkswagen galben-canar.

– Măi, ai dracului oamenii exclamă Milton Brabeck.

Înţeleseseră toţi trei. Se repeziră pe urmele lui Turan Ucaner. Văzuseră de departe maşina ajungînd în spatele lui. El nu o vedea. Pe fereastră ieşi o mînă avînd în prelungire un pistol. Pocniturile se pierdură în zgomotul portului. Ucaner se clătină, apoi căzu cu faţa în jos, lovit de mai multe gloanţe în spate. Maşina se opri şi, fără să mai coboare, ucigaşul mai trase un glonte în capul vameşului înainte de a demara. Milton îşi scosese şi el pistolul, dar era prea multă lume în jur. Cînd ajunseră în dreptul lui Ucaner, omul nu mai respira.

Irakienii nu voiau să lase nici o urmă...

•••

Puştanul care adusese cafeaua dispăru ca o umbră. Osman Askin părea foarte încurcat. Se uită spre Bosfor ca şi cînd ar fi încercat să găsească o idee salvatoare în apele acelea urît mirositoare, apoi înfruntă privirea lui Malcolm Callaghan.

– Îmi cereţi un lucru foarte delicat, explică el. Este vorba de o decizie politică.

În pofida bunei sale creşteri, americanul era agasat.

– Am impresia că nu vă daţi seama de importanţa mizei. Dacă se află că anumite componente militare ce pot permite Irakului să scalde solul israelian sub o ploaie atomică au tranzitat prin Turcia, reacţiile vor fi cît se poate de negative...

– Bineînţeles, admise turcul, dar situaţia reală este mult mai complexă. Containerul de care vorbiţi nici nu are o realitate oficială. În plus, prin dispariţia acelui vameş, nu mai am un martor sigur. Nu există nici o urmă a descărcării clandestine şi cum în fiecare zi se fac asemenea operaţiuni, practic nu se poate dovedi nimic. Vasul acesta – *Gur Mariner* – nu a sosit oficial la Istanbul, iar dublura lui nu se mai află aici! Potrivit

documentelor oficiale, el nici nu a descărcat nimic.

– Cu toate astea, ştiţi care este adevărul, obiecta Malko.

Turcul făcu un gest liniştitor.

– Desigur, nu e nici o problemă! Numai că ceea ce cereţi dumneavoastră oficialităţilor turce este să pună mîna pe un containter protejat de imunitate diplomatică. Şi dacă tipul acela nu v-a spus adevărul şi descoperim, de fapt, o încărcătură oficială! Vă puteţi imagina reacţia irakienilor? Şi toate astea cînd premierul nostru trebuie să facă o vizită oficială în Irak, săptămîna viitoare! Îmi este imposibil să-mi asum răspunderea de a găsi containerul şi de a-l deschide, credeţi-mă!

– Numai că Serviciile speciale au fost create exact în acest scop, remarcă suav Malcolm Callaghan, enervat de această grijă nejustificată faţă de legalitate. Erau doar cunoscute abaterile de la drumul drept al celor de la MIT în trecut. Şi nimeni nu mai făcuse atîtea nazuri...

– Asta este, spuse Osman Askin. Îmi pot permite să mă duc personal la şeful de cabinet al primului ministru pentru a mă consulta cu el. Este singurul care poate să-mi dea mînă liberă.

– Şi este urgent, sublinie americanul.

– O să fac tot ce se poate, promise turcul, vă sun la Consulat imediat ce obţin un răspuns.

***

O turmă numeroasă de oi îşi găsise adăpostul la umbra rară a unor ierburi uscate chiar în dreptul nodului rutier de la Talatpasa, acolo unde autostrada E5 se îndrepta spre nord. Indiferente la vacarmul circulaţiei, animalele moţăiau sub protecţia unui cioban ce părea la fel de anacronic ca şi ele.

– De aici se iese de pe autostradă! anunţă Elko Krisantem, aplecat deasupra unei hărţi.

Toată partea de nord a Istanbulului era un fel de ţară a nimănui, un amestec de mahalale mizere presărate pe coline

sterpe. După ce ieşiră de pe autostradă, începură să caute Consulatul Irakului, trecînd prin faţa unui spital dărăpănat. După ce întrebară de mai multe ori, ajunseră în faţa unui imobil gri, cu patru etaje, deasupra căruia fîlfîia steagul irakian. Clădirea era izolată printr-un grilaj solid şi era păzită de două maşini ale poliţiei turce.

Din capătul străzii Edip Hadivar, mică arteră comercială cu aspect ţărănesc, începea căutarea misteriosului camion, înainte de a primi răspunsul celor de la MIT.

– Trebuie să ne întoarcem o porţiune spre autostradă, spuse Malko.

Înainte de a fi asasinat, Turan Ucaner le spusese că parcarea era vizibilă dinspre E5. Parcurseră drumul de trei ori în ambele sensuri, fără să vadă nimic între Talatpasa şi Sisli. Aproape fără să-şi dea seama, după ce ieşiră prin Sisli, Malko remarcă ceva mai jos un fel de teren viran unde staţionau cîteva camioane de mare tonaj. Le trebuiră cam zece minute să ajungă pînă la ele. Malko se opri la o distanţă considerabilă, în partea de sus a unei străzi ce mărginea parkingul, de fapt un teren ce nu servea la nimic. Se aflau acolo două camioane cisternă, un Scania înmatriculat în Germania de est, un camion românesc de talie mult mai mică şi o enormă semi-remorcă Volvo, pe care se afla un container cărămiziu, de vreo doisprezece metri lungime. Un veritabil monstru. În cabina maşinii erau doi tipi care înfulecau de zor. Lîngă ei se afla un Mercedes gri, cu uşile deschise, în care erau patru bărbaţi.

– Mă duc să văd, spuse Elko.

Se îndepărtă, făcînd un ocol foarte mare. Malko îl văzu reapărînd după vreo zece minute, cu o sacoşă plină cu fructe şi un ziar!

Elko înconjură terenul viran şi ajunse chiar în faţa camionului Volvo. Uimiţi, Malko şi Milton îl văzură urcînd pe scara maşinii şi ciocănind în geam, în dreptul şoferului!

– Mamă dragă, ăsta e ţicnit de-a bineleal

***

Cînd trebuia, Elko ştia să treacă drept cel mai stupid ins de pe mapamond... Astfel că şoferului i se înfăţişă o figură clasică de individ tîmp. Omul nu avea chef de vorbă în timp ce-şi devora bucata de plăcintă. Coborî geamul pus pe harţă.

– Ce naiba vrei?

– Nimic, spuse Elko. Am trecut pe aici şi mă uitam la camionul tău.

– Ei, asta-il Ce, n-ai mai văzut aşa ceva?I spuse şoferul şi începu să ridice geamul.

– Ba da, sigur că am mai văzut, numai că am vrut să-ţi spun că ai o tăietură mare la un cauciuc. Chiar în faţă. Şi e foarte periculos să pleci aşa.

– Lasă că ştiu, spuse şoferul enervat. Hai, cară-te!

Elko Krisantem sări jos şi se îndepărtă cu sacoşa şi ziarul în mînă. Se simţea ca un cetăţean model ce a făcut o faptă bună...

Ajuns la Malko şi la Milton anunţă sec:

– Ăsta e camionul, iar şoferul are o mitralieră lîngă el. Plus cei patru bărbaţi din Mercedesul gri...

Malko se uita lung la remorcă şi la containerul în care erau, probabil, elementele esenţiale pentru planul *Osirak*. Irakienii jucaseră bine. Din punct de vedere legal, beneficiau de protecţie diplomatică. Sigiliul pus pe container era o dovadă... Cît despre desfăşurarea clandestină a operaţiunilor, erau siguri că au cel puţin un pas înainte...

– Şi acum ce facem? întrebă Milton Brabeck.

– Tu, Elko, rămîi la maşină, ordonă Malko. Pentru cazul în care camionul s-ar pune în mişcare. Nu prea văd cum s-ar putea întîmpla cu roata aceea lipsă. Ucaner spunea că doar spre seară aşteaptă piesa de schimb, dar nu putem să ne asumăm asemenea risc... Iar noi ne întoarcem la MIT.

***

Poarta imobilului secret al MIT se deschise fără zgomot în

fața Fordului lui Malcolm Callaghan și apoi se închise în urma lor. Malko observă printr-o fereastră deschisă, cîteva șiruri de femei cu căști pe cap. Era un centru clandestin de ascultare a convorbirilor telefonice...

Osman Askin îi aștepta în birou, mîngîindu-și barba. Suportară inevitabila ceremonie a cafelei plus cîteva schimburi de fraze convenționale, înainte de a intra în subiectul arzător. Turcul părea foarte prost dispus. Cu un surîs ușor crispat, îndrăzni să înceapă:

– Tocmai am venit de la cabinetul premierului, anunță el. Datorită gravității situației a fost de acord să mă primească cîteva minute. Din păcate, analiza lui nu seamănă d loc cu a dumneavoastră...

– Ce vreți să spuneți? întrebă Malko.

– El este de părere că nu avem toate datele necesare pentru a face o intervenție oficială pe lîngă irakieni...

Cu alte cuvinte, turcii nu voiau să se amestece...

– Dar sînteți conștient de consecințele acestei atitudini? întrebă sec Malcolm Callaghan. Mă văd obligat să informez imediat guvernul țării mele că refuzați să vă opuneți la ceea ce noi considerăm drept o amenințare a păcii în Orientul Mijlociu. Mă tem că toată povestea va fi făcută publică. Cu atît mai mult cu cît sînt obligat să-i informez și pe omologii mei israelieni care sînt ținta acestei operațiuni criminale a irakienilor.

Osman Askin încercă să liniștească lucrurile.

– Dar n-am spus că nu sîntem dispuși să facem nimic... Așa cum ați remarcat și dumneavoastră, Serviciile speciale sînt concepute pentru a face față exact acestui gen de probleme.

– Adică vă gîndiți la un soi de acțiune clandestină a MIT?

– Nu chiar, zîmbi turcul, dar dacă dispuneți de mijloacele de a rezolva situația, nu vi se va opune nici un obstacol...

Era culmea ironiei!

Malcolm Callaghan tocmai voia să deschidă gura, cînd

şeful MIT precizã diafan:

– De altfel, cred cã nici nu va fi prea greu, întrucît aţi şi reperat vehicolul...

Deci, erau supravegheaţi! Malcolm Callaghan rămase cîteva clipe tăcut, apoi spuse cu răceală:

– Cred că vă este clar că trebuie să vă asumaţi răspunderea pentru ceea ce se poate întîmpla...

Turcul păru că nu a auzit, îşi privi ceasul şi spuse pe un ton amabil:

– Trebuie să fiu prezent la o importantă reuniune. Şi cred că esenţialul a fost spus. Ţineţi-mă la curent cu evenimentele.

Îşi strînseră mîinile cu răceală şi Malcolm Callaghan aşteptă să ajungă în maşină ca să explodeze.

– Cretinii ăştia nu vor să-i strice premierului plăcerea vizitei în Irak! După toţi banii pe care i-au înghiţit de la noi! Trebuie să discut cu ambasadorul şi să facă bine să intervină cu energie în problema asta!

– Nu se vor mişca, i-o tăie Malko. Nu ne rămîne decît să ne descurcăm singuri...

Fordul urca spre piaţa Taksim şi Bosforul începea să se vadă cîte puţin.

– Şi cum o să faceţi? întrebă reprezentantul CIA.

– Încă nu ştiu, răspunse Malko, dar găsim noi o soluţie. Chiar de ar fi să aruncăm camionul în aer...

Capitolul XXI

Sugestia lui Malko îi făcea o mare plăcere lui Milton care abia aştepta să-l răzbune pe Chris. Acesta îşi revenea destul de greu de pe urma rănilor, la spitalul Pasteur.

– Ce-ar fi să ascundem o încărcătură de explozibil sub şasiul maşinii? propuse Milton. Elko ar putea să rezolve foarte repede totul.

– Nu, trebuie să găsim ceva mai bun, obiectă Malko. Camionul se află în oraş şi n-am nici un chef să fiu făcut răspunzător pentru un masacru.

Soneria telefonului le întrerupse discuţia. Elko suna din locul unde se ascunsese.

– Au adus un cauciuc nou, anunţă el, dar nu au un cric suficient de puternic să ridice camionul. După.părerea mea o să dureze cîteva ore. Şi a mai venit încă o maşină de protecţie...

– Bine, rămîi acolo, spuse Malko.

În camera lui de la Marmara încerca cu disperare să găsească o idee salvatoare. CIA nu putea să-l ajute, neavînd timpul necesar să-i trimită întăriri. Iar la Istanbul nu erau decît analişti...

– Milton, du-te şi înlocuieşte-l pe Elko. Iar el să facă rost de nişte arme mai potrivite pentru ce avem de făcut. Nu putem conta decît pe noi înşine...

Milton Brabeck plecă imediat. Închiriase încă o maşină şi încercă să se descurce prin labirintul de străzi cu ajutorul unei hărţi.

Malko abia realiză că cineva bătea la uşă. Deschise şi o găsi în prag pe Nesrin Zili care purta nişte ochelari negri enormi, sub care nu i se vedea decît gura roşie. Purta un taior galben şi o geantă voluminoasă pe umăr. Fără să spună o vorbă, îl sărută pe Malko şi îşi scoase ochelarii. Căldura privirii ei îl mai linişti puţin.

– Surprins?

– Puţin, recunoscu Malko, de unde ştiai că sînt aici?

– Ei, am venit cam la întîmplare.

Ca şi data trecută, se aşeză pe pat, dar fără să fie provocatoare.

– Ştiu tot ce s-a întîmplat, spuse ea.

– Cum aşa?

– Osman este amantul meu, îi aminti ea cu simplitate, îmi povesteşte o mulţime de lucruri. Ştiu foarte bine ce problemă ai de rezolvat. Şi am venit să te ajut.

– Cum adică?

Malko nu-şi revenea din uimire. Nesrin îi adresă un surîs devastator.

– Sînt în posesia unor informaţii pe care el nu le cunoaşte.

– De la MIT?

– Nu, prin oamenii noştri...

– Ce fel de oameni?

Surîsul se accentuă.

– Chiar nu ghiceşti?

În capul lui Malko se aprinse brusc o lumină.

– Vrei să spui că prin... Mossad?

– Văd că pricepi foarte repede! spuse ea cu drăgălăşenie. Nu am venit lîngă tine din întîmplare. Asta e, lucrez pentru această organizaţie, de fapt pentru ţara mea, pentru că sînt evreică, de origine turcă.

Afirmaţia explica foarte bine libertăţile ei sexuale. Nesrin Zili

continuă:

– M-au trimis aici de mai mulţi ani cu sarcina de a pătrunde în Serviciul secret turc. Am intrat acolo pentru că m-am măritat cu Osman, apoi am divorţat. Dar am rămas amanţi. Iar el este un amant grozav, contrar majorităţii turcilor. Este însă puţin cam libertin... Dar despre asta o să-ţi povestesc altă dată. Iată acum ceea ce ştiu. Camionul care ne interesează va pleca mîine în zori în direcţia frontierei irakiene. Nu va face opriri pe drum şi va fi escortat de două maşini de protecţie furnizate de consulatul irakian. Sînt tipi din Serviciile speciale.

– Şi şoferul este dintre ei?

– Nu, şoferul e turc. Un renegat dintr-un grup de extremă stîngă, a comis o droaie de asasinate. Dar trebuie neapărat să-i împiedicăm să ajungă în Irak.

Malko o privi foarte surprins.

– Şi dacă Mossadul ştie atît de multe, de ce nu acţionează? Doar au tradiţie veche în genul ăsta de operaţiuni...

– Pentru că nu au mijloacele necesare. În pofida istoriilor debitate de duşmaniii noştri, nu sîntem supermani... Şi pe noi ne-a luat prin surprindere situaţia. Pur şi simplu, l-am pierdut pe *Gur Mariner*. Ai noştri au crezut că, după o escală într-un port mai mic, se va îndrepta spre Alexandria. Şi nu avem destule avioane ca să patrulăm deasupra Mediteranei. Datorită vouă am reintrat pe pista corectă. După ce aţi depistat containerul. Dar nu avem timpul necesar să organizăm un comando. Voi, cel puţin, sînteţi cîţiva oameni şi aveţi ceva posibilităţi, chiar dacă nu sînt prea spectaculoase.

– Şi dacă dau greş? întrebă Malko.

Turcoaica clătină capul gînditoare.

– Pentru acest caz, statul major al *Tsahal* are un plan. Disperat, desigur. Vor trimite avioane de vînătoare să bombardeze camionul înainte de a trece frontiera turco-

irakiană. Dar şi aşa, pe lîngă consecinţe diplomatice imprevizibile şi grave, succesul nu e garantat. Pur şi simplu nu avem timp să organizăm o astfel de operaţiune.

Se făcu linişte. Acum Malko înţelegea mai bine brusca revăsare pasională a turcoaicei faţă de el. Ea îl întrebă îngrijorată:

– Ai un plan?

– Oarecum, mai mult o schiţă, spuse Malko, dar cu noile elemente o să încerc să-l perfecţionez.

***

Fericit ca o femeie care descoperă primul ei diamant, bătrînul negustor mai alese încă un Skorpio, un MP 5 nemţesc, trei grenade plus o duzină de încărcătoare pentru armele automate.

– E în regulă aşa? întrebă el.

– Perfect, spuse Malko.

Elko îl adusese aici, la vechiul lui amic căruia îi mai rămăsese un stoc de specialităţi nevîndute... Rămăşiţe din frumoasa epocă a războiului civil. Îşi şterse apoi ochii înlăcrimaţi şi spuse:

– Pentru dumneavoastră le dau cu cinci mii de dolari. Adică la jumătate de preţ. Nu mai găsiţi pe piaţă aşa ceva.

Băgară totul într-un sac de pînză şi ieşiră din prăvălia bijutierului din Kalpakalan.

Coborîră apoi în goană aleea ticsită de turişti, strălucitoare sub luminile aurului de 14 carate sau chiar mai puţin... Se făcuse aproape şapte seara şi ziua trecuse foarte repede. Milton Brabeck le anunţase că remorca Volvo avea acum cauciucul nou montat, dar – aşa cum le spusese Nesrin Zili – încă nu se mişca din loc. Fata îi mărturisise lui Malko un mare secret: avea un informator chiar la Consulatul irakian.

Ca în fiecare zi, spre amurg, circulaţia era îngrozitoare, pînă la Marmara făcură aproape o oră. La hotel îi aştepta Milton Brabeck. Îl găsiră contemplînd cele şase încărcături de exploziv pe care le înşirase pe pat – erau marca SEMTEX – recuperate graţie lui Krisantem, de la un alt amic de-al lui, cu tot cu detonatoare.

– Am reuşit să fabric şmecheria asta cu ce am avut prin buzunare, explică gorila. Sper ca dispozitivul să funcţioneze.

Planul lui Malko era simplu. Urmau să pună mîna pe camion în zori, chiar înaintea plecării, în momentul în care paznicii vor fi mai puţin vigilenţi. Să-l ducă apoi într-un loc pustiu şi să-l arunce în aer. Iar dacă întîmpinau rezistenţă, să-i lichideze pe irakieni.

– Pot să mă duc pînă la spital, la Chris? întrebă Milton.

În cîteva clipe dispăruse, Krisantem plecă să se odihnească în camera lui, iar Malko rămase singur cu Nesrin. Turcoaica fuma nervoasă şi cufundată în gînduri. Cînd stinse ţigara zîmbi şi se apropie de Malko, propunîndu-i cu drăgălăşenie:

– Un pic de dragoste înainte de război? Ce zici?

Ca şi ultima dată, nici nu-şi scoase toate veşmintele şi se întinse pe pat. Era genul de femeie căreia dragostea şi războiul îi făceau plăcere în egală măsură. Malko întîlnise o mulţime ca ea în cariera lui, toate la fel de pasionate pentru violenţă şi pentru plăcere. Era ultima ei destindere înainte de confruntarea ce putea fi mortală.

În timp ce ea era în baie, Malko recapitulă planul în minte.

***

Neonul roşu de la Denizli clipea pe străduţă, luminînd cîteva pisici flămînde şi un vagabond bătrîn. Elko Krisantem ieşi din club însoţit de Fatos, dansatoarea orientală pe care i-o

oferise în dar vechiul lui prieten... Farurile îi conturau silueta superbă. Dacă nu ar fi avut un chip cam grosolan, de ţărancă, ar fi fost splendidă, cu trupul ei plin, sînii tari şi talia subţire. Fata îi zîmbi lui Malko şi se aşeză în spate, lîngă Milton Brabeck. După ce demară, ea îi spuse ceva în turceşte lui Elko.

– Fetei ăsteia îi e foame, spuse el. Poate ne oprim ceva mai sus, pe Isticlal, unde e un snack deschis.

Opriră la locul indicat de Elko şi Fatos mîncă lacomă o ciorbă de burtă. Porniră apoi pe Cumburuyet, spre nordul oraşului. Era trecut de cinci dimineaţa şi se lumina de-a binelea.

Malko opri maşina în partea de sus a străzii ce cobora spre parkingul unde se afla camionul. Tot planul său se sprijinea pe o ipoteză. Dacă se dovedea falsă, trebuia să treacă la aplicarea forţei. Adică să atace camionul în plin oraş, cu irakienii în jurul lui.

Fatos şi Elko discutau încet. Ţărăncuţa asculta foarte serioasă. Elko trase mai jos decolteul fetei ca să descopere mai mult sînii. Apoi schimbă o privire cu Malko.

– Pe curînd, spuse el.

El şi Fatos coborîră din maşină şi se despărţiră imediat. Malko o urmări pe fată şi constată că era momeala ideală. Rochia scurtă îi scotea în evidenţă pulpele pline şi şoldurile rotunde.

Ea se îndepărtă, urmată la o distanţă respectabilă de Elko.

Nu le rămînea decît să aştepte.

...

Neçat Uran, şoferul de pe Volvo, se trezise greu, cu gura cleioasă, cînd o zări pe Fatos care cobora strada chiar în faţa lui. Mai întîi nu-şi crezu ochilor. Părea o Fata Morgana în

pustietatea aceea... Era prea departe să-i poată distinge trăsăturile, dar silueta ei îl aprinse brusc.

În joacă, semnalizează cu farurile, aşa ca un omagiu adus frumuseţii ei. Ea îi făcu un mic gest cu mîna şi se întoarse să traverseze. Cînd îi văzu crupa, şoferul simţi că ia foc. Ideea de o poseda pe fata aceea îi urca sîngele în cap.

Se uită cu coada ochiului la paznici. Cei opt irakieni din maşini se luptau cu somnul. Din cînd în cînd, cîte unul cobora să-şi dezmorţească picioarele. În timpul nopţii nu reuşiseră să doarmă prea bine şi timpul li se părea îngrozitor de lung.

Fata era pe punctul de a intra pe o străduţă. Şoferul semnalizează de trei ori cu farurile, iar ea îi răspunse cu mîna. Imediat, omul îi făcu semn să vină la el... Ea păru că ezită, apoi se îndreptă spre el mişcîndu-şi uşor şoldurile. Cînd turcul îi descoperi sînii, simţi că i se lichefiază creierul... Fără să se grăbească, fata ajunse lîngă Volvo, se opri şi puse un picior pe scară. Rochia i se ridică foarte sus şi şoferul văzu clar triunghiul unui slip alb.

– Salut ! spuse el cu o voce groasă. Ce faci pe aici ?

– Mă duceam acasă, răspunse Fatos.

– Şi de unde vii ?

– De la treabă. Lucrez într-o cîrciumă, lîngă Caddesi.

Adrenalina clocotea în arterele camionagiului. Ştia foarte bine că dansatoarele orientale îşi completează salariul prin paturile clienţilor ! Cu ochii în decolteul ei, întrebă:

– Şi ai încasat mult în seara asta ?

– Ei, niciodată nu primesc atît cît s-ar cuveni, miorlăi fata.

Turcul se uită la irakieni să vadă dacă au ceva împotrivă. Apoi îi spuse:

– Şi n-ai mai vrea să cîştigi ceva?

Fata îl privi naivă.

– Ce adică?

– Un băieţel aşa ca mine... că dacă te mai uiţi mult la mine nu mai răspund de nimic...

Fatos puse piciorul jos cu o mutriţă vexată.

– Bine, am plecat!

Şoferul soase imediat mîna pe geam şi o prinse de subţiori. Ea îl respinse cu forţă.

– Ia mai potoleşte-te!

– Adică n-ai vrea să stai o clipă cu mine aici? întrebă el.

– Depinde.

– De ce ?

– Dacă ai cinzeci de mii de lire prin buzunare...

Alesese intenţionat un tarif onest şi la îndemîna unui şofer.

– Ei, ce naiba, mă iei drept turist? protestă omul.

– Dacă nu vrei, nu-i nici o problemă, spuse Fatos resemnată. Să ştii că, de obicei, cer o sută de mii.

– Bine, bine, haide!

La ideea că ar putea pierde bucăţica aceea bună simţea că ameţeşte. Deschise portiera şi o aşeză pe banchetă lîngă el. Deschise apoi portofelul şi îi dădu banii , cunoscînd prea bine obiceiurile. Şi îi mulţumi în gînd lui Alah că îi trimitea aşa o distracţie faină înaintea drumului obositor.

Dar nici nu apucă să arunce o privire sub fusta fetei, că simţi ceva îngrozitor în jurul gîtului. Nu-l auzise pe Elko Krisantem care se urcase ca o pisică în cabină. Acum strîngea cu toate puterile, luptîndu-se cu trupul colosului care trecea din ameţeala plăcerii în ghearele morţii. Zvîrcolindu-se ca un disperat, şoferul reuşi să-l proiecteze pe Krisantem exact peste claxonul care începu să urle în liniştea dimineţii.

•••

Elko înţelese imediat pericolul, auzind portierele maşinilor de pază. Şoferul nu mai respira, dar irakienii urmau să

riposteze.

Îi spuse în şoaptă lui Fatos:

– Coboară repede şi încuie uşa.

O împinse spre portieră. Din fericire, fata reacţionă imediat. Sări jos în momentul în care unul dintre irakineni cobora din maşină cu un Skorpio în mînă. Fatos trînti portiera şi se îndreptă clătinîndu-se. Irakianul zîmbi înţelegător şi-i strigă şoferului:

– Ne-ai trezit din somn, măgarule!

Neţat Uran era pe jos, vînăt la faţă, în imposibilitate de a mai răspunde vreodată. Elko se întreba ce trebuia să facă. Dacă demara pe sub nasul irakienilor, precis că trăgeau în el. Aşa că rămase ascuns, aşteptînd să vadă ce se va întîmpla.

***

Malko tresări auzind claxonul. Ceva nu mergea cum trebuie. Sări din Mercedes, luînd un Skorpio, plus o grenadă şi pistolul lui extra-plat.

– Aşteaptă aici, îi suflă lui Milton Brabeck. Ma duc să văd ce se întîmplă.

O luă la fugă şi se opri doar în apropierea camionului. Totul părea calm. Examină locurile şi continuă să avanseze. Irakienii nu puteau să-l vadă în locul unde se afla. Ajusese chiar lîngă camion şi se urcă pe scară. Dintr-o privire, înţelese. Elko, avînd pistolul în mînă, aşezat pe cadavru, îi făcu semn să intre în cabină. Malko se strecură în locul şoferului. Cheia era în contact.

– Pornim, puse el.

În aceaşi secundă, în dreptul portierei lui Elko apăru capul unui irakian. Băşcălia ce i se citea pe faţă se transformă repede în stupoare, apoi în panică, văzîndu-i pe cei doi bărbaţi şi trupul inert al şoferului. Dar nu mai avu timp să judece la

rece. Glontele pornit din Astra lui Krisantem îi curmă şirul gîndurilor, în momentul în care Malko punea în mişcare camionul.

– Am eu grijă de ei! strigă Elko.

Înainte ca Malko să poată spune ceva, sărise jos şi începu să tragă în irakieni. Numai că arma lui trăgea prea sus şi gloanţele împroşcară copacii din apropiere. Fu nevoit să se adăpostească lîngă Volvo, realizînd prea tîrziu eroarea pe care o făcuse.

Malko porni motorul şi acceleră. Nu mai condusese de mult un camion de mare tonaj, dar reuşi din prima mişcare să-l urnească din loc. În cîteva secunde, remorca începu să escaladeze coasta ce ducea spre autostradă. În retrovizor observă maşinile irakienilor pornind pe urmele lor. Începu să meargă în zig-zag, ca să-i împiedice să-l depăşească.

Peste cîteva clipe ajunse în trombă lîngă maşina în care se afla Milton. Neputincioasă, gorila văzu mastodontul care-i defilă prin faţă şi nu-i rămase decît să se ia după el în urma maşinilor irakiene.

Malko intră pe autostradă cu 80 la oră. Se simţea stăpîn pe monstrul acela. Imediat ce maşinile voiau să-l depăşească, mişcă uşor din volan. Pentru moment era în regulă, dar nu putea continua cursa la infinit.

Trebuia să se oprească undeva. Văzu un panou indicator pe care scria *Sultan Ahmet Koprusü*. Era un pod la a cărui ieşire se afla un post de control pentru camioane. Acolo ar fi trebuit să se oprească şi irakienii l-ar fi prins fără probleme. Ei erau opt, faţă de el şi Milton. După care irakienii ar demonstra că remorca le aparţine şi ar şterge-o cu ea...

Podul se apropia, dominînd Bosforul de la vreo şaizeci de metri. Una dintre maşinile irakienilor reuşi să-l depăşească şi încercă să-l oblige să se oprească. Dar după ce încasă cîteva

lovituri zdravene în spate, își schimbă intențiile. La volanul camionului, Malko nu risca mare lucru.

În retrovizor îl văzu pe Milton Brabeck care încerca să depășească cealaltă mașină a irakienilor. Cum se va termina oare cursa? se întreba Malko.

Îi mai rămăseseră aproximativ 2 600 m înainte de punctul de control. Planul lui original nu mai putea fi aplicat. Nu avea timp să arunce în aer camionul cu irakienii pe urmele lui. Deodată îi veni o idee nebunească. Conducînd cu o singură mînă, îl trase pe șoferul mort pînă la el. Irakienii nu mai înțelegeau nimic. Podul era le vreo opt sute de metri. Peste încă cinci sute de metri reuși să plaseze capul mortului deasupra acceleratorului și îl ținu puțin ridicat cu piciorul.

Podul suspendat se apropia. Malko auzi urletul unei sirene de poliție și un Taunus alb îl depăși. Cele două megafoane de pe mașină debitau injurii pe care, oricum, nu le înțelegea. Era clar că irakienii dăduseră alarma. Încetini și mai mult. Acum era încadrat de mai multe mașini: irakienii, Milton și poliția. Trase de volan spre stînga, intrînd pe sensul contrar. Taunusul făcu un salt într-o parte ca să nu fie agățat. Timp de cîteva secunde, Malko rulă pe partea stîngă a șoselei late de vreo treizeci de metri, spre groaza vehiculelor care veneau din față și care semnalizau turbate cu farurile.

Apoi trase spre dreapta, vizînd un punct de pe parapetul opus, la vreo o sută de metri. Reluă direcția în linie dreaptă. Acum remorca avansa foarte încet.

Malko deschise portiera și trase piciorul de sub capul mortului. Acesta căzu pe pedala de accelerație. În cîteva fracțiuni de secundă cei 2600 de cai putere se dezlănțuiră sub greutatea ce înlocuise piciorul. Malko era deja pe scară. Sări pe șosea, apoape sub roțile mașinii lui Milton Brabeck. Cu coada ochiului văzu camionul care prindea viteză, traversează

podul în diagonală şi se îndreaptă spre parapetul sudic.

Irakienii ţîşniră din maşini şi alergară după mastodont într-un inutil efort de-al prinde. Milton Brabeck opri şi se repezi să-l culeagă pe Malko de pe jos, plin de vînătăi şi cu hainele sfîşiate. Alergară şi ei spre parapetul sudic, exact în momentul în care cele patruzeci de tone ale camionului pulverizau bariera de securitate , intrau pe artera rezervată pietonilor şi de acolo plonjau spre Bosfor, de la şaizeci de metri înălţime.

Dar nu ajunse jos, pentru că un petrolier uriaş tocmai trecea pe sub pod. Remorca şi containerul aterizaseră pe punte într-un zgomot asurzitor. Cabina se desprinse de remorcă, containerul se rupse în două bucăţi şi tot conţinutul lui dispăru în apele galbene ale Bosforului.

***

Malko citea un articol din Observer, intitulat *Trădare în Irak,* în clipa în care Elko Krisantem ciocăni la uşă. Nu răspunse imediat, cufundat în lectură. Articolul povestea că la Bagdad, fusese decoperită o importantă afacere de spionaj. În urma anchetei fusese arestat unul dintre responsabilii Serviciilor irakiene, Tarik Hamadi. Deoarece îşi trădase ţara spre profitul israelienilor, fusese condamnat şi spînzurat cu cîteva zile înainte.

Lămurit, Malko lăsă revista şi îi strigă lui Elko să intre.

– Daţi drumul la televizor, îi spuse turcul.

Malko apăsă pe telecomanda. Un comentator citea o ştire cu vocea gravă: cu o seară înainte, tancurile armatei irakiene, aflate de mai multe zile la frontieră, invadaseră Kuweitul. Kuweitienii reuşiseră să reziste doar cîteva ore, depăşiţi de forţele agresorului. Saddam Hussein proclamase de la Bagdad că Kuweitul nu mai există şi nu va mai exista vreodată.

Devenea parte integrantă a Irakului...

Exact precum într-o zi din 1939, cînd Germania nazistă anunţase ocuparea Varşoviei şi dispariţia Poloniei. Adolf Hitler putea să doarmă liniştit, avea un succesor pe măsură. Malko nu mai ascultă comentariile, gîndindu-se la ce s-ar fi întîmplat dacă nu reuşea să zădărnicească operaţiunea *Osirak* a dictatorului de la Bagdad. După Kuweit, ar fi urmat distrugerea Israelului.

Următoarele apariții din seria

La Editura TINERAMA:

Operațiunea Apocalips

Samba pentru SAS

Misiune la Saigon

Dispărut la Singapore

Zborul 007 nu mai răspunde

Ștefan Bănulescu

Cartea milionarului

ediție definitivă

volumul I

Cartea de la Metropolis

Karel Čapek

Război cu salamandrele

Tipărit la "TIPOREX" S.R.L.

În curînd :

Au apărut:

- SAS la Istanbul
- SAS contra CIA

ISBN: 973 – 95440 – 4 – 5

Lei 180